

ΠΑΝΤΕΙΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

✓

XIII
Pant

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΕΤΟΥΣ
1956-1957

Βιβλιον
Παντιον ΑΣΠΕ
ΑΘΗΝΑΙ 1956

Η ΠΑΝΤΕΙΟΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ι. Ἡ Ἱδρυσις Σχολῆς Πολιτικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν σχεδίων τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Τῷ 1911 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος κατέθεσε διὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἀποστόλου Ἀλεξάνδρῃ καὶ νομοσχέδιον περὶ ἰδρύσεως τοιαύτης σχολῆς. Τῷ 1924 ὁ ἐκ Κύπρου πολιτευτῆς Γεώργιος Φραγκοῦδης, ἵνα καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἱδρυσιν, συνέστησε τὸ σωματεῖον τῆς «Ἐκπαιδευτικῆς Ἀναγεννήσεως». Ὁ τελευταῖος, ὡς πρόεδρος τούτου, διενήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως κτιρίου τῆς ὑπὸ ἱδρυσιν σχολῆς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀγγλίας, Αἰγύπτου, Γαλλίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν Β. Ἀμερικῆς καὶ Κύπρου. Θερμοὶ συνεπίκουροι τῶν προσπαθειῶν ὑπῆρξαν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, πρῶτος δωρητὴς ἐν τῷ ἔράνῳ, καὶ ὁ ἐν Παρισίοις Ἑλλήν πρεσβευτὴς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων Νικόλαος Πολίτης. Τῇ 2 Ἰανουαρίου 1927 ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος ἐν οἰκοπέδῳ παρὰ τὴν λεωφόρον Συγγροῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ναυάρχου Παύλου Κουντουριώτου. Τὸν ἀγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Χρυσόστομος. Τῷ 1930, ἐπικουροῦντος τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Γεωργίου Παπανδρέου, ἡ κυβέρνησις Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐπεχορήγησε τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου. Κατὰ τὸν Ἰούνιον 1930 ἀπεβίωσεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος ἐν Παρισίοις ὁ ἐκ τοῦ Πηλίου ἐπιστῆμων Ἀλέξανδρος Ἰ. Πάντες, ἀπόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων. Οὗτος διὰ διαθήκης του, συνταχθείσης τῷ 1915, κατέλιπεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἑλλάδι Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Τῇ 18 Νοεμβρίου 1930 ἐγένετο ἐπισήμως ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς Σχολῆς, καθ' ἣν ὁ τότε πρωθυπουργὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος, κηρύξας τὴν ἐναρξιν, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του δὲν ἠδύνατο, λόγῳ τῶν ἀσχαλιῶν του, νὰ διδάξῃ καὶ ὁ ἴδιος ἐν σχολῇ, προοριζομένη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἔθνους. Ἡ τελετὴ ἔληξε δι' ἐνάρξεως τῆς πρώτης διδασκαλίας ὑπὸ τοῦ καὶ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητοῦ Κυριάκου Βαρβαρέσου. Πρῶτος πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὑπῆρξεν ὁ καὶ ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητὴς Στυλιανὸς Σεφεριάδης καὶ πρῶτος

διευθυντής ὁ Γεώργιος Φραγκοῦδης. Ὡς ἔμβλημα τῆς σχολῆς ὠρίσθη ἡ κεφαλή τοῦ Ἀριστοτέλους. Τῇ 5 Ἰουνίου 1931 διὰ συμβάσεως ὑπογραφείσης μεταξὺ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης Πάντου καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἀναγεννήσεως Γεωργίου Φραγκοῦδης ἡ τελευταία αὕτη ἐδώρησε τὸ κτίριον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπὲρ πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ τῆς διαθήκης Πάντου. Ἐκτοτε ἡ σχολὴ ὠνομάσθη «Πάντειος». Τῇ 18 Μαρτίου 1934 ἐγένετο τελετὴ τῶν ἐγκαινίων, καθ' ἣν ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἰωάννου Μακροπούλου ἡ προτομὴ Πάντου καὶ ἐγένετο ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς πρῶτους πτυχιούχους. Ἀπὸ τοῦ 1930 μέχρι τοῦ 1937 ἀπετέλεσεν ἡ σχολὴ ἰδιωτικὸν ὄργανισμόν, παρέχουσα εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτῆς μόρφωσιν εἰς τὰς πολιτικὰς, οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐν γένει ἐπιστήμας, ὡς εἶδος ἐλευθέρου φροντιστηρίου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδίδαξαν ἐν αὐτῇ οἱ Κ. Ἀμαντος, Κ. Βαρβαρέσσος, Μ. Βολονάκης, Χρ. Εὐελπίδης, Δ. Καλιτσουανάκης, Σ. Καλογερόπουλος-Στράτης, Π. Κανελλόπουλος, Ἀ. Κεραμόπουλος, Σ. Κουγέας, Θ. Κουτούπης, Β. Λαμπρινάκης, Ν. Λούβαρις, Η. Λιακόπουλος, Σ. Μενάρδος, Ἀ. Μυράτ, Κ. Παπαλεξάνδρου, Γ. Πετρόπουλος, Χρ. Σγουρίτσας, Στ. Σεφεριάδης, Ἀ. Σίδερης, Π. Σκουριώτης, Ἀ. Σπουργίτης, Ἰ. Συκουτρῆς, Θ. καὶ Κ. Τσάτσος, Γ. Φραγκοῦδης, Π. Φωτήλας κ.ἄ. Κατὰ τὴν 8ην Αὐγούστου 1939, ἡμέραν Κυριακὴν, ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς ἀείμνηστος Κ. Φραγκοῦδης ἐν Ἀθήναις ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος.

Οὕτως ἡ ἰδρυσις τῆς σχολῆς ὀφείλεται εἰς ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ὁ ἐν νεότητι ἀποθανὼν εὐγενὴς βλαστὸς τοῦ Πηλίου Ἀλέξανδρος Πάντος λευκὸς τὴν ψυχὴν καὶ μεγαλόδωρος, καὶ τὴν διάνοιαν φωτεινὸς μύστης, λατρεύσας τὰς ἐπιστήμας τῆς πολιτικῆς καὶ ὀνειροπολήσας τὴν ἀνάστασιν τούτων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πλάτωνος, κατέλιπε διὰ τῆς διαθήκης του ἅπασαν τὴν περιουσίαν του χάριν τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ. Ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ Γεώργιος Φραγκοῦδης, ἐπίλεκτος γόνος τῆς ἐλληνικῆς Κύπρου, ποθήσας διακαῶς νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐξευγένισιν τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ δημοσιογραφικῶν ἐπιστημῶν, εἰργάσθη ἀόκνως διὰ τὴν ἰδρυσιν σχολῆς πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι. Ὡν ἄπορος, δὲν εἶχε χρήματα καὶ περιουσίαν, ἵνα διαθέσῃ. Διέθεσεν ὁμῶς ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως καὶ προκοπῆς τῆς τοιαύτης σχολῆς, ἀναλώσας χάριν ταύτης ἅπασαν τὴν προσωπικότητά του. Ἡ μήτηρ ἐλληνικὴ πατρίς δικαίως δύναται νὰ ᾗ ὑπερήφανος, διότι γεννᾷ ἀφθόνως τοιούτους χριστιανοὺς ἀφανεῖς ἥρωας, αὐτοθυσιαζομένους ὑπὲρ πληρώσεως εὐγενῶν σκοπῶν ἐξυπηρετήσεως τῶν συνανθρώπων.

Τέλος, ἐπικουρεῦντος τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Κωνσταντίνου Γεωργακοπούλου, ἔχοντος ὡς συμπαραστάτην τὸν καθηγητὴν Δ. Σταύρου, ἡ κυ-

βέρνησις Ἰωάννου Μεταξᾶ διὰ τοῦ νόμου 886 τοῦ 1937 ἀνεγνώρισε τὴν Πάν-
τειον ὡς δημοσίαν ἄνωτάτην σχολὴν ἐν τῇ τάξει τῆς πανεπιστημιακῆς ἱεραρ-
χίας. Ὡς πρῶτος πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς σχολῆς ὠρίσθη ὁ
Δ. Λάμψας καὶ ὡς πρῶτος διευθυντὴς ὁ Δ. Σταύρου. Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου
1939 ἰδρύθη ἐν τῇ Παντείῳ παρὰ τὴν σχολὴν τοῦ πολιτικοῦ τμήματος καὶ δευ-
τέρα σχολὴ δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, λειτουργήσασα μόνον ἐπὶ διε-
τίαν. Βάσεις νέας ἀκαδημαϊκῆς προωθήσεως τῆς σχολῆς ἔθετο ὡς ὑπουργὸς
ἐπὶ τῆς Παιδείας ὁ καθηγητὴς Ν. Λούβαρις διὰ τοῦ νόμου 540 ἔτους 1943.
Ταῦτοχρόνως προεβλέφθη καὶ ἡ ἰδρυσις παρὰ τῇ Παντείῳ καὶ σχολῆς δημο-
σιογραφικῶν σπουδῶν. Κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι τοῦ 1943 περίοδον ἐδί-
δαζαν μετὰξὺ ἄλλων εἰς τὴν σχολὴν ὡς καθηγηταὶ οἱ Π. Βάλληνδας, Ἡ. Γάφος,
Δ. Δεληβάνης, Π. Δερτιλῆς, Χρ. Εὐελπίδης, Ξ. Ζολώτας, Γρ. Κασσιμάτης,
Κ. Καραβᾶς, Σ. Κατηφόρης, Ἀ. Κεραμόπουλος, Β. Λαμπρινάκης, Κ. Τσά-
τσος, Σ. Ἀνδρεάδης, Κ. Εὐσταθιάδης, Γ. Μαντζούφας, Ἀ. Ἀγγελόπουλος,
Ν. Κούμαρος, Γ. Ρωμανός, Γ. Πετρόπουλος, Β. Παπαδάκης, Ν. Φωκᾶς, ὡς
καὶ ἄρκετοὶ ἐκ τῶν νῦν ἐν ἐνεργείᾳ καθηγητῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἐγένετο ἐπίταξις τοῦ κτι-
ρίου τῆς σχολῆς διαδοχικῶς ὑπὸ συμμαχικῶν δυνάμεων, στρατοῦ κατοχῆς καὶ
μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὑπὸ ἐλληνικῶν δυνάμεων. Ἐντεῦθεν ἐπῆλθον ἐκτε-
ταμέναι καταστροφαι εἰς τὸ κτίριον, τὴν ἐπίπλωσιν, τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὰ
ἀρχεῖα. Ἐν τῷ μετὰξὺ ἡ σχολὴ ἐλειτούργησεν εἰς ξένα οἰκήματα. Ἐπὶ προ-
εδρίας τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου Παναγιώτου Πέρδικα ὠρίσθη οἰκοδομικὴ
ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν καθηγητῶν Ἰ. Γεωργάκη καὶ Ἰ. Παπαζαχαρίου. Διὰ συν-
τόνου ἐργασίας ταύτης ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν διοικητικῶν συμβουλίων Π. Πέρ-
δικα, Χ. Εὐελπίδου, καὶ Μ. Στasiνοπούλου ἐπεσκευάσθη καὶ μερικῶς ἐπέξε-
τάθη τὸ κτίριον τῆς σχολῆς. Ἐγκαίνια ἐγένοντο παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ
Βασιλέως Παύλου τῇ 10 Νοεμβρίου 1949. Ἐπὶ ὑπουργίας ἐπὶ τῆς Παιδείας
Ἰωάννου Μιχαήλ ἐξεδόθη Β. Διάταγμα κατὰ Νοέμβριον 1951 περὶ τῶν ἁρμο-
διοτήτων τοῦ πρυτάνεως, τῆς συγκλήτου ὅπερ ἀπένειμεν εἰς τὸν Πρύτανιν
καὶ τὴν Σύγκλητον τῆς Παντείου Σχολῆς ἀπάσας τὰς ἁρμοδιότητας καὶ τὰς
ἐξουσίας τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου τῆς Α.Σ.Ε.Ο.Ε. Ἀπὸ τοῦ ἔτους
τούτου διὰ συντόνου ἐργασίας τῆς αὐτῆς οἰκοδομικῆς ἐπιτροπῆς ἐπετεύχθη
νέα ἐπέκτασις καὶ διασκευὴ τοῦ κτιρίου, μὴ ἀποπερατωθεῖσα εἰσέτι, εἰς μέ-
γαρον ἀντάξιον πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς σχολῆς ὡς ἄνωτάτου ἐθνικοῦ ἐκ-
παιδευτηρίου, ἔχοντος δὲ πρόσοψιν πρὸς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ. Ὁ θεμέλιος
λίθος τῆς νέας ἐπεκτάσεως καὶ διασκευῆς ἐτέθη ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ
Ν. Πλαστήρα τῇ 2 Νοεμβρίου 1951. Τὸν Ἀγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σπυρίδων. Ἀρχιτέκτων ὑπῆρξεν ὁ κ. Ρ.
Κουτσούρης καὶ ἐκτελεστὴς τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ὁ πολιτικὸς μηχαν-
ικὸς κ. Δημ. Λεωνίδας.

Κατὰ τὴν 31 Αὐγούστου 1955 καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας ἀπεχώρησαν οἱ ἐπίλεκτοι καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Νικόλαος Λούβαρις, Δημήτριος Σταύρου καὶ τὴν 31 Αὐγούστου 1956 ὁ κ. Δ. Ἐλευθεριάδης, μεταταγέντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁμοτίμων καθηγητῶν.

II. Ἦδη ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἶναι ἰσότιμος πρὸς τὰ δύο παρ' ἡμῖν Πανεπιστήμια καὶ τὰς λοιπὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Κράτους (Πελυτεχνεῖον, Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἀνωτάτην Γεωπονικὴν Σχολήν). Λειτουργεῖ δ' ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς πολιτείας, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Ἀλεξ. Πάντου, καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ὀργισκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ. Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶναι κατὰ νόμον ἰσότιμον πρὸς τὸ πτυχίον τοῦ τμήματος πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρὸς τὸ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ διὰ τὴν κατάληψιν δημοσίας θέσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσιν ὡσαύτως διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, εἰς κοινωφελῆ ἰδρύματα, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς προαγωγὴν.

Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς εἶναι οὐσιωδῶς διάφορος ἐν σχέσει πρὸς τὴν μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν παρέχουσι τὰ λοιπὰ ἐν Ἑλλάδι ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα. Μολονότι ἔχει ἑδρας τινὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς ἑδρας ἐτέρων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἢ σχολῶν τινῶν τῶν Πανεπιστημίων, ἐν τούτοις ἔχει ὅλως ἀλλοίαν ἀποστολήν. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀκολουθοῦσα τὰς νεωτάτας κρατούσας ἀντιλήψεις παρὰ τῇ διεθνεί ἐπιστημονικῇ κοινωνίᾳ περὶ τοῦ ἐνδεικνυμένου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς πολιτικῆς, περιλαμβάνει κύκλους νομικῆς (ιδίως περὶ τὸ δημόσιον δίκαιον), οἰκονομικῆς, κοινωνιολογικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ ἱστορικῆς φύσεως, ὡς ἀπαραίτητον περιεχόμενον ἀρτίας ἐπιστημονικῆς κατάρτισεως εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας. Ἡ ὀργανικὴ τῆς Σχολῆς νομοθεσία τηρεῖ ἐαυτήν, καὶ κατὰ συνταγματικὴν ἄλλως τε ἐπιταγὴν, ἐν συντονισμῷ πρὸς τὴν θέλησιν τῶν ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς, ἀποφαιτῶν τῆς ἐν Παρισίοις ἀπὸ τοῦ 1871 λειτουργούσης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν. Οὗτοι ἀντελαμβάνοντο ὡς σκοποὺς τῆς μελλούσης νὰ ἰδρυθῇ ἐν Ἑλλάδι ἀντιστοίχου Σχολῆς τὴν πολιτικὴν τῶν νέων ἀγωγὴν, τὴν εὐρεῖαν κατάρτισιν αὐτῶν εἰς τοὺς κλάδους τῶν κοινωνικῶν, τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, τὴν ἐκπαιδεύσιν δημοσιουπάλληλικῶν στελεχῶν ἀνωτέρας μορφώσεως καὶ ἡθους, τὴν διαμόρφωσιν ἐν γένει προσωπικοτήτων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐξυψώσεως τῆς στάθμης τοῦ δημοσίου βίου καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπίστευον δ' ὅτι Σχολή, τοιαύτην ἔχουσα ἀποστολήν, εἶναι ἀπαραίτητος ἐν χώρᾳ, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πατρίς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ κοιτίς

τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, ἡ φωτοδότειρα πηγή τοῦ παγκοσμίου πνεύματος τῶν συγχρόνων καιρῶν.

Εἰδικώτερον ἡ Πάντειος Σχολή ἔχει ὡς σκοπούς :

α') Παροχὴν ἀνωτέρας πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως, ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς συγκρότησιν ἡγετικῶν στελεχῶν μὲ ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς εὐθύνης αὐτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόοδον ἐν γένει τῆς Πατρίδος.

β') Ἐκπαίδευσιν καὶ μετεκπαίδευσιν δημοσίων ὑπαλλήλων.

γ') Τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τοῦ λαοῦ διαπαιδαγώγησιν.

δ') Τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνύψωσιν τῶν δημοσιογραφικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι.

Γενικῶς ἡ Πάντειος Σχολή συμπληροῖ καὶ ὀλοκληροῖ τὴν ἀνωτάτην ἐκπαίδευσιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πολιτικὰς, κοινωνικὰς καὶ δημοσιογραφικὰς ἐπιστήμας, ἐκπληροῦσα ἰδίαν ἀποστολὴν καὶ ἴδιον προορισμὸν διάφορον ἐκείνου, ὃν ἐπιδιώκουσιν ἕτεραι Σχολαὶ πανεπιστημιακῆς ἱεραρχίας.

Οὕτω διαπαιδαγωγεῖ τοὺς φοιτητάς αὐτῆς εἰς τὸ νὰ ἀποβλέπωσιν εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα, οὐχὶ δ' ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἢ νομικῆς μόνον πλευρᾶς, ἀλλ' ὡς «ζωντανὴν σύνθεσιν», ὡς συνισταμένην καὶ ὡς συνάρτησιν τῶν ἀνταγωνιζομένων κοινωνικῶν, ἱστορικῶν, οἰκονομικῶν κλπ. δυνάμεων.

Διὰ τοῦτο σπουδαίαν θέσιν εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς κατέχουν τὰ ἱστορικά, φιλοσοφικά καὶ κοινωνιολογικά μαθήματα, ἡ φιλοσοφία τοῦ δικαίου, ἡ φιλοσοφία τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, ἡ κοινωνικὴ βιολογία, ἡ κοινωνικὴ παθολογία καὶ ἡ ἐγκληματολογία (αἰτιολογία τῶν πάσης φύσεως κοινωνικῶν πληγῶν καὶ κοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων καὶ ἡ κατ' αὐτῶν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτικὴ), ἡ πολιτικὴ ἱστορία κτλ., ἅτινα ἐξυψώνουσι τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον καὶ εὐρύνουσι τὸν διανοητικὸν ὀρίζοντα, διότι προικίζουσι τὸν νοῦν διὰ πλούτου πρωτοτύπων ἀπόψεων καὶ προφυλάσσουν οὕτως ἀπὸ τῆς μονομερείας καὶ τῆς μονοπλευροῦ ἀντιλήψεως τῶν ζητημάτων. Ἡ Πάντειος Σχολή φιλοδοξεῖ νὰ συμβάλῃ, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῆς, εἰς τὴν ἔθνηκιν ἀναδημιουργίαν καὶ ἀναγέννησιν. Θέλει, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἐμπνευσμένης τούτης διδασκαλίας νὰ ἀσκήσῃ παιδαγωγικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν φοιτητῶν αὐτῆς, ὥστε νὰ ἀποκτήσωσιν οὗτοι ἀνώτερα ἰδανικὰ ζῶης, νὰ γίνωσι φρεῖς πνευματικῶν ἀξιών, νὰ ἀποκτήσωσι φρόνημα ἀνωτέρας πνοῆς καὶ νὰ λάβωσι συνείδησιν τῆς εὐθύνης αὐτῶν διὰ τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ, ὡς προσήκει εἰς ἐκείνους, οἵτινες παρασχευάζονται διὰ νὰ ἀποτελέσωσι τὴν «ἡγέτιδα τάξιν». Ὁ προορισμὸς τῆς Σχολῆς δὲν εἶναι νὰ μεταδώσῃ μόνον γνώσεις, ἀλλὰ νὰ συντελέσῃ, ὥστε νὰ μετουσιωθῶσιν αὗται εἰς «ιδέας—

δυνάμεις», εἰς ἀρχάς καὶ πεποιθήσεις, αἵτινες ἀσκοῦσιν ἐπίδρασιν καὶ γίνονται ὁδηγοὶ εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ ἐν τῇ Σχολῇ ἀποκτώμενος πνευματικὸς ἐξερπλισμὸς πρέπει ν' ἀποτελέσῃ «κτῆμα ἐσαεῖ», διαρκῇ πηγὴν ὑψηλῶν ἐμπνεύσεων καὶ φρονηματισμοῦ.

Ἡ Πάντειος Σχολὴ εἶναι τὸ μόνον ἱδρυμα ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως, εἰς τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ μορφωθῶσιν πλήρως δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Ἡ Σχολὴ παρέχει εἰς τοὺς ἀποφοίτους τοῦ πολιτικοῦ τμήματος αὐτῆς «πτυχίον πολιτικῶν ἐπιστημῶν», εἰς δὲ τοὺς ὑποστάντας τὴν καθιερωμένην ἀκαδημαϊκὴν ἐξέτασιν (ἀσκησις, ἐπιστημονικὴ διατριβή, ἐξέτασις) καὶ «δίπλωμα διδάκτορος».

Πρόεδροι τοῦ Δ. Σ. τῆς Σχολῆς διετέλεσαν οἱ Δ. Λάμπας (1937-1941), Ν. Λούβαρις (1941-1943), Χρ. Εὐελπίδης (1944-1946), Σωκρ. Κουγέας (1946-1948), Παν. Πέρδικας (1948-1950), Χρ. Εὐελπίδης (1950-1951) καὶ Μ. Στασινόπουλος (1951), ὅστις καὶ διατελεῖ Πρύτανις τῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1951 καὶ ἐφεξῆς.

Καθηγητὴς Ι. Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Α'

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

I

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

II

ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ

Πρύτανης :	Μιχαήλ Στασινόπουλος
Ἀντιπρύτανης :	Π. Πέρδικας
Συγκλητικοί :	Σ. Καλογερόπουλος-Στράτης
	Γ. Παπαχατζής
	Ἀριστομένης Καλλιαβᾶς
	Γ. Δασκαλάκης
Ἐκπρόσωπος Ἐκπαιδευ- τικῆς Ἀναγεννήσεως :	
Εἰσηγητής :	Εὐθύμιος Κάρναβος (Γεν. Γραμματεὺς τῆς Σχολῆς)
Γραμματεὺς :	Κωνσταντῖνος Χρυσάνθης (Γραμματεὺς τῆς Σχολῆς)

Β'

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ (πολιτικὸν τμήμα)

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ (δὲν ἤρξατο εἰσέτι λειτουργοῦν).

Γ'

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

I. ΟΜΟΤΙΜΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ ΧΡΥΣΟΣ
ΚΟΥΓΕΑΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ΛΟΥΒΑΡΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

II. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΒΕΖΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, τῆς Γεν. Πολιτειολογίας καὶ τοῦ Συνταγματι-
τικοῦ Δικαίου (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)

ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, καὶ τῆς Ποινικῆς Πολιτικῆς.
(Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)

ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον καὶ
τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)

ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, τῆς Ἱστορίας τοῦ Πολιτισμοῦ. (Τακτικός :
14 Μαΐου 1951)

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Φιλοσοφίαν.
(Τακτικός : 25 Φεβρουαρίου 1950)

ΚΑΛΛΙΑΒΑΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ, τῆς Οἰκονομικῆς Γεωγραφίας καὶ τῆς Δη-
μοσίας Οἰκονομικῆς. (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)

ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, τῆς Ἐφηρμοσμένης Οἰκονομικῆς.
(Τακτικός : 9 Ἰανουαρίου 1951)

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ-ΣΤΡΑΤΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, τῆς Διπλωματικῆς Ἱστο-
ρίας καὶ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου. (Τακτικός : 30 Αὐγούστου 1943)

ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας καὶ τῆς Ἐγ-
κληματολογίας (Τακτικός : 27 Νοεμβρίου 1943)

ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27
Νοεμβρίου 1943).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τῆς Θεωρητικῆς Πολιτικῆς Οἰκονομικῆς
(Τακτικός : 30 Αὐγούστου 1943)

ΠΕΡΔΙΚΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 30
Αὐγούστου 1943)

ΣΟΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27 Νοεμ-
βρίου 1943)

ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. (Τακτικός : 27
Νοεμβρίου 1943)

III. ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΣΠΑΝΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τῆς Λογιστικῆς. (25 Αὐγούστου 1950)

ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, τοῦ Δημοσ. Διεθνoῦς Δικαίου. (29 Δεκεμβρίου 1951)

IV. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς.

Δ'

ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΣΑΚΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ,
ΚΑΦΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ,
ΣΚΟΠΕΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ,

βοηθὸς τῶν Νομικῶν Μαθημάτων.
βοηθὸς τῶν Οἰκονομικῶν Μαθημάτων.
βοηθὸς τῶν Φιλοσοφικῶν Μαθημάτων.

Ε'

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

I. ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΚΑΡΝΑΒΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ, Γενικὸς Διευθυντής.

II. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ,	Γραμματεὺς, Προϊστάμενος, Τμηματάρχης α'.
ΜΙΧΑΛΟΥ-ΚΟΥΓΕΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ,	Ὑπογραμματεὺς, Τμηματάρχης α'.
ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΟΥ-ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΧΡΥΣΑΥΓΗ,	Γραφεὺς α'
ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ,	Γραφεὺς α'
ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΕΛΕΝΗ,	Γραφεὺς α'
ΚΑΣΙΜΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ,	Δακτυλογράφος, γραφεὺς α'
ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,	Γραφεὺς α'

III. ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΕΔΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ,
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ,

Προϊστάμενος, Τμηματ. α'
Ὑπογραμματεὺς, Τμηματ. α'

IV. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ,

Βιβλιοφύλαξ, Τμηματ. α'

V. ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ,
ΑΛΒΕΡΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ,
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ,
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ,

κλητήρ α'
θυρωρός, κλητήρ α'
καθαρίστρια, κλητήρ β'
καθαρίστρια, κλητήρ β'

ΣΤ'

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ, ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΟΡΙΑΙ

Α'. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤ' ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Πρόεδρος :	Μιχαήλ Στασινόπουλος
Γενικός Γραμματεύς :	Ίωάννης Γεωργάκης
Μέλη :	Διονύσιος Ζακυθινός
	Σπυρίδων Καλογερόπουλος-Στράτης

Β'. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ

Πρόεδρος :	Παναγιώτης Πέρδικας
Μέλη :	Δημήτριος Βέζανης
	Σπυρίδων Καλογερόπουλος-Στράτης
	Γεώργιος Παπαχατζής
	Μιχαήλ Στασινόπουλος

Γ'. ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ή Σύγκλητος

Δ'. ΕΦΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Έφορος :	Ίωάννης Σόντης
Διευθύνται σπουδαστηρίου νομικών επιστημών :	Γεώργιος Παπαχατζής καὶ Παναγιώτης Πέρδικας

Διευθύνται σπουδαστηρίου
οικονομικών ἐπιστημῶν :

Ἀριστομένης Καλλιαβᾶς καὶ Δημήτριος
Καλιτσουνάκης

Διευθύνται σπουδαστηρίου
φιλοσοφικῶν ἐπιστημῶν :

Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος καὶ Διον.
Ζακυθινός

Γραμματεὺς :

Βασίλειος Βακατάσης Βιβλιοφύλαξ)

Ε'. ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἐφοροι :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου καὶ Μ. Στασι-
νόπουλος

ΣΤ'. ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Ἐφοροι :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου καὶ Μ. Στασι-
νόπουλος

Καθηγ. Σωματικῆς Ἀγωγῆς :

Γρ. Πανουτσόπουλος

Ζ'. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕΤΑ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ

Μιχ. Στασινόπουλος

Η'. ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΙ ΙΔΡΥΜΑΤΙ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Β' Ἀντιπρόεδρος Ἐπιτροπῆς
Ἑλλάδος :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου

Γραμματεὺς Ἐπιτροπῆς
Ἀθηνῶν :

Ἰωάννης Παπαζαχαρίου

Ἐκπρόσωποι τῆς Σχολῆς :

Δ. Ζακυθινός καὶ Μ. Στασινόπουλος

Θ'. ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ἐφορος :

Ἰ. Γεωργάκης

Ι'. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ

Μέλη :

Ἰ. Σπανδανόπουλος, Γ. Τενεκίδης, Ε.
Κάρναβος (Γεν. Γραμματεὺς)

ΙΑ'. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ

Καθηγητής :

Ἀριστομένης Καλλιαβᾶς, Ἰ. Σπανδανό-
πουλος, Ε. Κάρναβος (Γεν. Γραμματεὺς)

Η'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

I. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

ΣΠΥΡ. ΚΟΥΡΟΥΚΛΗΣ : Διευθυντής Κρατικοῦ Σανατορίου Πεντέλης (φυ-
ματιολόγος καὶ ἀκτινολόγος).

II. ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Διευθυντής : ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΡΜΗΛΙΟΣ, Καθηγητής τῆς μουσικῆς καὶ διευ-
θυντής ὀρχήστρας.

III. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ

Διευθυντής : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

IV. ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

V. ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
(ὁδ. Κοδριγκτῶνος καὶ Μαυρομματαίων)

Διευθυντής : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

VI. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ (ΑΜΙΣΘΟΙ)

MARIE LOUISE ASSERIN : τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Α' ΕΤΟΥΣ

Α'. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Δασκαλάκης Γεώργιος

1. *Εισαγωγήν εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον.* Ἐκάστην Τρίτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
2. *Συνταγματικὸν Δίκαιον καὶ Συνταγματικὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.* Ἐκάστην Τετάρτην 6-7 μ.μ., καὶ Σάββαρον 5—6 μ.μ.
3. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Τετάρτην 7-8 μ.μ.

Ζακυθινὸς Διονύσιος

1. *Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ.* Ἐκάστην Πέμπτην 5-6 μ.μ. καὶ 6-7 μ.μ.
2. *Πολιτικὴ ἱστορία Νεωτέρας Ἑλλάδος.* Ἐκάστην Πέμπτην 7-8 μ.μ.

Θεοδωρακόπουλος Ἰωάννης

Εἰσαγωγήν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Ἐκάστην Παρασκευὴν 6-7 μ.μ. καὶ Σάββατον 4-5 μ.μ.

Καλλιαβᾶς Ἀριστομένης

1. *Οἰκονομικὴν Γεωγραφίαν.* Ἐκάστην Τρίτην 5-6 μ.μ. καὶ Παρασκευὴν 5-6 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Δευτέραν 5-6 μ.μ.

Παπαχατζῆς Γεώργιος

1. *Διοικητικὸν Δίκαιον.* Ἐκάστην Δευτέραν 6-7 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Δευτέραν 7-8 μ.μ.

Παρασκευόπουλος Ἰωάννης

1. *Εἰσαγωγήν εἰς τὰς Κοινωνικὰς καὶ Οἰκονομικὰς Ἐπιστήμας.* Ἐκάστην Τρίτην 3-4 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Παρασκευὴν 3-4 μ.μ.

Στασινόπουλος Μιχαὴλ

1. *Διοικητικὸν Δίκαιον.* Ἐκάστην Δευτέραν 4-5 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Παρασκευὴν 4-5 μ.μ.

Π. Πέρδικας

1. *Εἰσαγωγήν εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου.* Ἐκάστην Τρίτην, 4-5 μ.μ.
2. *Φροντιστήριον.* Ἐκάστην Πέμπτην 4-5 μ.μ.

Σταύρου Δημήτριος (δόμοτιμος καθηγητής)

1. *Θέματα εἰσαγωγῆς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου.* Ἐκάστην Δευτέραν 6-7 μ.μ.

Β'. ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Σπανδανόπουλος Ίωάννης

1. Λογιστικήν. Ἐκάστην Δευτέραν 3-4 μ.μ. καὶ Τετάρτην 3-4 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Τετάρτην 5-6 μ.μ.

Γ'. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Πανουτσόπουλος Γρηγόριος

1. Σωματικήν ἀγωγὴν, ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ ἀγωνίσματα στίβου. Καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Πανελληνίῳ Γυμναστηρίῳ ἀπὸ 7-9 π.μ.
2. Ἐκδρομάς. Καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας ἑκάστοτε καθοριζομένας.

Β' ΕΤΟΥΣ

Α'. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Βεζανῆς Δημήτριος

1. Πολιτειολογίαν. Ἐκάστην Τρίτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
2. Συνταγματικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Παρασκευὴν 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
3. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένας.

Γεωργάκης Ίωάννης

1. Ποινικὸν Δίκαιον (Γενικὸν Μέρος). Ἐκάστην Τετάρτην 6-7 καὶ 7-8 μ.μ.
2. Ποινικὸν Δίκαιον (Εἰδικὸν Μέρος). Ἐκάστην Πέμπτην 6-7 μ.μ.
3. Ποινικὴν Πολιτικὴν καὶ Ποινικὴν Δικονομίαν. Ἐκάστην Πέμπτην 7-8 μ.μ.
4. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένας.

Καλλιαβᾶς Ἀριστομένης

1. Δημοσίαν Οἰκονομικὴν. Ἐκάστην Τρίτην 4-5 μ.μ., Παρασκευὴν 4-5 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Δευτέραν 4-5 μ.μ.

Παπαχατζῆς Γεώργιος

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Πέμπτην 6-7 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Πέμπτην 7-8 μ.μ.

Παρασκευόπουλος Ίωάννης

1. Πολιτικὴν Οἰκονομίαν. Ἐκάστην Δευτέραν 3-4 μ.μ. καὶ Πέμπτην 3-4 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένας.

Πέρδικας Παναγιώτης

1. Ἐμπορικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Τετάρτην 3-4 μ.μ. καὶ 4-5 μ.μ.
2. Ἀστικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Παρασκευὴν 3-4 μ.μ.
3. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀρισθησομένας.

Στασινόπουλος Μιχαήλ

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Δευτέραν 6-7 μ.μ.

Β'. ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Σπανδανόπουλος 'Ιωάννης

1. 'Ιδιωτικήν Οικονομικήν. 'Εκάστην Δευτέραν 5-6 μ.μ. καὶ Τρίτην 3-4 μ.μ.

Τενεκίδης Γεώργιος

1. Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον. 'Εκάστην Δευτέραν 4-5 καὶ 7-8 μ.μ., ἐκάστην Τρίτην 5-6 μ.μ. ἐκάστην Τετάρτην 5-6 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὁρισθησομένης.

Γ'. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Πανουτσόπουλος Γρηγόριος

1. Σωματικήν ἀγωγὴν, ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ ἀγωνίσματα στίβου. Καθ' ἐκάστην ἐν τῷ Πανελληνίῳ Γυμναστηρίῳ 7-9 π.μ.
2. 'Εκδρομάς. Καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας ὁρισθησομένης.

Γ' ΕΤΟΥΣ

Α'. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Θεοδωρακόπουλος 'Ιωάννης

1. Φιλοσοφίαν τοῦ Πολιτισμοῦ. Καθ' ἐκάστην Τετάρτην 7-8 μ.μ.

Καλιτσούνάκης Δημήτριος

1. 'Αγροτικήν Νομοθεσίαν καὶ Πολιτικήν. 'Εκάστην Δευτέραν 7-8 μ.μ.
2. 'Εφηρμοσμένην Πολιτικήν Οἰκονομίαν. 'Εκάστην Παρασκευὴν 6-7 μ.μ.
3. 'Ιστορίαν τῶν Κοινωνικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Θεωριῶν. 'Εκάστην Παρασκευὴν 7-8 μ.μ.

Καλογερόπουλος-Στράτης Σπυρίδων

1. Διπλωματικήν 'Ιστορίαν. 'Εκάστην Τρίτην 5-6 μ.μ.
2. Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον. 'Εκάστην Τρίτην 7-8 μ.μ.
3. 'Ιδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον. 'Εκάστην Τρίτην 6-7 μ.μ.
4. Φροντιστήριον τῶν ἀνωτέρω μαθημάτων. ἐκάστην Παρασκευὴν 3-5 μ.μ.

Παπαχατζῆς Γεώργιος

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκαστον Σάββατον 5-6 μ.μ.

Παπαζαχαρίου 'Ιωάννης

1. Γενικὴν αἰτιολογίαν τῆς βιοκοινωνικῆς παθολογίας καὶ γενικὴν πολιτικήν κατὰ τῶν βιοκοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων. 'Εκάστην Δευτέραν 3-5 μ.μ.
2. 'Ατομικὴν αἰτιολογίαν τῆς βιοκοινωνικῆς παθολογίας καὶ γενικὴν πολιτικήν κατὰ τῶν βιοκοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων. 'Εκάστην Τετάρτην 5-7 μ.μ.

3. Ἀτομικὴν θεραπευτικὴν τῶν πασχόντων ἐκ τῶν βιοκοινωνικῶν πληγῶν (Σωφρονιστικὴ). Ἐκάστην Τρίτην 3-5 μ.μ.
4. Ἱατροδικαστικὴν. (Ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑψηγγοῦ ἱατροδικασικῆς κ. **Β. Κωνσταντέλλου**) (ἐν τῷ ἱατροδικαστικῷ ἀμφιθεάτρῳ) Ἐκάστην Τετάρτην 3 καὶ 30' — 4 καὶ 30' μ.μ.

Σόντης Ἰωάννης

1. Ἀστικὸν Δίκαιον (Ἑνοχικόν). Ἐκάστην Πέμπτην 6-7 μ.μ. καὶ 7-8 μ.μ.
2. Ἀστικὸν Δίκαιον (Κληρονομικόν). Ἐκάστην Σάββατον 6-7 μ.μ.
3. Πολιτικὴν Δικονομίαν. Ἐκάστην Σάββατον 7-8 μ.μ.
4. Φροντιστήριον. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥρας ὁρισησομένης.

Στασινόπουλος Μιχαὴλ

1. Διοικητικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Δευτέραν 5-6 μ.μ.
2. Φροντιστήριον. Ἐκάστην Παρασκευὴν 5-6 μ.μ.
3. Δημόσιον Λογιστικόν. Ἐκάστην Πέμπτην 3-4 μ.μ.
4. Δημοσιονομικὸν Δίκαιον. Ἐκάστην Πέμπτην 4-6 μ.μ.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Σκοπέτου Ἀναστασία

Πρακτικαὶ καὶ θεωρητικαὶ ἀσκήσεις. Ἐκάστην Τετάρτην 2-3 μ.μ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Καθ' ἑκάστην, 2-3 μ.μ. κατὰ τὸ εἰδικώτερον ἀνακοινούμενον πρόγραμμα.

ΚΥΚΛΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Διὰ τοὺς σπουδαστάς τῶν τριῶν ἐτῶν, κύκλος ὁμιλιῶν, ἐπὶ θεμάτων τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας ὁρισησομένης.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΛΗ
ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ
Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Οἱ κανόνες δικαίου, ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν καὶ αἱ καθ' ἑκαστα κατηγορίαι αὐτῶν.—Οἱ κανόνες τοῦ δικαίου .—Γενικότης αὐτῶν.—Τὸ πρόβλημα τῆς ἑρμηνείας τοῦ δικαίου.— Τὸ ἀναγκαστὸν τῶν κανόνων δικαίου.—'Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.—'Αναγκαστὸν καὶ ἐνδοτικὸν δίκαιον.—'Ἡ δημοσία τάξις καὶ τὸ θετὸν δίκαιον.—Δίκαιον καὶ κεκτημένα δικαιώματα.— Ὑποκείμενα δικαίου.—'Εννομοὶ σχέσεις.—Δικαιώματα (ὑποκειμενικά δίκαια) ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς φιλοσοφίας τοῦ δικαίου.—'Ἡ ἔννοια τοῦ «νομικῶς ἰσχύοντος» καὶ τὰ μέσα πραγματούσεως τοῦ δικαίου.

Τὸ δίκαιον καὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία.—Δίκαιον καὶ κράτος.—Κοινωνία καὶ κράτος.—Λαός, ἔθνος, πολιτεία.—'Ἡ ἔννοια τῆς κυριαρχίας ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ δικαίου.—'Αποστολὴ τῆς πολιτείας.—Εὐδαιμονιστικὴ θεωρία.—Πολιτιστικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους.—Τὸ «κράτος δικαίου».—Τὰ ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος καὶ ἡ πραγμάτωσις αὐτῶν ἐν τῷ δικαίῳ.—Δίκαιον καὶ «ἄνθρωπισμός».—Αἱ ἐν τοῖς νομικοῖς φαινομένοις ἐκδηλώσεις τῆς ἐνόττητος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.—'Αντιστοιχία θεσμῶν παρὰ τοῖς καθ' ἑκαστα λαοῖς.—'Ἡ ἐπιστήμη τοῦ συγκριτικοῦ δικαίου.—'Ἡ ἔννοια ἐνὸς παγκοσμίου δικαίου.—'Ανάλογα πνευματικὰ καὶ πολιτικὰ ρεύματα εἰς τὰς συγχρόνους μορφὰς τοῦ κράτους.—'Ἡ κρίσις τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.—Κοινωνίαι πολιτεيῶν.—'Ἡ ἔννοια τοῦ παγκοσμίου κράτους.

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι τοῦ δικαίου.—'Εννοια, σκοπός, δικαιολογία τοῦ δικαίου.—Διάκρισις τοῦ κανόνος τοῦ δικαίου ἀπὸ τοῦ κανόνος τῆς ἐθιμοτυπίας, τῆς ἠθικῆς.—Κανόνες δικαίου καὶ θέσπισις αὐτῶν.—'Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ κράτους καὶ ἡ παραγωγή τοῦ δικαίου.

Διαιρέσεις καὶ πηγαὶ αὐτοῦ.—'Ισχύον δίκαιον, φυσικὸν ἢ ἰδεῶδες ἢ ὀρθὸν δίκαιον.—Δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν δίκαιον.—Θετὸν δίκαιον.—Γραπτὸν καὶ ἄγραφον δίκαιον.—Αἱ κύριαι βάσεις τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ οἱ κλάδοι αὐτοῦ.—Αἱ πηγαὶ τοῦ δικαίου, ὁ νόμος, τὸ ἔθιμον, ἡ νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ νομολογία.—Τὰ διάφορα εἶδη τῶν κανόνων τοῦ δικαίου.—'Αναγκαστικὸν καὶ ἐ.δοτικὸν δίκαιον.—Κανόνες δημοσίας τάξεως.—Γενικὸν καὶ εἰδικόν, κοινὸν καὶ ἐξαιρετικὸν δίκαιον.—'Ἡ κριτικὴ, ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου.

Περὶ προσώπων, δικαιωμάτων καὶ δικαιπραξιῶν. —'Ἰκανότης δικαίου.—'Υποκείμενα δικαίου.—Διάκρισις εἰς φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα.—'Εννομοὶ σχέσεις μεταξὺ προσώπων.—Περὶ δικαιωμάτων.—Κατηγορίαι δικαιωμάτων.—

Περὶ τῶν νομικῶν γεγονότων.—Περὶ τῶν δικαιοπραξιῶν.—Εἶδη αὐτῶν.—Περιεχόμενον τῶν δικαιοπραξιῶν.—Νομικὴ βούλησις καὶ ἐκδηλώσεις αὐτῆς.—'Αποδοχὴ καὶ μορφαὶ ταύτης.—Συναίνεσις καὶ ἔγκρισις.—Περὶ ἀντιπροσωπεύσεως καὶ πληρεξουσίουτος.—Αἵρέσεις—Προθεσμίαι.—'Ακυρότητες τῶν δικαιοπραξιῶν.—Περὶ τῶν πραγμάτων, ὡς ἀντικειμένων τῶν δικαιωμάτων.—Περὶ ἀδικοπραξιῶν.—Περὶ πταίσματος.—Περὶ παραγραφῆς.

Οἱ κλάδοι τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.—Πηγαὶ τοῦ παρ' ἡμῶν ἰσχύοντος ἀστικοῦ δικαίου.—Τὸ ἐμπράγματον δίκαιον.—Τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα.—Οἱ τρόποι κτήσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων.—'Η νομὴ.—Τὸ ἐνοχικὸν δίκαιον.—Πῶς γεννῶνται, ἀλλοιοῦνται, καὶ ἀπασβέννυνται αἱ ἐνοχαί.—Τὸ κληρονομικὸν δίκαιον.—Οἱ κύριοι θεσμοὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου.—'Η ἐκ διαθήκης καὶ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ.—Τὸ δίκαιον τῶν ἀναγκάων κληρονόμων.—Τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον.—'Ο γάμος.—Αἱ θετικαὶ καὶ ἀρνητικαὶ προϋποθέσεις αὐτοῦ.—'Η λύσις τοῦ γάμου.—'Η πατρικὴ ἐξουσία.—'Η ἐπιτροπεία.—'Η κηδεμονία.

Τύποι τῆς διαδικασίας καὶ χρονικοὶ προσδιορισμοί.—Συστατικοὶ τύποι δικαιοπραξιῶν.—Τύποι τεταγμένοι εἰς δημοσίου δικαίου νομικὰς πράξεις.—Κοινοποιήσεις.—Δημοσιεύσεις.—'Επίσημα κείμενα.—'Εγγράφα.—Δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα.—Προθεσμίαι.—'Αναβλητικαὶ καὶ διαλυτικαὶ προθεσμίαι.—'Ενδεικτικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ προθεσμίαι.—Παραγραφαί.—'Απασβεστικαὶ προθεσμίαι.—'Ο χρόνος ἐν γένει ἐν τῷ δικαίῳ.—Χρονικοὶ προσδιορισμοὶ ἐν νόμοις καὶ δικαιοπραξίαις.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου.—'Αφετηρία καὶ λήξις προθεσμιῶν.—Μεταβατικοὶ νομικοὶ κανόνες.—'Υποκειμενικὰ δίκαια ὑπὸ προθεσμίαν.—'Αναδρομὴ ἐν τῷ δικαίῳ (εἰς νομικοὺς κανόνας καὶ δικαιοπραξίας).—Προϋποθέσεις τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀναδρομῆς.

Σύμπτωσις βουλήσεων καὶ συλλογικὴ βούλησις.—Συλλογικὰ πρόσωπα.—Δημοσίου δικαίου νομικὰ πρόσωπα.—Σωματεία.—'Ιδρύματα.—'Αλλαι ἐνώσεις προσώπων ἐν τῷ ἰδιωτικῷ δικαίῳ.—'Η κοινωνία ἐν τῷ ἐνοχικῷ καὶ ἐν τῷ ἐμπραγματῶ δικαίῳ.—'Εταιρία—Συγκυριότης—Συλλογικαὶ νομικαὶ πράξεις.—'Η ἔννοια τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῷ συγχρόνῳ ἐργατικῷ δικαίῳ.

Δικαιώματα, ἔννοια καὶ εἶδη αὐτῶν, γένεσις, λήξις καὶ προστασία αὐτῶν.—'Η ἔννοια τοῦ ὑποκειμενικοῦ δικαίου (δικαιώματος)—'Η πολιτικὴ ἐξουσία—Περιπτώσεις ἐκδηλώσεως αὐτῆς ὡς πρωτογενοῦς καὶ ὡς δευτέρας.—Τὰ δημοσίου δικαίου δικαιώματα τῶν ἰδιωτῶν.—Τὰ δικαιώματα ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου—Πηγὴ αὐτῶν τὸ δίκαιον—Κτῆσις καὶ ἀπώλεια δικαιωμάτων.—Νομικαὶ πράξεις καὶ νομικὰ γεγονότα παράγοντα δικαιώματα.—'Ο νόμος καὶ ἡ δικαιοπραξία ὡς ἐρείσματα δικαιωμάτων.—Λόγοι λήξεως τῶν δικαιωμάτων.—Προστασία τῶν δικαιωμάτων.—Εἶδη προστασίας ἀναγνωριζόμενα ὑπὲρ τοῦ δικαίου—'Ασκησις δικαιωμάτων—'Αὐτοδικία.—'Αμυνα.—

Κατάστασις ἀνάγκης.—Δικαστηριακὴ προστασία —Προστασία μέσῳ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν (διοικητικῶν)—'Απόδειξις δικαιωμάτων, εἶδη αὐτῆς καὶ κανόνες ἀποδείξεως.—Τὸ «βάρος τῆς ἀποδείξεως» —'Η ἔννοια τῆς «καταχρήσεως δικαιώματος» ἐν τῷ ἰδιωτικῷ δικαίῳ.—Τὸ δεδικασμένον.—'Εννοια καὶ ἔκτασις αὐτοῦ ἐκάστοτε.

'Ερμηνεία τῶν κανόνων τοῦ δικαίου.—Εἶδη ἐρμηνείας.—Γραμματικὴ καὶ λογικὴ ἐρμηνεία.—'Η λεγόμενη «ἐλευθέρα ἐρμηνεία».—Συσταλτικὴ καὶ διασταλτικὴ ἐρμηνεία.—'Αναλογία.—'Επιτρεπτόν αὐτῆς.—'Αὐθεντικὴ ἐρμηνεία.—'Εννοια καὶ προϋποθέσεις ταύτης.—Κενὰ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἀποστολὴ τοῦ ἐφαρμοστοῦ τοῦ δικαίου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

'Απὸ τῆς μοναρχίας εἰς τὰ σύγχρονα συνταγματικὰ κράτη.—Αἱ μορφαὶ τοῦ συγχρόνου κράτους.—Συνταγματικὰ κράτη.—Αἱ εἰδικώτεραι μορφαὶ τῶν δημοκρατικῶν πολιτευμάτων.—Λαϊκὴ βασιλεία (βασιλευομένη δημοκρατία) καὶ καθαρὰ δημοκρατία.—Ρουσσώ, Montesquieu καὶ οἱ λοιποὶ πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως δημοσιολόγοι καὶ φιλόσοφοι τοῦ κράτους.—'Ο ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγὼν τῶν βορειοαμερικανῶν.—'Η 'Αγγλία ὡς μήτηρ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.—'Η μεγάλη γαλλικὴ ἐπανάστασις.—Αἱ ρίζαι τῆς συγχρόνου δημοκρατίας.—'Η λαϊκὴ κυριαρχία.

Τὰ κοινοβούλια εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.—'Η ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς ἀντιπροσωπεύσεως. ἡ συντακτικὴ ἐξουσία καὶ ἡ κοινὴ νομοθετικὴ ἐξουσία.—'Η νομικὴ θέσις τοῦ κοινοβουλίου ἐναντι τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.—'Η σχέσις τοῦ κοινοβουλίου πρὸς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.—'Η ὀργάνωσις τοῦ κοινοβουλίου.—'Η ἀρχὴ τῆς μιᾶς βουλῆς.—Καθεστῶς ὑπάρξεως ἄνω καὶ κάτω βουλῆς εἰς τὰ σύγχρονα δημοκρατικὰ κράτη.—Κανόνες ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν βουλῶν.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐκλογικοῦ δικαίου.—'Η καθολικότης τῆς ψήφου.—Τὸ πλειοψηφικὸν σύστημα ἐν τῇ νεωτέρᾳ δημοκρατίᾳ.—Κίνδυνος ἐξ ὑπερβαλλούσης ἰσχύος τῆς πλειοψηφίας.—'Η ἀντιπροσώπευσις τῶν μειοψηφιῶν.—Τὰ καθ' ἕκαστα συστήματα τῆς ἀναλογικῆς ἐκλογῆς.—'Ιστορικὴ ἀνασκόπησις καὶ συγκριτικὸν δίκαιον.—Αἱ πολιτικαὶ μερίδες εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.

Φραγμοὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ κοινοβουλίου ἐκ τοῦ συντάγματος.—'Ο κανονισμὸς τῆς βουλῆς.—Αἱ κοινοβουλευτικαὶ ἐπιτροπαί.—'Η «λαϊκὴ πρωτοβουλία».—Τὸ δημοψήφισμα.—Συγκριτικὸν δίκαιον.

'Η ἐκτελεστικὴ ἐξουσία.—'Ο ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Οἱ ὑπουργοί.—Νομικὴ αὐτῶν θέσις εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ πολιτεύματα καὶ τὰ ὑπὸ διακρίσιν ἐξουσιῶν καθεστῶτα.—Οἱ ὑπουργοὶ ἐν τῇ βορειοαμερικανικῇ δημοκρατίᾳ.—Οἱ ὑπουργοὶ ἐν τῇ ἀμέσῳ δημοκρατίᾳ καὶ εἰς τὰ καθεστῶτα τῆς μὴ γνησίας μορφῆς τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος —'Ισοστάθμισις

τῶν ἐξουσιῶν καὶ παντοδυναμία τοῦ κοινοβουλίου.—Αἱ εὐθῦναι τῶν ὀργάνων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Σχέσεις τῶν ἐξουσιῶν τῆς πολιτείας πρὸς ἀλλήλας. —Αἱ ἐξουσίαι (συγκροτήματα ὀργάνων) τῆς πολιτείας καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας.—Σχέσεις τῆς βουλῆς πρὸς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν —Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας.—Κατανομή τῶν ἀρμοδιοτήτων μεταξὺ ἐκτελεστικῆς καὶ νομοθετικῆς ἐξουσίας.—Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς.—Ἐξουσία τῶν δικαστῶν τοῦ ἐλέγχειν τὴν συνταγματικότητα τῶν νόμων καὶ τὴν νομιμότητα τῆς δράσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.—Συνταγματικῶς κατωχυρωμένα ἀτομικὰ δικαιώματα εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας.—Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις.—Ἀγῶνες ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων.—Ἡ σημασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων εἰς τὰς συγχρόνους δημοκρατίας —Συγκριτικὸν δίκαιον—Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τὰ σύγχρονα δημοκρατικὰ πολιτεύματα.

Ἐκκλησία καὶ πολιτεία.—Ἡ θέσις τῆς ἐκκλησίας εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Καθεστῶς χωρισμοῦ ἐκκλησίας καὶ κράτους καὶ καθεστῶς ἐπισήμου ἐκκλησίας ἐν τῇ πολιτείᾳ —Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας ἐν τῇ νεωτέρᾳ δημοκρατίᾳ.

Στοιχεῖα πολιτικῆς ἐπιστήμης.—Ἐννοια Πολιτικῆς —Τὸ κράτος καὶ ἡ ἐξουσία.

Πολιτικὴ συμπεριφορά.—Ἡγεσία καὶ ὁπαδοί.—Τὸ σύνολον καὶ εἰδικαὶ ὁμάδες συμφερόντων.—Ἐκλογαὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ —Τὰ πολιτικὰ κόμματα—ὁμάδες πιέσεως.

Ἀξίαι καὶ δυνάμεις τῆς πολιτικῆς ζωῆς.— Ἐννοια ἐλευθερίας.—Ἐννοιαὶ ἰσότητος.—Δύναμις καὶ βία.—Κοινωνικοὶ ἑλεγχοί.

Ὁ δημοκρατικὸς τρόπος συμπεριφορᾶς.— Πολιτικὴ ἀγωγή —Συμμετοχὴ εἰς κρατικὴν καὶ κοινωνικὴν δράσιν —Ἐννοια τοῦ πολίτου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰσαγωγή.—Ἡ περίοδος τῶν τοπικῶν συνταγμάτων καὶ τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων (τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας) —Ὁ «νόμος τῆς Ἐπιδαύρου» (καταστατικὸς χάρτης τοῦ 1822) —Ἡ Β' ἐν Ἀστροὶ Ἐθνοσυνέλευσις (1823) —Ἡ τρίτη Ἐθνοσυνέλευσις (ἐν Τροιζῆνι, 1827) —Ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου —Ἡ Δ' Ἐθνοσυνέλευσις (ἐν Ἀργεῖ, 1829).—Ἐπικύρωσις τοῦ πολιτικοῦ πραξικοπήματος —Δολοφονία τοῦ Καποδιστρίου καὶ Ἐθνοσυνέλευσις ἐν Προνοίᾳ —Ἡ περίοδος τῆς ἀπολύτου μοναρχίας (1833–1843) —Ἡ περίοδος τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας (1844–1862) —Ἡ περίοδος τῆς βασιλευομένης δημοκρατίας μὲ βάσιν τὴν κυριαρ-

χίαν τοῦ λαοῦ (ἀπὸ τοῦ 1864) — Ἡ περίοδος τοῦ ἀναθεωρηθέντος συντάγματος (ἀπὸ τοῦ 1911) — Ἡ περίοδος τῆς δευτέρας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (1927-1935) — Ἡ σύγχρονος περίοδος

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Θεμελιώδεις ἔννοιαι.—Ἐννοια καὶ ἀντικείμενον τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Πηγαί τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.—Σύνταγμα, νόμοι καὶ συνταγματικά ἔθιμα («συνθῆκαι τοῦ πολιτεύματος»).—Οὐσιαστικὴ καὶ τυπικὴ ἔννοια τοῦ συντάγματος.—Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς χώρας.—Ἡ συντακτικὴ ἐξουσία καὶ αἱ συντεταγμένοι ἐν τῷ κράτει ἐξουσίαι.—Ἡ διαδικασία τῆς ἀναθεωρήσεως ἐξουσία συντεταγμένη.—Τὸ ἐν Ἑλλάδι σύνταγμα (1864-1911 καὶ τινες διατάξεις τοῦ συντάγματος τοῦ 1927).—Τὸ ἰσχύον Σύνταγμα ἔτους 1952.—Παράλληλος ἰσχύς πρὸς τὸ συνταγματικὸν κείμενον καὶ ἐτέρων ηὔξημένης τυπικῆς δυνάμεως κειμένων.—Οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἔτους 1948.—Διάκρισις συντάγματος καὶ συνταγματικῶν νόμων.—Τακτικὴ, ἔκτακτος καὶ ἐξαιρετικὴ ἀσκήσις τῆς συντακτικῆς ἐξουσίας.—Νομικὴ ἰσχύς τῶν διαφόρων συνταγματικῶν κανόνων.—Ἀρχαί τοῦ ἐνιαίου συντάγματος.—Τὸ συνταγματικὸν κείμενον τῆς 1-1-1952.—Ερμηνευτικαὶ δηλώσεις.—Συντακτικαὶ πράξεις καὶ ψηφίσματα.—Ἀγροφαί, ἀνόητοι δικαίου συνταγματικῆς ἰσχύος.—Γενικαὶ ἀρχαί.—Γενικαὶ ρῆτραι, συνθετικαὶ ἀρχαί τῆς ἐννοίας τοῦ συντάγματος.—Τὸ πνεῦμα τοῦ νέου ἑλληνικοῦ συντάγματος ἔτους 1952.—Τὸ πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος.—Λαϊκὴ κυριαρχία.—Δημοκρατία.—Κράτος δικαίου.—Ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.—Οἱ θεμελιώδεις θεσμοὶ τοῦ συντάγματος.—Διάκρισις τῶν «ἐξουσιῶν».—Ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα.—Αἱ ἀρχαί τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος.

Ἡ κατὰ τὸ σύνταγμα ὁργάνωσις τῆς πολιτείας.—Ὁ λαὸς ἀνώτατον ὄργανον τοῦ κράτους.—Ἡ διάκρισις τῶν «ἐξουσιῶν».—Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.—Παρ' ἡμῖν ισόβιος καὶ κληρονομικός.—Αἱ κατὰ τὸ σύνταγμα ἀρμοδιότητες αὐτοῦ.—Νομικὴ αὐτοῦ θέσις ἐν τῇ νομοθετικῇ, τῇ ἐκτελεστικῇ καὶ τῇ δικαστικῇ «ἐξουσίᾳ».—Περὶ διαδοχῆς καὶ ἀντιβασιλείας.—Οἱ Ὑπουργοί.—Νομικὴ θέσις καὶ ἀρμοδιότητες αὐτῶν κατὰ τὸ σύνταγμα.—Ἀρμοδιότης προσυπογραφῆς τῶν βασιλικῶν πράξεων.—Ποινικαί, ἀστικαὶ καὶ κοινοβουλευτικαὶ εὐθύναι τῶν ὑπουργῶν.

Τὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστὼς ἐν Ἑλλάδι.—Σχέσεις μεταξύ ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ κοινοβουλίου.—Ὁ Βασιλεὺς, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἡ Βουλὴ ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ πολιτεύματι.—Συνέπειαι τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τῆς βουλῆς.—Ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἔργον τῆς βουλῆς.—Σύνοδοι τῆς βουλῆς τακτικαὶ καὶ ἔκτακτοι.—Τὸ δικαίωμα διαλύσεως τῆς βουλῆς καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς τὴν λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν.—Οἱ ἐν γένει κανόνες λειτουργίας τοῦ συστήματος τῆς κοινοβουλευτικῆς κυβερνήσεως.

Ὁργάνωσις καὶ λειτουργία τῆς Βουλῆς.— Ἡ ἐκλογή τῆς Βουλῆς.—Καθολική, ἄμεσος καὶ μυστική ψήφοφορία.—Τὸ ἐκλογικὸν σῶμα.—Ἐκλογικὸν δίκαιον.—Ἐκλογικὸν δικαίωμα ἐνεργητικὸν καὶ δικαίωμα ἐκλογιμότητος.—Ἡ διενέργεια τῶν ἐκλογῶν.—Ἐκλογικὰ συστήματα (πλειοψηφικόν, ἀναλογικὸν κλπ.).—Ἀνακήρυξις τῶν ἐπιτυχόντων καὶ διαδικασία αὐτῆς.—Ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκλογῆς.—Ἐκλογοδικεῖον.—Ἡ ὀργάνωσις τῆς Βουλῆς καὶ ἡ λειτουργία αὐτῆς.—Κανονισμὸς τῆς Βουλῆς.—Ἀπαρτία.—Πλειοψηφία.—Ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ ὅρια αὐτῆς.—Πειθαρχικὴ ἐξουσία τοῦ Προέδρου τοῦ Σώματος ἐπὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ.—Ἀρμοδιότητες τῆς Βουλῆς (νομοθετικὴς παράγων—συγκατάθεσις εἰς ὀρισμέναις βασιλικαῖς πράξεις, συναψὶν συνθηκῶν, ἀπονομὴν χάριτος εἰς ὑπουργοὺς κλπ., ἔλεγχος τῆς κυβερνήσεως).—Διαδικασία καταρτίσεως τῶν νόμων.—Ἐπερωτήσεις, ἐρωτήσεις, συστάσεις.—Προνομίαι καὶ ἀσυλίας τοῦ βουλευτῶν ἐκ τοῦ συντάγματος.

Αἱ λειτουργίαι τῆς πολιτείας.—Κριτήρια διακρίσεως τῶν κρατικῶν πράξεων ὑπὸ ἔποψιν οὐσιαστικοῦ περιεχομένου.—Νομοθετικὴ, διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ λειτουργία.—Εἰδικώτερον «οὐσιαστικὸς νόμος» καὶ «τυπικὸς νόμος».—Νόμος καὶ διάταγμα.—Νόμοι ἀντισυνταγματικοί.—Κυρώσεις τῶν παραβάσεων τῆς συνταγματικῆς τάξεως καὶ τῆς νομιμότητος, ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.—Ἡ νομιμότης ἐν τῇ διοικήσει.—Εἴδη διαταγμάτων.

Συνομολόγησις διεθνῶν συνθηκῶν, κατάρτισις τοῦ προϋπολογισμοῦ, χάρις, ἀμνηστία.—Ἡ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως συνομολόγησις διεθνῶν συνθηκῶν καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς βουλῆς—Συνταγματικοὶ περιορισμοί.—Ἡ διαδικασία καταρτίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους.—Ἰδιότυπος νόμος.—Τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπὸ τὸ πρῶμα τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου —Περὶ χάριτος καὶ ἀμνηστίας.

Αἱ ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι.— Περὶ πολιτικῶν, ἀστικῶν καὶ ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἐν γένει.—Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία καὶ τὸ ἄσυλον τῆς κατοικίας.—Ἡ ἐλευθερία τῆς πνευματικῆς κινήσεως (τύπος, ἀλληλογραφία, τηλεπικοινωνία, ἐκπαίδευσις, συναθροίσεις, σωματεῖα).—Ἡ συνταγματικὴ προστασία τῆς ιδιοκτησίας —Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς ἀρχάς.

Ἐκκλησία καὶ πολιτεία.— Ἡ «ἐπικρατοῦσα θρησκεία» κατὰ τὸ σύνταγμα.—Ἐπίσημος ἐλληνικὴ ἐκκλησία —Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας (ἐρμηνεία τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ συντάγματος) —Ἀπαγόρευσις τοῦ προσηλυτισμοῦ.—Τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας.—

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου καὶ γενικοὶ κανόνες ὀργανώσεως τῆς δημοσίας διοικήσεως καὶ δράσεως αὐτῆς.

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Ἔθνος καὶ κράτος, Κράτος καὶ διοίκησις.—Ἡ διοίκησις ὡς ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας.—Φορεῖς

αὐτῆς ἡ πολιτεία.—Θεωρία τῆς νομικῆς προσωπικότητος.—Αἱ λειτουργίαι τῆς πολιτείας.—Διοικήσεις καὶ Δικαιοσύνη.—Ἡ θεωρία τῆς «διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν».—Διοικητικὸν Δίκαιον καὶ ἔννοια τῆς διοικήσεως.—Ἐννοια καὶ ὅρισμός τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Θέσις τούτου ἐν τῷ εὐρυτέρῳ κλάδῳ τοῦ δημοσίου δικαίου.—Τὸ Διοικητικὸν Δίκαιον ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξελίξει.—«Ἀστυνομικὸν κράτος» καὶ Πολιτεία Δικαίου, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Πηγαὶ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου (Σύνταγμα, νόμοι, κανονιστικὰ διατάγματα καὶ λοιπαὶ ὑπὸ διοικητικὸν τύπον πράξεις μὲ νομοθετικὸν περιεχόμενον).—Διοικητικὴ πρακτικὴ.—Ἐγκύκλιος.—Νομολογία.—Ἐναρξίς καὶ λήξις ἰσχύος νόμων καὶ διαταγμάτων.—Ἡ θεωρία τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Ἐννοιολογικὴ ταύτης σχέσεις πρὸς τὴν διοικητικὴν ἐπιστήμην καὶ πρὸς τὴν τεχνικὴν τῆς διοικήσεως.—Μέθοδος ἐρεύνης ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Νομικοὶ τύποι τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου μεταφυτευθέντες εἰς αὐτήν.

Γενικοὶ κανόνες ὁργανώσεως τῆς δημοσίας διοικήσεως.—Διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι.—Τὰ καθ' ἑκάστα ὄργανα.—Ἐννοια καὶ κατηγορίαι αὐτῶν.—Ὅργανα ἄμεσα καὶ ἔμμεσα.—Κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα.—Ἡ διοικητικὴ ἱεραρχία.—Ὁ ἱεραρχικὸς ἔλεγχος.—Τὰ συστήματα διοικητικῆς ὁργανώσεως (ἀτομικὸν καὶ συλλογικόν, συγκεντρωτικὸν καὶ ἀποκεντρωτικόν, αὐτοδιοικήσεις τοπικὴ καὶ καθ' ὕλην κλπ.).—Ἡ κυβέρνησις καὶ οἱ Ὑπουργοί.—Τὰ συμβούλια τῆς κεντρικῆς διοικήσεως.—Συμβούλιον Ἐπικρατείας, Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, Ἀν. Συμβούλιον Δημ. Ὑπηρεσιῶν.—Αἱ διοικητικαὶ περιφέρειαι τοῦ κράτους.—Ὁργάνωσις τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως γενικῆς ἀρμοδιότητος (Γενικοὶ Διοικηταί, Νομάρχαι, Ἐπαρχοί).—Περιφερειακαὶ ἀρχαὶ ἐιδικῶν κλάδων.

Γενικοὶ κανόνες δράσεως τῆς διοικήσεως.—Κράτος δικαίου. Ἡ γενικὴ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος, ἡ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας, τὸ συναφὲς πρὸς ταύτην «προνόμιον» τῆς αὐτεπαγγέλτου ἐνεργείας κλπ. Ἡ ὑποταγὴ τῆς Διοικήσεως εἰς τὸν νόμον.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Εἰσαγωγικαὶ γνώσεις.—Τὸ ἄτομον καὶ ἡ κοινωνία.—Κοινωνικὴ ὁργάνωσις.—Πολιτικὴ ὁργάνωσις.—Οἰκονομικὴ ὁργάνωσις.—Αἱ θεωρίαι περὶ οἰκονομικῶν βαθμίδων.—Μορφαὶ ὁργανώσεως τῆς οἰκονομίας.

Κοινωνικαὶ ἐπιστήμαι.—Διάκρισις τῶν ἐπιστημῶν.—Κοινωνιολογία.—Δίκαιον.—Οἰκονομική.—Ἡ σημασία τῆς τεχνικῆς.

Μεθοδολογία.—Γενικά.—Ἀφρημένη μέθοδος.—Ἱστορικὴ μέθοδος.—Μυνογραφίαι.—Στατιστικὴ.—Μαθηματικὴ μέθοδος.—Τελεολογικὴ μέθοδος.—Κριτικὴ τῶν διαφορῶν μεθόδων.—Ἐπιστήμη καὶ πολιτικὴ

Θεμελιώδεις οικονομικαὶ ἀρχαί.— Αἱ ἀνάγκαι καὶ ἡ ικανοποίησίς των.— Ἀγαθὰ καὶ ὑπηρεσίαι.— Ἡ ἀξία καὶ αἱ περὶ αὐτῆς θεωρίαι.— Ἡ τιμὴ καὶ ὁ νόμος προσφορᾶς καὶ ζητήσεως.— Τὸ νόμισμα.— Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἀγαθῶν.— Παρατηρήσεις.

Οἱ συντελεσταὶ τῆς οἰκονομίας καὶ ἡ ἀλληλεξάρτησις αὐτῶν.— Φυσικοὶ συντελεσταί.— Κοινωνικοὶ συντελεσταί.— Οἰκονομικοὶ συντελεσταί.— Ἡ ὀργάνωσις τῆς παραγωγῆς.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Περὶ οἰκονομικῆς γεωγραφίας.— Εἰσαγωγὴ.— Τὸ περιεχόμενον τῆς οἰκονομικῆς γεωγραφίας.— Οἱ σκοποὶ τῆς οἰκονομικῆς γεωγραφίας.— Ἡ φύσις.— Ἔδαφος (Γενικαὶ παρατηρήσεις, αἱ διαφοραὶ τοῦ ἐδάφους κλπ.).— Κλίμα (Ζώνη ἰσημερινοῦ, δύο τροπικαὶ ζῶναι περὶ τὸν ἰσημερινὸν κλπ.).

Φυλαί, θρησκείαι καὶ πολιτισμοί.— Ἡ λευκὴ φυλὴ ἢ ἡ λεγομένη εὐρωπαϊκὴ κλπ.— Θρησκείαι.— Ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὴν θρησκείαν.— Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι κλπ.— Γλῶσσαι.— Πολιτισμοί.— Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς.— Ὁ ἀνατολικὸς πολιτισμὸς κλπ.— Ἡ γεωργία.— Χειροτεχνία, βιοτεχνία καὶ βιομηχανία.— Τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα.— Αἱ οἰκονομικαὶ βαθμίδες.— Ὁ πληθυσμὸς, ἡ πυκνότης καὶ ἡ αὔξεις αὐτοῦ.— Συμπέρασμα.

Τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον.— Γενικαὶ παρατηρήσεις.— Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις κλπ.— Ἀγοραὶ καὶ χρηματιστήρια ἐμπορευμάτων.

Εὐρώπη. (Γεωγραφικαὶ συνθῆκαι, κλίμα κλπ.).— Μεγάλῃ Βρεταννία (Ἐπιφάνεια, ἔδαφος κλπ.).— Τὸ ἀνεξάρτητον κράτος τῆς Ἰρλανδίας (Γενικαὶ παρατηρήσεις, πληθυσμὸς κλπ.).— Γερμανία (Εἰσαγωγὴ, γεωγραφικὴ θέσις τῆς Γερμανίας κλπ.).— Ἡ παλαιὰ Αὐτοτροσυγαρία (Γενικαὶ παρατηρήσεις, Αὐστρία κλπ.).— Τσεχοσλοβακία (Γενικαὶ παρατηρήσεις, οἰκονομία κλπ.).— Ἰταλία (Γεωγραφικαὶ συνθῆκαι, ἐξωτερικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους κλπ.).— Ἄλλαι χῶραι τῆς Εὐρώπης.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

1. Γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς Λογιστικῆς.— Ὁρισμός, ἔννοια καὶ περιεχόμενον τῆς περιουσίας.— Πηγαὶ προελεύσεως τῆς περιουσίας (Ἴδιον καὶ ξένον κεφάλαιον).— Ταξινόμησις τῆς περιουσίας καὶ τῶν πηγῶν προελεύσεώς της (ἔννοια καὶ ὀρισμὸς τοῦ λογαριασμοῦ).— Ἐννοια τῶν ὄρων Ἐνεργητικοῦ καὶ Παθητικοῦ.— Ἐννοια, ὀρισμὸς καὶ ἀπεικόνισις τοῦ Ἰσολογισμοῦ.— Μορφαὶ τοῦ Ἰσολογισμοῦ.— Ὁρισμός, περιεχόμενον καὶ σκοπὸς τῆς Λογιστικῆς.— Διάκρισις τῆς Λογιστικῆς εἰς στατικὴν, δυναμικὴν καὶ στατιστικὴν.

Περὶ λογαριασμῶν, λογιστικῶν βιβλίων καὶ μεθόδου τηρήσεως διαφορῶν λογαριασμῶν.— Περὶ λογαριασμῶν.— Ἀπεικόνισις τῶν λογαριασμῶν, παρακολούθησις τῆς κινήσεως τῶν λογαριασμῶν.— Περὶ διπλογραφικοῦ συστή-

ματος.—Περὶ λειτουργίας τῶν λογαριασμῶν (ἄξιῶν, προσωπικῶν καὶ ἐξόδων, καὶ τῆς καθαρᾶς θέσεως).—Περὶ λογιστικῶν βιβλίων : ἐπιστήμων (βιβλίων ἀπογραφῶν, Ἡμερολογίου καὶ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν) καὶ προαιρετικῶν (Γενικῶν Καθολικῶν, Προχείρων, Ἀναλυτικῶν Καθολικῶν, Βιβλίων Ταμείων, Γραμματίων κλπ.).—Περὶ ἀπογραφῆς (καταμέτρησις καὶ ἀποτίμησις).—Περὶ προσωρινοῦ ἰσοζυγίου καὶ καταστάσεως συμφωνίας, περιληπτικῶν καὶ εἰδικῶν λογαριασμῶν, ὡς καὶ περὶ ἀριθμοῦ ἰσοζυγίων.—Περὶ μικτῶν λογαριασμῶν (Ὅρισμός καὶ διακρίσεις αὐτῶν. Περὶ ἐκκαθαρίσεως μικτῶν λογαριασμῶν).—Περὶ ἀντιθέτων λογαριασμῶν.—Περὶ διαμέσεων καὶ στατιστικῶν λογαριασμῶν, ὡς καὶ περὶ ἀντικυζομένων χρεωπιστώσεων λογαριασμῶν (Λογιστικαὶ ἔγγραφαὶ τῶν πάσης φύσεως μετὰ γραμματίων συναλλαγῶν).—Μέθοδος τηρήσεως τοῦ λογαριασμοῦ (Ἐμπορεύματα ὡς μικτοῦ, ὡς ἀμιγῶς λογαριασμοῦ, ἀξίας, διὰ πολλαπλῶν λογαριασμῶν).—Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν γενικῶν ἐξόδων ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐμπορεύματος κέρδους.—Περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ λογαριασμοῦ «Ἐμπορεύματα παρὰ τρίτοις».—Περὶ προαγορῶν καὶ προπωλῆσεων ἐμπορευμάτων, ὡς καὶ περὶ ἀγοραπωλησίας ἐμπορευμάτων μέσῳ ἀνταποκριτῶν.—Περὶ λογαριασμῶν τάξεως.—Περὶ τῶν ὑπὸ αἵρεσιν λογαριασμῶν.—Περὶ ἀπλογραφίας.—Περὶ ἀποσβέσεων.—Περὶ συντάξεως Ἰσολογισμοῦ τέλους χρήσεως, ὡς καὶ περὶ κλεισίματος τῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ ἐκ νέου ἀνοίγματος αὐτῶν.—Περὶ ἔγγραφῶν εἰς ξένον νόμισμα.—Περὶ λογιστικῆς τῶν ἐμπορικῶν ἐταιριῶν (ὁμορρύθμων, ἑτερορρύθμων, ἀνωνύμων καὶ συμμετοχικῶν).—Περὶ συγκεντρωτικοῦ συστήματος ἔγγραφῶν (ἀμερικανικοῦ κλπ.).—Περὶ λογιστικῆς καὶ διαχειριστικῆς ὁργάνωσεως ὁργανισμῶν δημοσίου δικαίου.—Περὶ λογιστικῶν σχεδίων.

2. Ἐφηρμοσμένη Λογιστική :

α) Λογιστικὴ τῶν Ἐμπιρικῶν Ἐταιριῶν καὶ συνεταρισμῶν.

- α) Ὁμορρύθμων καὶ ἑτερορρύθμων
- β) συμμετοχικῆς ἐταιρείας
- γ) ἀνωνύμου ἐταιρείας
- δ) ἐταιρείας περιωρισμένης εὐθύνῃς
- ε) συνεταρισμῶν
- β) Τραπεζικὴ λογιστικὴ (στοιχεῖα)
- γ) Βιομηχανικὴ λογιστικὴ (στοιχεῖα)
- δ) Ἀγροτικὴ Λογιστικὴ (στοιχεῖα).

3. Οἰκονομικὴ Λογιστικὴ :

- α) Ἐρευναι ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καταστάσεων.
- β) Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ κέρδους
- γ) Περὶ τοῦ προγραμματισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ περίοδος τῆς ἐθνεγερσίας.—Ἐκρηγξίς τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.—Ἐθνοσυνελεύσεις.—Πολιτικοὶ ἡγέται κατὰ τὸν ἀγῶνα.—Πολιτικαὶ μερίδες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως.—Στάσις τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἐναντι τοῦ ἀγῶνος.—Φιλελληνισμός.—Προπαρασκευὴ τοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν πολιτικοῦ βίου τῆς χώρας.

Ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας μέχρι τοῦ 1844.—Τὸ πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου.—Ἡ περίοδος τοῦ κυβερνήτου Καποδιστρίου.—Ἡ ὀθωνικὴ μοναρχία.—Ἡ βαυαρικὴ ἀντιβασιλεία.—Ἐνγλικώσεις τοῦ Ὁθωνος καὶ περίοδος ἀπολύτου μοναρχίας.—Πολιτικαὶ στάσεις.

Περίοδος συνταγματικῆς μοναρχίας (1844—1862).—Κατάλυσις τῆς ἀπολύτου μοναρχίας καὶ σύγκλησις τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνελεύσεως.—Τὸ σύνταγμα τοῦ 1844.—Πρῶται βουλευτικαὶ ἐκλογαί.—Πολιτικαὶ μερίδες.—Ὁ πολιτικὸς βίος τῆς χώρας μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὁθωνος.

Περίοδος βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α' μέχρι τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου.—Ἐπανάστασις τοῦ 1862 καὶ ἐξωσις τοῦ Ὁθωνος.—Ἡ Β' ἐν Ἀθήναις Συντακτικὴ Συνέλευσις καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ 1864.—Ὁ πολιτικὸς βίος τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τοῦ 1909.—Χαρ. Τρικούπης.—Οἰκουμενικὴ κυβέρνησις.—Α' Κοινοβουλευτικὴ πρωθυπουργία Χ. Τρικούπης.—Θ. Δεληγιάννης.—Πτώχευσις τοῦ κράτους.—Παραίτησις Χ. Τρικούπης.—Πόλεμος τοῦ 1897.—Κυβέρνησις Γ. Θεοτόκη.—Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος καὶ ἐπανάστασις τοῦ Γουδί.—Ἡ πολιτικὴ ζωὴ ἀπὸ τοῦ 1909 μέχρι τῶν βαλκανικῶν καὶ τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου.—Ἐλευθέριος Βενιζέλος.—Ἡ συνταγματικὴ ἀναθεώρησις τοῦ 1911.

Περίοδος 1915—1940.—Νέα ἐποχὴ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας συνεπεία τῆς παγκοσμίου συρράξεως.—Ζωηροὶ πολιτικοὶ ἀγῶνες.—Τὰ πολιτικὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν 1917, 1920, 1922.—Δικτατορία καὶ κατάλυσις αὐτῆς.—Τὸ σύνταγμα τοῦ 1927.—Ἡ τετραετία 1928—1932.—Πολιτικὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν 1933 καὶ 1935.—Ἡ δικτατορία τῆς τετραετίας 1936—1940.—Ἡ εἴσοδος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον.

Ἡ πρόσφατος πολιτικὴ ἱστορία.—Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐν Κρήτῃ καὶ Αἰγύπτῳ.—Ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ κατοχὴν.—Ἀπελευθέρωσις καὶ ὁ πολιτικὸς βίος τῆς χώρας κατὰ τὴν μεταπελευθερωτικὴν ἐποχὴν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἀρχαία ἱστορία.—Προϊστορικοὶ χρόνοι.—Κρητικὴ ἢ μινωϊκὴ ἐποχὴ.—Οἱ Αἰγᾶιοι.—Κάθοδος τῶν Δωριέων.—Ὀμηρικὴ ἐποχὴ.—Τὰ μεγάλα ἀποικιακὰ ρεύματα.—Ἀνάπτυξις τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης.—Πολιτεύματα τῶν ἐλλήνων.—Ἀμυντικοὶ ἀγῶνες κατὰ τῆς περσικῆς εἰσβολῆς.—Ἀκμὴ τῶν Ἀθη-

νών.—Πελοποννησιακὸς πόλεμος.—Στρατιωτικὴ κυριαρχία τῆς Σπάρτης.—Τελευταία ἀνόρθωσις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡγεμονία τῶν Θηβῶν.—Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.—Ἡ κοσμοκρατορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.—Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τῶν Ἐπιγόνων.—Ἡ Ἑλλάς μέχρι τῆς ὑποταγῆς αὐτῆς εἰς τοὺς Ρωμαίους.—Ἀχαϊκὴ καὶ Αἰτωλικὴ συμπολιτεία.—Συμμαχικὸς πόλεμος.—Ἄλωσις Κορίνθου.—Ὁ ἑλληνισμὸς ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας.—Ὁ χριστιανικὸς ἑλληνισμὸς.—Διαιρέσεις τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους.—Ἑλληνικότης τοῦ βυζαντινοῦ κράτους.

Οἱ μέσοι αἰῶνες.—Ἡ βυζαντινὴ Ἑλλάς.—Τὰ ἐν τῇ ἑλληνικῇ χερσονήσῳ θέματα.—Ἐπιβιώσεις ἀρχαίων πόλεων καὶ νέαι πόλεις τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ.—Ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις.—Λόγιοι.—Ἐντόπια γέννη.—Ἡ φραγκοκρατία.—Οἱ φράγκοι ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις καὶ Πελοποννήσῳ.—Τὸ βυζαντινὸν κράτος.—Ἀκμὴ αὐτοῦ.—Πλήρης ἐξἑλληνισμὸς.—Ἀρχομένη πτώσις.—Αἱ σταυροφορίαι καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν.—Ἡ περίοδος μέχρι τῆς εἰσβολῆς τῶν ὀθωμανῶν καὶ τῆς Ἀλώσεως τοῦ 1453.

Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ τοὺς τούρκους.—Ἑλληνες ἐν Ἑσπερίᾳ.—Ὁ βίος ἐν Ἑλλάδι.—Οἰκουμενικὴν πατριαρχεῖον.—Ἐκκλησία.—Διοικητικὰ καθεστῶτα.—Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Φαναρίου.—Ἑλληνες παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ.—Πολιτικὸς (κοινοτικὸς) βίος.—Αὐτοδιοικήσεις.—Ἡ παιδεία καὶ τὰ γράμματα.—Ἀρματωλοὶ καὶ κλέφτες.—Ναυτιλία.—Ἐπανάστασις 1769-1770.—Τὰ πρὶνθūra τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως.—Φιλικὴ Ἑταιρία.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς. Ἡ Ἐπανάστασις 1821-1828.—Ἡ ἰδρυσις τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ κράτους.—Καποδίστριας.—Ἐκλογὴ καὶ ἀφίξεις τοῦ Ὁθωνος.—Ἀντιβασιλεία τῶν βαυαρῶν.—Ἡ ἀπόλυτος μοναρχία τοῦ Ὁθωνος.—Ἡ Ἐπανάστασις τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1843.—Ἡ συνταγματικὴ μοναρχία τοῦ Ὁθωνος.—Ἡ ἔκρηξις τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου καὶ αἱ συνέπειαι διὰ τὴν Ἑλλάδα.—Ἀντιδυναστικαὶ τάσεις.—Ταραχαὶ καὶ συνωμοσίαι.—Ἐπανάστασις τοῦ 1862.—Γεώργιος Α΄.—Ἐνωσις.—Ἐπτανήσου.—Κρητικὴ Ἐπανάστασις.—Ρωσοτουρκικὸς πόλεμος.—Ἡ κοινοβουλευτικὴ ζωὴ μέχρι τοῦ πολέμου τοῦ 1897.—Ἡ οἰκονομικὴ, ἡ κοινωνικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς χώρας.—Ὁ ἀτυχὲς πόλεμος τοῦ 1897.—Μακεδονικὸς ἀγών.—Στρατιωτικὸς σύνδεσμος καὶ Ἐπανάστασις τοῦ Γουδί.—Ἐλευθέριος Βενιζέλος.—Βαλκανικοὶ πόλεμοι.—Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.—Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἀντίκτυποι αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Ἐμφύλιοι διαμάχαι.—Ἀλέξανδρος ὁ Α΄.—Ἐπιστράτευσις καὶ πόλεμος.—Συνθήκη τῶν Σεβρῶν.—Πόλεμος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.—Ἡ μικρασιατικὴ καταστροφὴ.—Γεώργιος ὁ Β΄.—Συνθήκη τῆς Λωζάννης.—Ἀνακήρυξις τῆς Δημοκρατίας.—Δικτατορία Παγκαλίου.—Πτώσις αὐτοῦ καὶ σύνταγμα τοῦ 1927.—Κυβέρνησις Ε. Βενιζέλου 1928-1932.—Ἐπίδρασις τῆς μεγάλης διεθνοῦς οἰκονομικῆς κρίσεως τοῦ 1929 εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Κινήματα πολιτικά (1933-35).—Τετραετία 1936-1940.—Ἐπίθεσις ἐξωτερικὴ κατὰ τῆς

Ἑλλάδος καὶ θαυμαστὴ ἄμυνα αὐτῆς.—Τὸ Ἀλβανικὸν ἔπος.—Αἱ ἑλληνικαὶ κυβερνήσεις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.—Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ κατοχὴν.—Ἡ ἀπελευθέρωσις καὶ ἡ πρόσφατος ἱστορία.—Ἄμυνα κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ καὶ ἔργον οἰκονομικῆς καὶ λοιπῆς ἐσωτερικῆς ἀνασυγκροτήσεως.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Οἱ ἀνατολικοὶ πολιτισμοί.—Σῖναι.—Ὁ πολιτισμὸς τῶν Αἰγυπτίων.—Πολιτισμοὶ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀσίᾳ.—Ἀσσύριοι.—Βαβυλώνιοι.—Φοίνικες.—Ἡ χάθοδος τῶν Ἰνδοευρωπαίων.—Τὸ Ἰνδοευρωπαϊκὸν πνεῦμα ἐν Ἀσίᾳ.—Ἰνδοί.—Πέρσαι.

Προελληνικοὶ πολιτισμοὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ χερσονήσῳ.—Μινῶοι.—Αἰγᾶιοι.

Ἡ ἔλεις τῶν πρώτων ἑλληνικῶν φύλων.—Ἀχαιοί.—Μυκηναϊκὸς πολιτισμός.—Ἡ ἐποχὴ τοῦ ὀρειχάλκου.—Ἡ τέχνη.—Ἡ κατὰ χῶρον μεγάλη αὐτῆς ἑκτασις.—«Μυκηναϊκὴ κοινὴ».—Ἡ χάθοδος τῶν Δωριέων.—Καταστροφαί.—«Μεσαίων».—Φυγὴ ἰωνικῶν καὶ αἰολικῶν πληθυσμῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν Αἰγαῖον

Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα μέχρι τοῦ βου αἰῶνος.—Θρησκεία.—Λατρεία.—Πολιτικοὶ θεσμοί.—Οἰκονομία.—Ἡθ.—Ἰδιωτικὸς βίος.—Γλῶσσα καὶ γραφὴ.—Ἐπικὴ ποίησις.—Ραψῶδοι.—Ἡρωϊκὸν καὶ διδακτικὸν ἔπος.

Ἀναγέννησις ἐν τῷ ἀνατολικῷ Αἰγαίῳ.—Ὁ ἕκτος αἰὼν.—Φιλόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες τῆς φύσεως.—Ἡ σχολὴ τῆς Μιλήτου.—Ἡ διανόησις ἐν Σάμῳ. (Πυθαγόρας), ἐν Ἐφέσῳ (Ἡράκλειτος) καὶ εἰς τὰς ἀποικίας τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας.—Ἡ λυρική ποίησις ἐν Ἰωνίᾳ καὶ Αἰολίδι.—Μουσική.—Ἀρχιτεκτονική.—Εἰκαστικαὶ τέχναι.—Ἡ ἀρχαϊκὴ ἐποχὴ ἐν τῇ κυρίῳ Ἑλλάδι.

Ἀκμὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.—Ὁ «χρυσοὺς αἰὼν» τῶν Ἀθηνῶν.—Τὰ μετὰ τοὺς μηδικοὺς πολέμους.—Ἀκμὴ τῶν Ἀθηνῶν.—Δημοκρατία.—Οἰκονομική, κοινωνική, πολιτικὴ ζωὴ.—Ὁ ἰδιωτικὸς βίος.—Οἰκονομικὴ ἀκμὴ.—Ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῶν καλῶν τεχνῶν.—Ἡ δραματικὴ ποίησις.—Οἱ μεγάλοι λυρικοί.—Ἡ ἱστοριογραφία.—Ἡ φιλοσοφία.—Ἡ ρητορική.—Ἄλλαι ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος κατὰ τὴν περίοδον τῆς μεγάλης ἀκμῆς.

Ὁ πολιτισμὸς κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι.—Ἡ ἐπιβίωσις τοῦ ἄττικοῦ πνεύματος μετὰ τὴν πολιτικὴν πτώσιν.—Ἀττικὴ παιδεία.—Γλῶσσα πανελληνικὴ («κοινὴ»)—Αἱ καλὰ τέχναι.—Σκόπας.—Πραξιτέλης.—Ἀπελλῆς.—Λύσιππος.—Ἡ ἱστοριογραφία.—Ξενοφῶν.—Ἡ ρητορική.—Ἰσοκράτης.—Δημοσθένης.—Ἡ φιλοσοφία.—Πλάτων.—Ἀριστοτέλης.—Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ μαθηματικά.

Οἱ ἑλληνιστικοὶ χρόνοι.—Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰ κράτη τῶν Ἐπιγόνων.—Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ παιδεία.—Τὰ ἥθη.—Οἱ θεσμοί.—Ἡ κατὰ χῶ-

ρον ἔκτασις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος κατὰ τὴν μεταλεξάνδρινήν περίοδον.—
Λαγίδαι, Σελευκίδαι, Ἀτταλίδαι.—Ἀλεξάνδρεια καὶ Πέργαμος.

Ρωμαϊκὴ περίοδος.—Ἐπίδρασις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τοῦ ἑλλη-
νικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὸν ρωμαϊκὸν κόσμον.—Ποίησις.—Φιλοσοφία.—Ἱστο-
ριογραφία.—Ρητορικὴ.—Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι ὑπὸ τὴν
ρωμαϊκὴν κατοχὴν.

Βυζαντινὸς πολιτισμὸς καὶ ἑλληνικότης τούτου.—Τὰ γράμματα.—Ἡ
φιλοσοφικὴ διανόησις.—Οἱ θεσμοί.—Τὰ ἔθνη.—Δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος
τῶν βυζαντινῶν.

Ἡ Ἀναγέννησις ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ.—Αἱ μεγάλοι ἐν Ἰταλίᾳ σχολαί.—
Εἰκαστικαὶ τέχναι.—Ἀρχιτεκτονικὴ.—Ποίησις.—Ἡ Ἰταλία καὶ τὸ πνεῦμα
τῆς Δύσεως.—Ἡ ἀνακαλύψις τῆς Ἀμερικῆς.—Ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν.—
Ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις.

Ὁ ὀντικὸς πολιτισμὸς.—Ἐπίδρασις τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ πνεύματος εἰς
τὴν διαμόρφωσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.—Ἡ συμβολὴ τοῦ χριστιανισμοῦ
καὶ τοῦ πνεύματος τῶν λαῶν τοῦ βορρᾶ.—Ἡ ποίησις.—Αἱ καλαὶ τέχναι.—
Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ.—Οἱ ρυθμοί.—Ἡ παιδεία.—Τὰ πανεπιστήμια.—Ἡ θρη-
σκευτικὴ μεταρρύθμισις.—Λούθηρος καὶ Καλβῖνος.—Ὁ οὐμανισμὸς.—Ἡ
γερμανικὴ τέχνη κατὰ τὸν 15ον καὶ 16ον αἰῶνα.—Ντύρερ.—Ἀκμὴ τῆς ποιη-
σεως καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν ἐν Ἰσπανίᾳ.—Καμόενς.—Θερβάντες.—Ἡ προ-
σωπικότης τοῦ Γκρέκο.—Οἱ μεγάλοι ἰσπανοὶ καλλιτέχναι τοῦ χροστέρος.—
Ἡ φλαμανδικὴ καὶ ὀλλανδικὴ τέχνη.—Μέμλινγκ.—Ροῦμπενς.—Βάν Ντάικ.—
Τὸ ἔργον τοῦ Ρέμπραντ.—Ἀγγλία.—Ἡ φιλοσοφία τοῦ Βάκωνος.—Ποίησις.—
Ἑλισαβετιανὴ περίοδος.—Σαίξπηρ.—Μίλτων.—Ἡ φιλοσοφικὴ διανόησις μετὰ
τὰς μεγάλας ἀνακαλύψεις τῆς φυσικῆς καὶ τῆς μηχανικῆς τοῦ σύμπαντος.—
Thomas Hobbes.—Τὸ ἔργον τοῦ Νεύτωνος.—Ἡ γαλλικὴ λογοτεχνία
κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα.—Ραμπελαί.—Ἡ ποίησις.—Ρονσάρ.—Ἡ φιλοσοφία.—
Montaigne.—Τὸ γαλλικὸν κλασσικὸν πνεῦμα.—Ὁ 17ος αἰὼν ἐν Γαλλίᾳ.—
Μαλέρμ.—Ντ' Ὠμπινιέ.—Ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία.—Μεγάλῃ ἀκμῇ τῆς δρα-
ματικῆς ποιήσεως.—Κορνήλιος καὶ Ρακίνας.—Μολιέρος.—Λαφονταίν.—Ἡ
φιλοσοφικὴ διανόησις.—Descartes.—Spinoza.—Ἡ προσωπικότης τοῦ Pas-
cal.—Ἑκκλησιαστικοὶ ρήτορες.—Ὁ 18ος αἰὼν.—Ὁ Montesquieu.—Ἐτερα
μεγάλα ἐν Γαλλίᾳ πνεύματα.—Ρουσσώ.—Ἡ στροφὴ πρὸς τὴν φύσιν.—Βολ-
ταῖρος.—Diderot.—Οἱ ἐγκυκλοπαιδισταί.—Ἐπίδρασις τῶν ἐπὶ τῆς μεγάλῃς
γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.—Κοινωνικαὶ διαφοροποιήσεις.—Ἀνοδος τῆς ἀστι-
κῆς τάξεως.—Ἡ ἀγγλικὴ φιλοσοφικὴ διανόησις κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.—
Hume.—Ἡ ἀγγλικὴ λογοτεχνία καὶ ποίησις.—Ἡ ἰταλικὴ λογοτεχνία τοῦ 18ου
αἰῶνος.—Ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας τοῦ Βίνο.—Αἱ εἰκαστικαὶ τέχναι ἐν Γαλλίᾳ,
Ἀγγλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.—Ἀκμὴ τῆς μουσικῆς δημιουργίας
ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ.—Οἱ μεγάλοι γερμανοί.—Bach.—Händel.—Mo-

zart.—Haydn.—Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωή.—Ἡ προσωπικότης Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου.—Ἡ ποίησις.—Κλόπστοκ.—Λέσσινγκ.—Ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας τοῦ Χέρντερ.—Ἡ προσωπικότης καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Leibnitz.—Ὁ Kant καὶ ἡ κριτικὴ φιλολογία του.—Αἱ μεγάλοι σχολαὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος.—Κλασικισμὸς καὶ ρωμαντισμός.

Ὁ 19ος αἰὼν καὶ τὸ ἀπόγειον τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ.—Οἱ νέοι πολιτικοὶ θεσμοί.—Ἐπαναστατικὰ κινήματα κατὰ ξένων δυναστῶν καὶ κατὰ μοναρχικῶν καθεστώτων.—Ἡ κοινωνία καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 19ου αἰῶνος.—Μεγάλῃ ἀκμῇ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ μετὰ τοὺς ναπολεοντείους πολέμους.—Τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ 19ου καὶ ὁ νέος «χρυσοῦς αἰὼν».—Göthe καὶ Schiller.—Ἡ μουσικὴ δημιουργία τοῦ Beethoven.—Ῥψιστα ἐπιτεύγματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.—Ὁ «Faust» καὶ αἱ συμφωνίαι 5ῃ καὶ 9ῃ.—Ὁ γερμανικὸς ρωμαντισμὸς εἰς τὴν λυρικὴν καὶ τὴν δραματικὴν ποίησιν, εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν φιλοσοφικὴν διανόησιν.—Οἱ νεοκαντιανοί.—Fichte.—Schelling.—Ἡ ἰδεοκρατία τοῦ Ἐγέλου καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν φιλοσοφικὴν διανόησιν.—Οἱ μεγάλοι γάλλοι ρωμαντικοὶ (Chateaubriand, Mme de Staël, Hugo, Lamartine, de Musset, de Vigny).—Ἡ ποίησις ἐν Ἰταλίᾳ (Foscolo, Silvio, Pellico, Leopardi, Manzoni).—Ὁ ρωμαντισμὸς ἐν Ἀγγλίᾳ.—Οἱ μεγάλοι λυρικοὶ (Wordsworth, Keets, Schelley, Byron).—Οἱ μεγάλοι παιδαγωγοὶ τοῦ 19ου αἰῶνος (Pestalozzi κλπ.).—Ἡ μυθιστορηματικὴ λογοτεχνία τῶν ρώσων (Ντοστογιέβσκι, Τολστόϊ).—Οἱ σκανδιναυοί.—Ίψεν.—Οἱ μετὰ τὸν Beethoven μεγάλοι μουσικοὶ ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ.—Τὸ ἔργον τοῦ Wagner.—Παράλληλος ἀνάπτυξις τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.—Τεχνικαὶ ἐφαρμογαί.—Αἱ ἐφευρέσεις τοῦ 19ου αἰῶνος.—Πρόδοι τῆς φιλολογίας καὶ τῆς ἱατρικῆς. Οἱ μεγάλοι φυσιοδίφαι.—Πρωτοφανὴς ἀκμῇ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐπιρροὴ αὐτῶν ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς διανοήσεως.—Αἱ μηχαναί.—Ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.—Αἱ μεγάλοι βιομηχανία.—Κοινωνικαὶ διαφοροποιήσεις.—Ἀστυφιλία.—Μεγάλα ἀστικά καὶ βιομηχανικά κέντρα.—Ἡ παγκοσμία ἐπικοινωνία κατόπιν τῆς τελειοποιήσεως τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων.—Ἀρχομένη πτώσις.—Φυσιοκρατικαὶ ὕλιστικαὶ θεωρίαι.—Ἡ θετικὴ φιλοσοφία τοῦ Auguste Comte.—Ὁ Σπένσερ.—Οἱ μονισταί.—Darwin καὶ Hæckel.—Ἡ ὑπερβολικὴ πίστις εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ 20ὸς αἰὼν ἐν Εὐρώπῃ καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.—Αἱ δύο παγκόσμιαι συρράξεις.—Περαιτέρω πρόδοις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνικῶν ἐφαρμογῶν των.—Ἀπότομος πτώσις τῆς στάθμης τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.—Οἱ νέοι ὄροι ζωῆς καὶ ὁ τεχνικοοικονομικὸς πολιτισμὸς τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ

Εισαγωγικαὶ ἔννοιαι.—Ἔννοια τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀντικείμενα αὐτῆς.—Φιλοσοφία καὶ πνευματικὸς βίος.—Φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη.—Φιλοσοφία καὶ θρησκεία.—Φιλοσοφία καὶ Τέχνη.—Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος.—Ἡ κατ' αἰσθησιν ἀντίληψις (Αἰσθήσεις — Αἰσθήματα — Ἀντίληψις — Παραστάσεις).—Ἡ νόησις.—Τὸ θυμικόν (συναίσθημα καὶ βούλησις).—Ἡ προσωπικότης καὶ ἡ συνοχή τοῦ ψυχικοῦ βίου.—Φιλοσοφία καὶ ψυχολογία.

Οἱ κλάδοι τῆς φιλοσοφίας.—Μεταφυσική.—Γνωσιολογία.—Φιλοσοφία τῶν ἀξιών.—Προβλήματα μεθοδολογικὰ καὶ γνωσιολογικά.—Ἡ κατ' ἐμπειρίαν γνῶσις — Αἰσθησιοκρατία.—Ἡ διὰ τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου γνῶσις.—Νοησι-
αρχικοί.—Ἡ κριτικὴ σχολή.—Τὰ ἔρια τῆς γνώσεως.—Δογματικοί.—Σκεπτικισ-
ταί.—Ἡ σχετικότης τῆς γνώσεως.

Ἡθικότης.—Κοινωνικὸς βίος.—Ἡθικὴ καὶ δίκαιον.—Ἀνθρωπισμός.

Καλλιέργεια τῆς προσωπικότητος.—Μόρφωσις διὰ γνώσεων.—Μόρφωσις δι' αὐτοελέγχου καὶ ἐσωτερικῆς βελτιώσεως.—Νομιμότης τοῦ ψυχικοῦ βίου.—Καλλιέργεια τῆς διανοίας καὶ τῆς βουλῆσεως.—Συναίσθηματικὸς βίος.—Συνεί-
δησις.—Αἱ ἔννοιαι τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀρετῆς.—Ἐσωτερικὸς πολιτισμός.—Φιλαλληλία, ἀνθρωπισμός καὶ ἐλευθερία.

Ἱστορία τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν.—Οἱ προσωκρατικοί.—Οἱ σοφισταί.—Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς.—Σωκράτης καὶ Πλάτων.—Ἀριστοτέλης.—Στωϊκοί.—Ἐπικουρεῖοι.—Νεοπλατωνικοί.—Ἡ φιλοσοφία τῶν ἐλληνιστικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων.—Οἱ φιλόσοφοι - πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Μεσαί-
ωνα.—Ἡ σχολαστικὴ φιλοσοφία.—Ἡ Ἀναγέννησις.—Νέα περὶ κόσμου πα-
ράστασις συνεπείᾳ τῆς προόδου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.—Τα μεγάλα συστή-
ματα τοῦ 17ου αἰῶνος.—Descartes καὶ καρτεσιανοί.—Ὁ πανθεῖσμός τοῦ Σπινόζα.—Ἡ φυσιοκρατία τοῦ Hobbes.—Ἡ μεταφυσικὴ ἰδεοκρατία τοῦ Leibnitz.—Οἱ χρόνοι τῆς Διαφωτίσεως (Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία).—Ἡ κριτικὴ φιλοσοφία τοῦ Kant.—Γερμανοὶ ἰδεοκράται καὶ ρωμαντικοί.—Φίχτε.—Ἐγελος.—Περίοδος τῆς ἐπικρατήσεως τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.—Ὁ Auguste Comte καὶ ὁ γαλλικὸς θετικισμός.—Σπένσερ.—Νίτσε.—Ἀντίδρασις κατὰ τοῦ θετικισμοῦ.—Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν.

Αἱ Σχολαί.—Ἐνιάρχικοί καὶ δυαρχικοί.—Ὑλισμός.—Πνευματοκρατία κλπ.

Δ'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Περὶ κληρονομικότητος.—Ἀντικείμενον, σημασία καὶ ἱστορικόν.—Οἱ νόμοι τῆς κληρονομικότητος (στοιχειώδης Μενδελισμός καὶ κληρονομικότης τοῦ φύλου).—Περιβάλλον καὶ κληρονομικότης.—Φυσικὴ καὶ τεχνητὴ ἐπιλογή.—Τὸ πρόβλημα τῆς κληρονομικότητος τῶν ἐπικτητῶν ἰδιοτήτων.—Ἐφαρμο-

γαί τῶν νόμων τῆς κληρονομικότητος ἐν τῇ ἱατροδικαστικῇ καὶ ἐν τῇ οἰκονομικῇ ζωῇ.—Οἱ νόμοι τῆς κληρονομικότητος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.—Αἱ φυσιολογικαὶ κληρονομικαὶ ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου.—Φυλαὶ καὶ φυλετικὰ ζητήματα.—Αἱ κληρονομικαὶ νόσοι καὶ ἡ σημασία των διὰ τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν.—Ψυχώσεις καὶ ψυχοπάθειαι ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως.

Περὶ ἐπιλογῆς.—Φυσικὴ ἐπιλογὴ ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις κοινωνίαις.—Κοινωνικὴ ἐπιλογὴ.—Κοινωνικαὶ τάξεις.—Σχέσεις μεταξὺ βιολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐπιλογῆς.

Ὑπογεννητικότης, ἐκφυλισμός καὶ βιολογικὴ ἠθικὴ.—Ὑπογεννητικότης καὶ ποιοτικὴ δημολογικὴ πολιτικὴ.—Ζητήματα ἐκφυλισμοῦ καὶ ἐξαφάνισης μεγάλων φυλῶν καὶ λαῶν.—Πολιτικὴ καὶ μορφή τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς πολιτείας ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως.—Παιδεία καὶ ἀγωγή ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως.—Εὐγονιστικὰ μέτρα καὶ βιολογικὴ ἠθικὴ.—Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α'. ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑ

I. Αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι.—Τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ νομικὴ ἐπιστήμη.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ φιλοσοφία τοῦ δικαίου.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ κοινωνιολογία.—Γενικὴ πολιτειολογία καὶ πολιτικὴ.—Γενικὴ καὶ εἰδικὴ πολιτειολογία.—Ἡ θέσις τῆς πολιτειολογίας ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἐπιστημῶν.—Ἡ μέθοδος τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.—Ἡ χρησιμότης τῆς γενικῆς πολιτειολογίας.

II. Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.—1. Προέλευσις, ἐξέλιξις καὶ θάνατος τοῦ κράτους.—Βασικαὶ γραμμαὶ μιᾶς κοινωνιολογίας τοῦ κράτους : α) Γενικά—Κοινωνιολογία καὶ Φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἱστορικοῦ νόμου (Ἡ φιλοσοφία τοῦ Hegel.—Ἡ φιλοσοφία τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ.—Ἡ φιλοσοφία τοῦ Spengler.—Ἡ ἱστορικοφιλοσοφικὴ θεωρία τοῦ Φυλετισμοῦ).—β) Στοιχεῖα κοινωνιολογίας τοῦ κράτους (Ἡ προέλευσις τοῦ κράτους : Πρωτότυπος, παράγωγος προέλευσις, αἱ θεωρίαι.—Ἡ ἐξέλιξις τοῦ κράτους : Ἡ κοινωνικοποίησις τοῦ κράτους. Ἡ ἀνακύκλησις τῶν πολιτειακῶν μορφῶν. Τὸ σύγχρονον στάδιον ἐξελίξεως).—γ) Ὁ θάνατος τοῦ κράτους.

2. Ἡ δικαιολόγησις τοῦ κράτους. (Αἱ ἀναρχικαὶ θεωρίαι. Αἱ προσθετικαὶ θεωρίαι περὶ δικαιολογήσεως τοῦ κράτους. Ἡ θετικὴ δικαιολόγησις τοῦ κράτους).

Ἡ ἔννοια τοῦ κράτους.—Τὰ λογικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.—Τὰ κοινωνιολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.—Τὰ πολιτικὰ στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους.

Προβλήματα τῆς κυριαρχίας.

Ὁμοσπονδιακὰ καὶ συνομοσπονδιακὰ κράτη.

Ἡ ἔννοια τῆς συντακτικῆς καὶ ἀναθεωρητικῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἔννοια τοῦ δικαίου.—Ὁρισμὸς τοῦ δικαίου καὶ διάκρισις αὐτοῦ ἀπὸ συναφῶν φαινομένων.—Ἡ θετικὴ θεωρία τοῦ ἐθίμου.—«Νομικός» καὶ «νομοθετικός» ὀρισμὸς καὶ χαρακτηρισμός.—Ὁ «ἀποδέκτης» τοῦ «κανόνος δικαίου».—Δίκαιον καὶ δικαίωμα.—Αἱ σχολαὶ τοῦ δικαίου.—Ἡ διαίρεσις τοῦ δικαίου.—Ἡ ἐρμηνεία τοῦ δικαίου.

Κράτος καὶ δίκαιον.

Κράτος καὶ διεθνὲς δίκαιον.

Τὰ σύγχρονα προβλήματα τῆς θεωρίας τοῦ κράτους.

Κριτικὴ ἀνάλυσις τῶν περὶ κράτους συγχρόνων θεωριῶν.—Ἡ θεωρία τοῦ Jellinek.—τοῦ Kelsen.—τοῦ Duguit.—τοῦ Max Weber.—τοῦ Σοσιαλισμοῦ—

τοῦ Smend.—τοῦ Carl Schmitt.—τοῦ Oswald Spengler.—τοῦ Laski.—τοῦ Radbruch.—τοῦ Stammer.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Νομικά πρόσωπα Δημοσίου δικαίου.—Οἱ ὀργανισμοὶ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως (δῆμοι καὶ κοινότητες).—Σύστασις καὶ κατάργησις αὐτῶν.—Ἐδαφικαὶ μεταβολαί. Καθορισμὸς ὁρίων.—Δημόται.—Μητρώα.—Δημοτικά καὶ κοινοτικά ἀρχαί.—Ὅργανα βουλευόμενα καὶ ἐκτελεστικά.—Ἀνάδειξις αὐτῶν, ἀρμοδιότητες, κανόνες λειτουργίας τῶν συλλογικῶν ὀργάνων.—Ἐποπτεία τῆς πολιτείας ἐπὶ τῶν δῆμων καὶ τῶν κοινοτήτων.—«Πειθαρχικά» καὶ ἄλλα διοικητικά μέτρα κατὰ τῶν δημοτικῶν καὶ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν.—Μορφαὶ ἐποπτείας ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν βουλευομένων συλλογικῶν ὀργάνων (ἐποπτεία νομιμότητος καὶ οὐσιαστικῆς, προληπτικῆς καὶ κατασταλτικῆς).—Οἱ δημοτικοὶ καὶ κοινοτικοὶ ὑπάλληλοι.—Ὑπηρεσιακὴ κατάστασις, μονιμότης κλπ. (ἐρμηνεία τοῦ νέου κώδικος).—Περιουσία καὶ πόροι τῶν δῆμων καὶ τῶν κοινοτήτων.—Προϋπολογισμός.—Προαιρετικά καὶ ὑποχρεωτικά δαπάναι. Διαδικασία καταρτίσεως καὶ ψήφισεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐποπτεία τοῦ κράτους ἐπ' αὐτοῦ (ἀρμοδιότης τοῦ νομάρχου πρὸς αὐτεπάγγελτον ἐγγραφὴν κλπ.).—Ἀπολογισμός.—Ταμειακὴ ὑπηρεσία.—Ἔργα καὶ προμήθειαι δῆμων καὶ κοινοτήτων.—Συμβάσεις παραχωρήσεως δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐκποίτησεως ἀκινήτων, μισθωτικά, δανειστικά.—Δουλεῖαι δημοσίου δικαίου ἐπὶ δημοτικῶν ἀκινήτων.—Σύνδεσμοι δῆμων καὶ κοινοτήτων.—Ἡ ἔννοια τῆς δευτεροβαθμίου τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι.

Οἱ ὀργανισμοὶ τῆς καθ' ὕλην αὐτοδιοικήσεως.—Νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἀσχοῦντα διοίκησιν, ἕτερα πλὴν τῶν τοπικῶν ὀργανισμῶν.—Νομικὴ προσωπικότης καὶ ἄσκησις δημοσίας ἐξουσίας.—Κριτήρια διακρίσεως αὐτῶν ἀπὸ παρεμφερῶν νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Τρόποι συστάσεως τῶν τοιούτων ὀργανισμῶν.—Διατὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν δημόσιον διοικητικὸν ὀργανισμόν.—Αἱ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ιδιότητος αὐτῶν.—Πληθωρισμὸς αὐτῶν εἰς τὰ νεώτερα κράτη.—Μειονεκτήματα τῆς ὑπερβαλλούσης ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος. Κατηγορίαι τῶν ὀργανισμῶν τῆς καθ' ὕλην αὐτοδιοικήσεως.—Κανόνες ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν.—Διοικητικά ἀρχαί καὶ ὑπάλληλοι αὐτῶν.—Ἐποπτεία τοῦ κράτους ἐπὶ τῶν ὀργανισμῶν (διοικητικῇ, οἰκονομικῇ κλπ.).

Νομικὴ ρύθμισις τῆς δράσεως τῆς διοικήσεως ἐν γένει.—Ἐνιαία νομικὴ ρύθμισις τῆς δράσεως τῆς τε ἐν στενῇ ἐννοίᾳ κρατικῆς διοικήσεως καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.—Κανόνες νομιμότητος διέποντες τὴν λειτουργίαν πασῶν τῶν διοικητικῶν τούτων ὑπηρεσιῶν.—Ἡ δρᾶσις τῆς δημοσίας διοικήσεως ὑπὸ ἐποψίν ὕλης καὶ βαθμοῦ ἐπεμβάσεως.—Ἀντίρροποι

ἐν τῇ διοικητικῇ ἐπιστήμῃ κατευθύνσεις.—'Ατομιστικά καὶ κοινωνιστικά θεωροῦνται.—Οἱ πέντε θεμελιώδεις κλάδοι τῆς διοικητικῆς ἐνεργείας.—Εὐρύνσεις τοῦ κύκλου τῆς δημοσίας διοικητικῆς δράσεως εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Διοικητικὴ δράσις παράλληλος πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν καὶ «προνομιακὴ» ἢ «μονοπωλιακὴ».—Διάφορος ἐκάστοτε τρόπος νομικῆς ρυθμίσεως : δεσμευμένη καὶ κατ' εὐχέρειαν διοικήσεις.—'Η διακριτικὴ εὐχέρεια τῆς διοικήσεως.—Διάνωσις αὐτῆς, ἔκτασις (πλαίσιον, ἀκραῖα ὅρια, φραγμοὶ) καὶ κανόνες νομίμου ἀσκήσεως αὐτῆς (νομικὰ ἐλαττώματα ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς διακριτικῆς εὐχερείας).—'Η αὐτεπάγγελτος ἐνέργεια τῆς διοικήσεως καὶ ὅρια αὐτῆς.—'Ο διοικητικὸς καταναγκασμός.—Οἱ καθ' ἑκάστα κανόνες νομιμότητος ἐν τῇ διοικητικῇ δράσει.—'Αρχὴ τῆς ἐλευθερίας ἐνεργείας τῆς διοικήσεως («τεκμήριον τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας»).—«'Επιφυλάξεις» τοῦ νομικοῦ κανόνος.—Περιεχόμενον τοῦ κανόνος νομιμότητος (ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον : ἀρμοδιότης τοῦ ὄργάνου—στοιχεῖον διδικασίας : τήρησις τῶν «οὐσιωδῶν τύπων») —νομιμότης τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου τῆς ἐνεργείας).—'Η νομιμότης τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδιδόμενων ὑπὸ τῆς διοικήσεως νομικῶν κανόνων.—Αἱ «ἐφ' ἅπαζ» ἐξουσιοδοτήσεις.—'Αποκλεισμός τῆς «ἀτομικῆς» ρυθμίσεως τῆς ἐπεξουσιοδοτήσεως, τῆς «κατ' ἀναλογίαν» ἐξουσιοδοτήσεως.—'Αντικείμενα ἀπαιτοῦντα («εἰδικὰς») ἐξουσιοδοτήσεις.—'Αλλοι κανόνες νομιμότητος (ἀνακλητόν, ἀναδρομικότης κλπ.).—Οἱ κανόνες τῶν ἱεραρχικῶν ἐπεμβάσεων.—'Αρμοδιότης ἱεραρχικῆς διαταγῆς καὶ ὑπηρεσιακῆ ὑποχρέωσις ὑπακοῆς.—'Ορια ταύτης.—'Ιεραρχικὸς ἐλεγχος ἐπὶ τῶν νομικῶν πράξεων τῆς διοικήσεως.—Προληπτικὸς καὶ κατασταλτικὸς ἐλεγχος νομιμότητος καὶ οὐσιαστικός.—'Ελεγχος αὐτεπάγγελτος καὶ ἐπὶ προσφυγῇ.—'Η ἱεραρχικὴ προσφυγή, ἄτυπος καὶ τοπικὴ (ἐνδικοφανής).

Κατηγορίαι πράξεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς διοικήσεως.—'Υλικαί, τεχνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἐνέργειαι.—Νομικαὶ πράξεις τῆς διοικήσεως.—Πράξεις μονομερεῖς καὶ διοικητικαὶ συμβάσεις.—«Εἰδικαί» ἢ «ἀτομικαί» ἢ «ἐν στενῇ ἐννοίᾳ» διοικητικαὶ πράξεις δικαιοπρακτικοῦ χαρακτῆρος.—'Εννοια καὶ κατηγορίαι αὐτῶν.—Πρόσθετοι ὁρισμοὶ εἰς τὰς διοικητικὰς πράξεις (αἱρέσεις, προθεσμίαι, ὅροι).—Διοικητικαὶ πράξεις ἀνυπόστατοι καὶ ἀπλῶς ἀνίσχυροι (ἄκυροι, ἀκυρώσιμοι κλπ.).—Κατηγορίαι διοικητικῶν συμβάσεων.—Σύνθετοι διοικητικαὶ ἐνέργειαι.—Κανονιστικαὶ πράξεις τῆς διοικήσεως μὴ περιέχουσαι νομικοὺς κανόνες (ἐσωτερικοὶ κανονισμοὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν κλπ.).—

Αἱ ἐννομοὶ σχέσεις δημοσίου δικαίου.—Δημόσια ἐξ ὑποκειμένου δίκαια.—Πηγὴ τούτων ἡ αὐθυπαγωγὴ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας εἰς νομικοὺς φραγμούς. Δημόσια ὑποχρεώσεις τῶν ἰδιωτῶν.—'Αντιστρόφως δικαίωμα τῆς δημοσίας διοικήσεως καὶ ὑποχρεώσεις ταύτης ἐναντὶ τῶν διοικουμένων.—'Υποκείμενα ἐν γένει τῶν δημοσίων ἐνόμων σχέσεων.—Σύστασις, ἀλλοίωσις καὶ κατάλυσις αὐτῶν.—Περιεχόμενον αὐτῶν.—Αἱ δημοσίου δικαίου παροχαί.—

Εἰδικώτερον ἢ δημοσίου δικαίου ἀποζημίωσις.—'Αστική εὐθύνη τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀσκούντων διοίκησιν νομικῶν προσώπων διὰ ζημίας προξενηθείσας ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν.

Δίκαιον τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.—Αἱ ἔννοιαί τῆς διοικητικῆς διαφορᾶς καὶ τῆς διοικητικῆς δικαιοδοσίας.—Τὸ «κράτος δικαίου» ὡς θεμέλιον τῆς ἐννοίας τῆς διοικητικῆς δικαιοσύνης.—Αἱ καθ' ἑκάστα κατηγορίαι τῶν διοικητικῶν διαφορῶν.—Συστήματα διοικητικῆς δικαιοσύνης.—'Ιστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ Δικαίου τῶν διοικητικῶν διαφορῶν ἐν Ἑλλάδι.—Οἱ δικασταὶ τῶν διοικητικῶν διαφορῶν κατὰ τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους.—Τὰ διοικητικὰ δικαστήρια.—Γενικοὶ χαρακτῆρες αὐτῶν.—Κανόνες ἀρμοδιότητος καὶ λειτουργίας.—'Η ἐνώπιον αὐτῶν τηρουμένη διαδικασία.—Αἱ διοικητικαὶ διαφοραὶ τῆς «οὐσίας» ἢ τῆς «πλήρους δικαιοδοσίας».—'Ο θεσμὸς τῆς συγκρούσεως κατηκόντων.—'Ο θεσμὸς τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως.—'Ενδिका μέσα κατ' ἀποφάσεων διοικητικῶν δικαστηρίων.—'Η αἵτησις ἀναίρεσεως. Αἱ ὑπαλληλικά προσφυγαί.—Φορολογικὰ δικαστήρια καὶ εἰδικὰ διοικητικὰ δικαστήρια.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι.

'Εννοια, ὁρισμὸς καὶ ἀντικείμενον τοῦ διεθνoῦς δημοσίου δικαίου.—Θέσις αὐτοῦ ἐν τῷ δικαίῳ.—Πηγαί.—Νεωτέρα πολιτικὴ ἱστορία καὶ ἐξέλιξις τῶν διεθνῶν σχέσεων, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν ἀνάγκην νομικῆς ρυθμίσεως τῶν μεταξὺ τῶν κρατῶν σχέσεων.—'Εννοια τῶν κανόνων τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—'Αμφισβητήσεις τῆς ὑπάρξεως διεθνoῦς δικαίου.—Διατεινομένη ἑλλειψις διεθνoῦς ἐξουσίας καὶ κυρώσεων.—Θεμελιώσεις τῶν νομικῶν κανόνων διεθνoῦς δικαίου.—Πηγαὶ τῶν κανόνων τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Διεθνεῖς συμβάσεις, δηλώσεις, συνθῆκαι, ἔθιμα.—Αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου.—Νομολογία τῶν διεθνῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων.—'Εσωτερικὸν δίκαιον καὶ διεθνὲς δίκαιον.—Συγκρούσεις κανόνων ἐσωτερικοῦ δικαίου καὶ διεθνoῦς δικαίου.—Κλάδοι τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Διεθνὲς δημόσιον δίκαιον, ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον κλπ.—Κωδικοποιήσεις.—Βιβλιογραφία.

'Εκτασις ἐφαρμογῆς καὶ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ δημοσίου διεθνoῦς δικαίου.—'Εκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τοῦ διεθνoῦς δικαίου.—Τὰ κράτη τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.—'Ιστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ δημοσίου διεθνoῦς δικαίου.—'Εξέλιξις τῆς διεθνoῦς κοινωνίας.—Σύστημα τῆς ἰσορροπίας.—'Αρχὴ τῶν ἐθνικοτήτων.—Θεωρία τοῦ Μονρὸε καὶ θεωρία παναμερικανισμοῦ.

'Υποκείμενα τοῦ διεθνoῦς δημοσίου δικαίου.—Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν.

Πολιτεῖαι καὶ ἔννομοι σχέσεις διεθνoῦς δικαίου.—Διεθνὲς νομικὴ προσωπικότης.—'Ενώσεις πολιτειῶν καὶ πολιτεῖαι ἐξηρητημέναι.—Κράτη ὑπὸ ἔντο-

λήν, ὑπὸ κηδεμονίαν, ὑπὸ προστασίαν κλπ.—Πολιτεῖται ὑποτελεῖς.—Κτήσεις.—
 Ἀποικίαι.—Ἐλεύθεραι πόλεις.—Ἡ ἔννοια τοῦ ἔθνους ἐν τῷ διεθνεί δικαίῳ.—
 Μειονότητες ἔθνους, γλώσσης, φυλῆς καὶ θρησκείας.—Δίκαιον τῶν μειονοτή-
 των.—Διομολογήσεις.—Ἡ Παπωσύνη («Ἀγία Ἐδρα») ὡς ὑποκείμενον τοῦ
 δημοσίου διεθνούς δικαίου.—Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.—Ἐπαναστά-
 ται.—Σύνθεσις πολιτειῶν ὑποκειμένων ἐννόμων σχέσεων διεθνούς δικαίου.—
 Προσωπικαὶ καὶ πραγματικαὶ ἐνώσεις.— Ὁμόσπονδοι πολιτεῖται.—Ὁμοσπον-
 δία πολιτειῶν ἢ συμπολιτεῖται.— Πολιτεῖται ἐν διαρκεί οὐδετερότητι.— Συνθη-
 καὶ ἐγγυώμεναι τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν.—Διεθνὴς ἀναγνώ-
 ρις τῶν πολιτειῶν.—Ποικίλοι τρόποι ἀναγνώρισεως.—Θεμελιώδη δικαιώματα
 καὶ ὑποχρεώσεις τῶν πολιτειῶν.—Ἀσκήσις πολιτειακῆς ἐξουσίας.—Τὸ δι-
 καίωμα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τῆς ἀμύνης.—Ἐτεροδικία.—Τὸ δίκαιον
 τοῦ ἀποικισμοῦ.—Αἱ μεταναστεύσεις.—Δικαίωμα ἀνεξαρτησίας ἢ κυριαρχίας.—
 Αὐτοπεριορισμοὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ διεθνούς δικαίου.—Δικαίωμα διακυβερ-
 νήσεως ἐλευθερίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.—Ἐλευθερία νομοθετικῆς καὶ διοικητικῆς
 ἐξουσίας.—Δικαίωμα κυριαρχίας ἐπὶ τῆς ἐπικρατείας.—Διεθνεῖς δουλεῖται.—
 Δικαίωμα τῆς ἰσότητος ἐν τῷ διεθνεί δικαίῳ.—Δικαίωμα ἀμοιβαίου σεβα-
 σμοῦ.—Περιπτώσεις προσβολῆς οἰκονομικῶν συμφερόντων.—Οἰκονομικὸς ἀπο-
 κλεισμός.—Δικαίωμα ἐλευθέρας ἐπικοινωνίας.—Ὑποχρεώσεις τῶν πολιτειῶν
 ἐκ τοῦ διεθνούς δικαίου.—Ὑποχρεώσεις τῆς μὴ ἐπεμβάσεως.—Θεμιταὶ παρεκ-
 κλίσεις ἐκ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς.—Στοιχεῖα τῆς πολιτείας : λαός, ἐξουσία, ἔδα-
 φος.—Γένεσις καὶ τέλος τῶν πολιτειῶν ὡς ὑποκειμένων τοῦ διεθνούς δικαίου.—
 Γένεσις καὶ ἀναγνώρισις.—Ἀναγνώρισις τῶν *de facto* κυβερνήσεων.—Προσ-
 αρτήσεις χωρῶν.—Ἐδαφικαὶ ἐν γένει μεταβολαί.—Συνέπειαι περιουσιακαὶ
 καὶ πολιτικαὶ (ὡς πρὸς τὰς συνθήκας, τὰ οἰκονομικὰ δικαιώματα, τὴν νομο-
 θεσίαν, τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, τὴν ἰθαγένειαν).—Τέλος τῶν πολιτειῶν.—
 Ὁργάνωσις τῆς διεθνούς κοινωνίας.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις.—Κοινωνία τῶν
 ἔθνων καὶ ὁ νῦν ὁργανισμὸς τῶν «Ἡνωμένων Ἐθνῶν».

Ἀντικείμενα τοῦ διεθνούς δικαίου.

Λαός, ἐπὶ ἥκοι καὶ ἄλλοδαποί.—Ἐδαφικὴ κυριαρχία.—Διάκρισις τῆς
 σχέσεως ἐξουσίας πρὸς τὴν ἐμπράγματον σχέσιν.—Ἐδαφικὴ ἔκτασις τῶν
 ἐπικρατειῶν.—Σύνορα.—Χωρικαὶ θάλασσαι.—Αἰγιαλίτις ζώνη.—Δικαιώματα
 τῶν ἐπικρατειῶν ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.—Κόλποι καὶ ὅρμοι.—Λιμέ-
 νες καὶ καθεστῶς αὐτῶν.—Ἐσωτερικαὶ θάλασσαι.—Κλεισταὶ θάλασσαι.—
 Στενά.—Διεθνεῖς ποταμοί.—Τὸ καθεστῶς τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Δουνάβεως.—
 Διεθνεῖς ποταμοὶ καὶ δικαιώματα ἐκ τῶν ὕδατοπτώσεων.—Διώρυγες.—Διώ-
 ρυγες διεθνεῖς.—Ἀνοικτὴ θάλασσα.—Τὸ δόγμα τῆς ἐλευθερίας τῶν θαλασ-
 σῶν.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις αὐτοῦ.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρας ναυσιπλοίας.—Ἀστυ-
 νομία καὶ ἐποπτεία τῶν ἀνοικτῶν θαλασσῶν.—Ἡ πειρατεία ἐν τῷ διεθνεί δι-

καίῳ.—Ἐναέρια στρώματα.—Κανονισμοὶ τοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ διεθνοῦς δικαίου περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀεροπορίας.—Διεθνεῖς συνδιασκέψεις καὶ συναφεῖς συμβάσεις.—Νομικὸν ἐν γένει καθεστὼς τῶν διεθνῶν συγκοινωνιῶν (χερσαίας, ποταμίας, λιμναίας, θαλασσίας, ἐναερίου).—Τρόποι κτήσεως τῆς ἐδαφικῆς κυριαρχίας.—Κατάληψις.—Ἡ θεωρία τῆς ἐσώχωρας.—Ὁ θεσμὸς τῶν ἀποικιακῶν προτεκτοράτων καὶ τῶν ζωνῶν τῆς ἐπιρροῆς.—Διεθνεῖς ἐντολαί.—Πρόσκλησις παράγωγος.—Ἀνταλλαγή ἐδαφῶν.—Παραχώρησις καὶ ἀναγνώρισις ταύτης διὰ δημοψηφίσματος.—Πολυετῆς ἐνοικίασις ἐδαφῶν ἐν τῷ διεθνεί δικαίῳ.

Ὅργανα τῶν διεθνῶν σχέσεων (ἐθνικὰ καὶ διεθνῇ) : Διεθνεῖς ἀντιπροσωπεῖαι, ἀρχαὶ διπλωματικαὶ καὶ προξενικαί.

Διεθνεῖς παραστάται τῶν πολιτειῶν.—Πρεσβευταί.—Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους.—Προνομίαι τῶν ξένων ἀρχηγῶν κρατῶν, κατοχυρούμεναι ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς δικαίου.—Ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν.—Διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι.—Τὸ δίκαιον τῆς πρεσβεύσεως ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐξελίξει.—Τὰ νῦν ἰσχύοντα.—Διαβάθμισις τῶν τάξεων τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων.—Συγκρότησις τῶν διπλωματικῶν ἀρχῶν.—Τὸ διπλωματικὸν σῶμα.—Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων.—Προνομίαι καὶ ἀσυλίας.—Ποινικὴ καὶ ἀστικὴ ἐτεροδικία.

Ἀρχαὶ προξενικαί.—Ὁ θεσμὸς τῆς προξενίας εἰς τὰς ἀρχαίας ἐλληνικὰς πολιτείας.—Ἐξέλιξις αὐτοῦ ἐν τῷ ρωμαϊκῷ κόσμῳ καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα.—Σύγχρονος ἐποχῇ.—Συμβατικὴ κατάστασις τοῦ θεσμοῦ.—Βαθμολογικὴ τάξις τῶν προξένων.—Τακτικοὶ καὶ ἐπίτιμοι ἢ ἄμισθοι πρόξενοι.—Ἱεραρχικαὶ διακρίσεις.—Προνομίαι καὶ ἀσυλίας.—Καθήκοντα ἐν γένει : διοικητικά, δικαστικά, ληξιαρχικά, συμβολαιογραφικά κλπ.

Διεθνῇ ὄργανα.—Ἐπιτροπαί, ἐνώσεις, γραφεῖα.—Διεθνῆς ὀργάνωσις ἐργασίας.—Συνέπειαι παραβιάσεως τῶν διεθνῶν κανόνων καὶ διεθνῆς εὐθύνης τῶν πολιτειῶν.

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Πνευματικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀπόψεις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ποινῆς.

Πνευματικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀπόψεις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Πνευματικὰ ρεύματα καὶ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Τὸ πρόβλημα τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἔκτασίς του.—Ἡ «κρίσις» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Ὁ «φιλελευθερισμὸς» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Ὁ «κοινωνισμὸς» εἰς τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην.—Κριτικὴ φιλοσοφία καὶ ποινικὴ ἐπιστήμη.—Τὸ σύγχρονον «ἀντιορθολογικόν» κίνημα καὶ ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη.

Ἡ ἐπιστήμη τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ μεθοδολογικὴ διάρθρωσις τῆς καθόλου ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ κριτήρια αὐτῆς.—Τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Αἱ βασικαὶ ἔννοιαι τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Ἐπισκόπησις τοῦ συγχρόνου ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς ποινικῆς νομοθεσίας.—Αἱ «σχολαί» τοῦ ποινικοῦ δικαίου.—Ἡ «πολιτικὴ» καὶ τὸ «ποινικὸν δίκαιον».

Ἡ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ποινῆς.—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἔννοια τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Τὸ ἐγκλημα ὡς πρᾶξις ὀρισμένου δράστου.—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἄδικος πρᾶξις (τυπικὴ καὶ οὐσιαστικὴ).—Τὸ ἐγκλημα ὡς ἄδικος πρᾶξις τοῦ ἐνόχου.

Ἐμφανίσεις τοῦ ἐγκλήματος.—Τὸ ἐγκλημα ὡς μὴ περατωθεῖσα πρᾶξις (ἀπόπειρα).—Τὸ ἐγκλημα ὡς πρᾶξις πλειόνων δραστῶν (συμμετοχὴ).—Τὸ ἐγκλημα ὡς πραγματικὴ ἢ νομικὴ ἐνότης (συρροή).

Ἡ ποινὴ ὡς ἔννομος συνέπεια τοῦ ἐγκλήματος.—Ἡ νομικὴ φύσις τῆς ποινῆς.—Λόγοι αἰρόντες ἢ μετριάζοντες τὴν ποινὴν.—Τὰ εἶδη τῶν ποινῶν καὶ ἡ ἱστορία των.—Κριτικὴ τοῦ «συστήματος» τῶν ποινῶν τοῦ νόμου.—Ἡ φιλοσοφία τῆς ποινῆς.

Τὰ ἀσφαλιστικὰ μέσα.—Ἡ νομικὴ φύσις τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων.—Ἡ ἱστορία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων.—Ὁ νέος Ποινικὸς Κώδιξ καὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ μέσα.

Εἰδικὸν μέρος τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἐρμηνεῖα θεμάτων ἐκ τοῦ εἰδικοῦ μέρους τοῦ ποιν. νόμου.—Ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος.—Ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας.—Ἐγκλήματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἀσκήσεις ἐπὶ πρακτικῶν θεμάτων.

Στοιχεῖα ποινικῆς δικονομίας.

Ἡ γενικὴ διάπλασις τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Ἐννοια καὶ περιεχόμενον τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Μορφή καὶ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Αἱ ἀρχαὶ τῆς ποινικῆς δικονομίας.—Αἱ πηγαὶ τῆς ἑλληνικῆς ποινικῆς δικονομίας.—Πραβλήματα ἐφαρμογῆς καὶ ἐρμηνείας τῶν κανόνων τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἡ ποινικὴ δίκη.—Ἡ ποινικὴ δίκη ὡς ἔννομος σχέσις.—Τὰ στάδια τῆς διαδικασίας.—Τὰ δικαστήρια.—Ἀρμοδιότης καὶ δικαιοδοσία.—Οἱ παράγοντες τῆς ποινικῆς δίκης.—Τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα.

Αἱ ἀποφάσεις.—Ἡ ἔφεσις.—Ἡ ἀναίρεσις.—Ἡ ἀναψηλάφισις.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἐμπράγματον δίκαιον.

Τὰ πράγματα καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα.—Νομή : κτήσις, ἀπώλεια, προστασία.—Κυριότης καὶ περιεχόμενον αὐτῆς, περιορισμοί, τρόποι κτήσεως, προστασία, μεταγραφή.—Δουλεῖαι : προσωπικαί, πραγματικαί, περιεχόμενον, σύστασις, προστασία, ἀπόσβεσις.—Ἐνέχυρον : σύστασις, ἀπόσβεσις, προστασία, νόμιμον ἐνέχυρον, γεωργικὸν ἐνέχυρον κλπ.—Ὑποθήκη : σύστασις, ἔκτασις, ἀπόσβεσις, προσημείωσις.

Οἰκογενειακὸν Δίκαιον.

Μνηστεία : σύστασις, λύσις, συνέπειαι, παραγραφή.—Γάμος : ὅροι πρὸς σύναψιν, ἱκανότης, καλύματα.—Ἄκυρος καὶ ἀκυρώσιμος γάμος, ἀνυπόστατος γάμος.—Προσωπικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν συζύγων.—Περιουσιακαὶ σχέσεις τῶν συζύγων.—Προίξ : σύστασις, εἶδη προικός, δικαιώματα ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς προικός, ἀσφάλεια προικός, ἢ προίξ λυθέντος τοῦ γάμου, χωρισμὸς προικός.—Διαζύγιον : λόγοι διαζυγίου, διαδικασία, ἀποτελέσματα.—Γνησιότης τέκνου, ἀποκρήρυξις.—Διατροφή ἐκ τοῦ νόμου.—Σχέσεις γονέων καὶ τέκνων, πατρικὴ ἐξουσία.—Ἐξώγαμα τέκνα, ἀναγνώρισις, νομιμοποίησις.—Ἰιοθεσία : ὅροι, ἀποτελέσματα.—Ἐπιτροπεία, παρῆγορος, συγγενικὸν συμβούλιον.—Κηδεμονία χειραφέντων ἀνηλίκων.—Ἐπιτροπεία ἀπηγορευμένων, ἐπιτροπεία ἀπόντος.—Δικαστικὴ ἀντίληψις.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικὸν μέρος.—Δίκαιον Ἑταιρειῶν.—Ναυτικὸν Δίκαιον.—Πτωχευτικὸν Δίκαιον.

Γενικὸν μέρος.—Ἱστορία τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου.—Ἐμπορικαὶ πράξεις.—Ἐμποροί.—Ἐπωνυμία καὶ σήματα.—Ἐμπορικὰ βιβλία.—Χρηματιστήρια.—Παραγγελία.—Μεταφορά.—Συναλλαγματικαί.—Γραμμάτια.—Ἐπιταγαί.—Τραπεζιτικαὶ πράξεις ἐν γένει.—Ἀνοικτὸς λογαριασμὸς.—Χερσαία ἀσφάλεια.

Δίκαιον Ἑταιριῶν.—Ὁμόρρυθμοι, ἑτερόρρυθμοι, ἀνώνυμοι ἑταιρίαι.

Ναυτικὸν Δίκαιον.—Ἱστορία.—Πλοῖον ἐν γένει.—Πλοίαρχος.—Ναῦται.—Προστασία ναυτικῆς πίστεως.—Ναύλωσις.—Ἀσφάλεια.—Πλοιοκτῆτης καὶ ἐφοπλιστής.—Τρόποι κτήσεως πλοίου.—Συμπλοιοκτησία.—Ἀβαρίαι.—Σύγκρουσις πλοίων.—Ρυμούλκησις.

Πτωχευτικὸν Δίκαιον.—Ἱστορία.—Προϋποθέσεις κηρύξεως πτωχεύσεως.—Ἀπόφασις δικαστηρίου.—Ὅργανα πτωχευτικῆς διαδικασίας.—Συνέπειαι ἐν γένει τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως.—Ὑποπτος περίοδος.—Διεκδίκησις ἐν πτωχεύσει.—Ἡ σύζυγος τοῦ πτωχεύσαντος.—Ἐπαλήθευσις ἀπαιτήσεων.—

Συμβιβασμός ἐν γένει.—Ἐνωσις, διανομή.—Παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως.—Ἀποκατάστασις.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Ἐννοια καὶ ἀποστολὴ τῆς οἰκονομίας τοῦ κράτους.—Ἡ πολιτεία καὶ ἡ οἰκονομία αὐτῆς.—Ἐννοια καὶ περιεχόμενον τῆς κρατικῆς οἰκονομίας.—Κατευθυντήριοι γραμμαὶ τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς.—Σχέσις μεταξὺ δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς οἰκονομίας.—Ἡ θέσις τῆς κρατικῆς οἰκονομίας ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας.

Ἡ δημοσία οἰκονομικὴ ὡς ἐπιστήμη.—Ἐννοια καὶ περιεχόμενον.—Ἀποστολὴ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τῆς κρατικῆς οἰκονομίας.—Κλάδοι τῆς δημοσίας οἰκονομικῆς.—Τοποθέτησις τῆς δημοσίας οἰκονομικῆς ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν.—Ἡ αὐτοτέλεια τῆς δημοσίας οἰκονομικῆς.—Μέθοδοι ἐρεύνης.—«Δημοσιονομικοὶ νόμοι».

Κατηγορίαι δημοσιονομικῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐπιδράσεις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ βίου.—Αἱ κύριαι μορφαὶ τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως.—Κρατικαὶ δαπάναι καὶ κρατικὰ ἔσοδα.—Χαρακτῆρες τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως.—Ὁ οἰκονομικοπολιτικὸς αὐτῆς χαρακτήρ.—Ἐπιδράσεις τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ εἰσοδήματος, ἐπὶ τῆς καταναλώσεως, ἐπὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, ἐπὶ τοῦ νομίσματος, ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν διακυμάνσεων.—Τὰ ὅρια τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως καὶ ἡ ἀνάγκη προσαρμογῆς ταύτης πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας.—Ἡ φορολογικὴ δυναμικότης.

Ἱστορία τῶν δημοσιονομικῶν θεωριῶν.—Ἕλληνες.—Ρωμαῖοι.—Βυζαντινοί.—Μεσαίων.—Φεουδαρχικὸν σύστημα ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ.—Ἐμποροκράται.—Καμεραλισταί.—Ἡ δημοσιονομικὴ θεωρία τοῦ φυσικοῦ δικαίου.—Φυσιοκράται.—David Hume καὶ Adam Smith.—Ρωμαντικὴ Σχολή.—Ἱστορικὴ Σχολή.—Lorenz von Stein.—Shaeflle.—Roscher.—Οἱ λοιποὶ θεωρητικοὶ τοῦ 19ου αἰῶνος.—Αδόλφος Wagner.—Σύγχρονος ἐποχή.

Κρατικαὶ ἀνάγκαι, πολιτικὴ τῶν δαπανῶν καὶ τρόποι ἀντιμετώπισεως αὐτῶν.—Προϋῶσα ἐπέκτασις τῶν δαπανῶν εἰς τὰ σύγχρονα κράτη.—Κατηγορίαι κρατικῶν δαπανῶν (παραγωγικαὶ καὶ ἀποδοτικαί, τακτικαὶ καὶ ἔκτακτοι κλπ.).—Διάκρισις τῶν δαπανῶν βάσει τῶν διοικητικῶν σκοπῶν.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς πολιτικῆς τῶν δαπανῶν.—Ἀρχαὶ διαχειρίσεως (αἱ ἀρχαὶ τῆς μεγίστης κοινωνικῆς ὠφελείας, τῆς οἰκονομικότητος, τῆς ἀναλογικότητος κλπ.).—Ἀρχαὶ καλύψεως τῶν δαπανῶν (φορολογία, δανειακὴ πολιτικὴ κλπ.).—Ἀντιμετώπισις τῶν κρατικῶν δαπανῶν.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις συστημάτων πορισμοῦ κρατικῶν ἐσόδων (περίοδος κτηματικῆς οἰκονομίας

τοῦ κράτους, νομηματικὴ κρατικὴ οἰκονομία, φορολογικὴ περίοδος, κοινωνικὴ περίοδος).—Ταξινόμησις τῶν κρατικῶν ἐσόδων.—Τὸ κράτος ὡς ἐπιχειρηματίας.—"Εσοδα ἐκ φόρων.—"Εσοδα ἐκ δανείων.—Δημοσιονομικοὶ κανόνες, διέποντες τὴν ἐπιχειρηματικὴν δρᾶσιν τοῦ κράτους.—Αἱ κατ' ἰδίαν κρατικαὶ ἐκμεταλλεύσεις (ἀγροτικά κτήματα, συγκοινωνίαι, τηλεπικοινωνίαι κλπ.).

Γενικὴ θεωρία τῆς φορολογίας.—Δικαιολογητικὸς λόγος τῆς φορολογικῆς πολιτικῆς τοῦ κράτους.—Ἀντικείμενα τῆς φορολογίας.—Σκοποὶ καὶ λειτουργίαι τῆς φορολογίας.—Φορολογικὰ ἀξιώματα.—Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη ἐν τῇ κατανομῇ τῶν φορολογικῶν βαρῶν.—Ἡ νομικὴ ἀποψὶς ἐν τῇ συνταγματικῇ κατοχυρώσει τῆς «ισότητος» ἐν τῇ φορολογίᾳ.—Λοιπαὶ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς φορολογίας.—Ἐκτασις τῆς φορολογίας καὶ ὅρια αὐτῆς.—Κατανομὴ τῶν φορολογικῶν βαρῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φοροδοτικῆς ἱκανότητος (φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐλαχίστου συντηρήσεως, προοδευτικὴ φορολογία κλπ.).—Γενικότης τῆς φορολογίας καὶ αἱ ἐκ φόρων ἀπαλλαγαί.

Μορφαὶ φορολογικῶν συστημάτων.—Φόρος ἐνιαῖος καὶ πολλαπλοῦν σύστημα φόρων.—Κατάταξις τῶν φόρων (ἄμεσοι καὶ ἔμμεσοι, τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι, προσωπικοὶ καὶ πραγματικοὶ κλπ.).—Ἡ φοροτεχνικὴ τοῦ κράτους.—Ἐπιδράσεις τῆς φορολογίας καὶ συναφεῖς ἀντιδράσεις τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας.—Ἐπίπτωσις τῶν φόρων.

Εἶδη τῶν φόρων.—Ἄμεσοι φόροι : Φόροι ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς περιουσίας.—Ἐμμεσοὶ φόροι : Ἐπὶ τῶν δαπανῶν (γενικὸς φόρος καταναλώσεως καὶ εἰδικοὶ τοιοῦτοι : ἐπὶ εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καὶ εἰδῶν γενικῆς χρήσεως καὶ ἐπὶ εἰδῶν πολυτελείας).—Φορολογικὰ μονοπώλια εἰδικώτερον.—Δασμοί.—Εἶδη αὐτῶν.—Δασμολόγια καὶ συστήματα αὐτῶν.—Φόροι μικτοί : ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας.

Κάλυψις κρατικῶν δαπανῶν διὰ δανείων.—Γενικὴ θεωρία τῆς δημοσίας πίστεως.—Ἐννοια τῆς δημοσίας πίστεως.—Θέσις τῶν δανείων εἰς τὴν κρατικὴν οἰκονομίαν.—Προϋποθέσεις ἐπιτρεπτῆς προσφυγῆς εἰς τὸ δάνειον.—Τρόποι συνάψεως κρατικῶν δανείων.—Προνόμια τῶν τίτλων ἔθνικῶν δανείων.—Μορφαὶ δανείων (διαρκῆ καὶ ἀποσβεστέα δάνεια—κυμαινόμενον χρέος—ἐκούσια καὶ ἀναγκαστικά δάνεια—ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ—ἡγγυημένα δάνεια).—Μέθοδοι ἀποσβέσεως τῶν κρατικῶν δανείων καὶ δημοσιονομικὰ μέσα ἀποπληρωμῆς αὐτῶν.

Ἡ δημοσιονομικὴ διοίκησις.—Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους.—Περιεχόμενον τῆς δημοσιονομικῆς διοικήσεως.—Νομικὴ φύσις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀναγκαιότης αὐτοῦ.—Γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ (δημοσιότης, καθολικότης κλπ.).—Διαδικασία καταρτίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Ἐκτέλεσις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἑλεγχοὶ ταύτης (διοικητικὸς, δικαστικὸς, κοινοβουλευτικὸς).

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εισαγωγικαὶ ἔννοιαι.—Περιεχόμενον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας.—Κοινωνικοοικονομικὰ προβλήματα καὶ αἷτια γενέσεως αὐτῶν.—Ἀντικείμενον τῆς θεωρητικῆς οἰκονομικῆς καὶ θέσις αὐτῆς ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν.—Θεμελιώδεις ἔννοιαι ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ : οἰκονομικαὶ ἀξίαι, ἐργασία, κεφάλαιον, ἔδαφος, παραγωγή κ.λπ.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας : οἰκιακὴ παραγωγή, ἀγοραστικὴ παραγωγή, ἐμπορικὴ παραγωγή, προκεφαλαιοκρατικὴ καὶ κεφαλαιοκρατικὴ.—Μορφαὶ τῆς κοινωνικοοικονομικῆς ὀργανώσεως (ἀτομιστικὴ, κοινωνιστικὴ κ.λπ.).—Διευθυνομένη ἢ προγραμματικὴ οἰκονομία.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας παρ' ἄλλοδαποῦς καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Παραγωγή, ἐργασία, κεφάλαιον, ἔδαφος.—Μέσα ἀντιμετωπίσεως τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ.—'Οργάνωσις καὶ λειτουργία τῆς παραγωγῆς.—'Εργασία καὶ εἶδη αὐτῆς.—'Ο καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας.—'Η συνεργασία πρὸς παραγωγὴν.—'Η συγκέντρωσις τῆς παραγωγῆς.—Τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα τῆς στενότητος ἐργασίας καὶ τῆς ἀνεργίας.—Τὸ ἔδαφος ὡς φορεὺς πρώτων ὑλῶν.—Τὸ ἔδαφος ὡς τύπος ἐγκαταστάσεως τῆς παραγωγῆς.—Τὸ κεφάλαιον.—Τὰ κίνητρα τῆς ἀποταμιεύσεως.—Οἱ συντελεσταὶ τῆς ἀποταμιεύσεως.

Γενικὴ θεωρία τῶν τιμῶν.—'Η ζήτησις οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ αἱ δαπάναι προμηθείας (τιμαὶ) αὐτῶν.—Οἰκονομικοὶ νόμοι συναφεῖς.—Σχηματισμὸς τῆς τιμῆς ἰσορροπίας ἢ ἐνιαίας τιμῆς.—Προσδιοριστικὰ αἷτια τῶν τιμῶν.—Μονοπώλια.—'Η διανομὴ τοῦ εἰσοδήματος.—Οἱ μισθωτοί.—Οἱ ἐργατικοὶ μισθοί.—'Η ἔγγειος πρόσδοδος.—'Ο τόκος καὶ τὰ προσδιοριστικὰ αὐτοῦ αἷτια.—Αἱ περὶ τόκου θεωρίαι.—Τὸ ἐπιχειρηματικὸν κέρδος.

Χρῆμα, πίστις καὶ νομοθετικὰ συστήματα.—'Η κυκλοφορία τῶν ἀγαθῶν.—'Η ἐσωτερικὴ ἀξία τοῦ χρήματος καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἀξία.—'Η ἀνταλλαγὴ τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ διεθνὴς συναλλαγὴ.—'Η πίστις ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ.—Αἱ τράπεζαι καὶ τὰ εἶδη αὐτῶν.—Θεωρία τῶν νομισματικῶν συστημάτων.—'Ο χρυσοῦς καὶ ὁ διμεταλλικὸς κανὼν.—Τὰ διευθυνόμενα νομισματικὰ συστήματα : τὸ τιμαριθμικὸν νόμισμα—τὸ νόμισμα σταθερᾶς κυκλοφορίας—τὸ σύστημα τῆς σταθερᾶς ἀξίας τοῦ χρήματος.

'Η κατανομή τῶν ἀγαθῶν.—Τὸ κρατοῦν σύστημα.—Οἱ σοσιαλιστικοὶ τρόποι.—Οἱ κεφαλαιοῦχοι εἰσοδηματῖαι.—Οἱ μισθωτοί.—Οἱ ἐπιχειρηματῖαι.

Αἱ οἰκονομικαὶ διακυμάνσεις.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

I. Γενικὴ Ἰδιωτικὴ Οἰκονομική.—'Ορισμός, ἔννοια καὶ περιεχόμενον τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομικῆς.—Διακρίσεις τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομικῆς.—Οἰκονομικαὶ μονάδες : ἐκμετάλλευσις, ἐπιχείρησις.—Κατηγορίαι

ἐπιχειρήσεων.—Μορφαὶ ἐπιχειρήσεων.—Ὁργάνωσις ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐπιχειρήσεων.—Ἑννοια τῆς περιουσίας : σύνθεσις, ἀποτίμησις, μετασχηματισμοί.—Ἑννοια τοῦ κόστους.—Ρευστότης.—Τὰ ἔξοδα ἐν τῇ ἐπιχειρήσει.—Ἀποτελεσματικότης.—Ἑννοια τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ κέρδους.—Κύκλος ἐργασιῶν.—Ἑννοια καὶ ὁρισμὸς τῆς πίστεως.—Περιεχόμενον αὐτῆς καὶ κατηγορίαι.—Ἐργασία, ὀργάνωσις αὐτῆς, μέθοδοι ἀντιμισθίας.—Ἀσφάλις.—Στατιστικὴ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων.

II. Τραπεζικὴ Οἰκονομική.—Ὁρισμός, ἔννοια καὶ χρησιμότης Τραπεζῶν.—Ἐξέλιξις Τραπεζῶν.—Κατηγορίαι Τραπεζῶν.—Παθητικαὶ λειτουργίαι τῆς Τραπεζῆς (ἴδια κεφάλαια Τραπεζῶν, ἔκδοσις τραπεζογραμματίων, καταθέσεις, ὁμολογίαι).—Τραπεζικὴ πίστις (ὁρισμὸς πίστεως, κατηγορίαι, μειονεκτήματα καὶ πλεονεκτήματα).—Ἐνεργητικαὶ λειτουργίαι τῆς Τραπεζῆς (I Ἐμπορικῆς πίστεως (προεξοφλήσεις, δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ), II χορηγήσεις ἀγροτικῆς πίστεως, III χορηγήσεις κτηματικῆς πίστεως (ἀπλᾶ, χρεωλυτικά, καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ), IV χορηγήσεις δασικῆς, ἀλιευτικῆς, ναυτικῆς καὶ βιομηχανικῆς πίστεως).—Βοηθητικαὶ λειτουργίαι Τραπεζῆς (εἰσπραξις ἀξιών, φύλαξις τίτλων, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ ἐντολῶν, ἔκδοσις ἐγγυητικῶν ἐπιστολῶν, Credits Confirmés κλπ.).—Συνάλλαγμα (Ἀγορά—Πώλησις).—Προαγορά καὶ προπώλησις συναλλάγματος.—Προσδιορισμὸς τοῦ προκύπτοντος ἐκ συναλλάγματος ἀποτελέσματος.—Τραπεζικὸν κλῆριγκ.—Περὶ συμψηφιστικῶν γραφείων.—ρευστότης Τραπεζῶν, κόστος τραπεζικοῦ χρήματος, ἀριθμοδεῖκται.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Στοιχεῖα συνδυαστικῆς.—Στοιχειώδεις γνώσεις τῆς θεωρίας καὶ τοῦ λόγισμοῦ τῶν πιθανοτήτων.

Ἡ στατιστικὴ ὡς ἐπιστήμη καὶ ὡς μέθοδος ἐρεῦνης.—Παρασκευὴ τοῦ στατιστικοῦ ὕλικου, κατάταξις αὐτοῦ καὶ στατιστικοὶ πίνακες.—Στατιστικαὶ σειραὶ καὶ γραφικὴ παράστασις αὐτῶν.—Μέσαι τιμαί.—Τιμαὶ διασποράς.—Θεωρία τῶν λαθῶν.—Στατιστικὴ τῶν αἰτίων.—Ἐναλλακτικὴ παραλλακτικότης.—Στοιχειώδεις γνώσεις τῆς συσχετίσεως.—Ἐφαρμογαὶ τινες ἐν ταῖς οἰκονομικαῖς ἐπιστήμαις.—Εἶδη στατιστικῶν.

Ἐφαρμογαὶ ἐν τῇ δημογραφίᾳ.—Συλλογὴ καὶ ἐπεξεργασία τοῦ δημογραφικοῦ ὕλικου.—Κατάστασις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ κατανομὴ αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς κυριωτέρους δημογραφικοὺς χαρακτῆρας.—Κίνησις τοῦ πληθυσμοῦ (θνησιμότης, γαμηλιότης, γεννητικότης).—Πίνακες ἐπιβιώσεως καὶ καθαρὰ ἀναπαραγωγή.—Τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα ἐν γένει, καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἑλλάδος.—Σχέσεις πληθυσμοῦ καὶ οἰκονομίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Δίκαιον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.—Εἰδικὸν μέρος τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου.—Τεχνικὴ τῆς διοικήσεως.

Οἱ δημοσιοὑπαλληλικοὶ θεσμοὶ ἐν Ἑλλάδι.—Ἐννοια τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.—Πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, διοικητικοὶ καὶ δικαστικοί, ισόβιοι, μόνιμοι, δόκιμοι, ἔκτακτοι, ἐπὶ θητεία, ἐπὶ συμβάσει.—Νομικὸς χαρακτήρ τῆς δημοσιοὑπαλληλικῆς σχέσεως.—Ἰδρυσις ταύτης (διορισμός).—Προσόντα, κωλύματα.—Καθήκοντα καὶ περιορισμοί.—Δικαιώματα ὕλικα καὶ ἠθικά.—Εὐθῦναι ποινικά, ἀστικά, πειθαρχικά.—Πειθαρχικὸν δίκαιον ἐν γένει (οὐσιαστικὸν καὶ διαδικαστικόν).—Μεταβολαὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως (προαγωγαί, μετατάξεις κλπ.).—Ἡ μονιμότης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.—Λύσις τῆς δημοσιοὑπαλληλικῆς σχέσεως.—Ἑρμηνεῖα καὶ ἀνάλυσις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος.

Εἰδικὸν μέρος τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.—Ἀστυνομία καὶ ἀντικείμενα ταύτης.—Δημοσία ἀσφάλεια.—Ἀγορανομία.—Νομοθετικὴ ρύθμισις τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς.—Δημόσια κτήματα.—Δημόσια ἔργα.—Ὀδονομία.—Ἀπαλλοτριώσεις.—Ἐπιτάξεις.—Ἀποκατάστασις ἀκτημόνων.—Δημοσία ἐκπαίδευσις.—Ἐποπτεία τοῦ κράτους ἐπὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως.—Κοινωνικὴ πρόνοια.—Κρατικαὶ προμήθειαι.—Δασονομικὸν καὶ μεταλλευτικὸν δίκαιον.—Συγκοινωνία καὶ τηλεπικοινωνία.—Ὁργάνωσις τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ κλάδοι αὐτῆς.

Τεχνικὴ τῆς διοικήσεως καὶ «δημοσία διοίκησις».—Τεχνικὴ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς διοικητικῆς μηχανῆς.—Κατάστροφαις σχεδίων ὀργανώσεως.—Ὁργάνωσις μεγάλων καὶ συνθέτων ὑπηρεσιῶν.—Ὁργάνωσις ὑπηρεσιῶν ἀπλῶν καὶ εἰς μικρὰ πλαίσια.—Ἀνάθεσις τῶν ὁμοειδῶν καθηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ὑπηρεσιακὴν μονάδα.—Τὸ ἔμφυχον ὕλικόν.—Τρόποι στρατολογίας αὐτοῦ.—Διορισμός ἢ ἐκλογή;—Δοκιμασία πνευματικῆς ἱκανότητος κατὰ τὴν πρόσληψιν.—Εἰδικαὶ σχολαὶ προπαρασκευάζουσαι δημοσίους λειτουργοὺς ἢ μετεκπαιδευσις διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας;—Συγχρονισμός ἐν τῇ λειτουργίᾳ δημοσίων ὑπηρεσιῶν (ἰδίᾳ οἰκονομικῶν) διὰ τῆς χρήσεως μηχανῶν.—Ὁ παράγων τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς οἰκονομίας χρόνου.—Ἡ ἐπαφὴ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων μὲ τὸ κοινὸν (δεοντολογικοὶ κανόνες).—Ὑπαλληλικὴ ἀγωγή.—Οἱ παράγοντες τῆς μεγίστης δυνατῆς ἀποδόσεως μὲ ὅσον ἔνεστι ὀλιγάριθμον προσωπικόν.—Μόρφωσις τῶν προϊσταμένων ὑπηρεσιῶν, ἀποστολὴ καὶ καθήκοντα αὐτῶν.—Ἔργον συντονιστικὸν ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς διοικητικῆς μηχανῆς.—

Κατανομή τῆς ἐργασίας.—Οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι εἰς τὰ κατάλληλα ἔργα.—
 Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑφισταμένων οὐχὶ ἀνώτερος τοῦ δεκτικοῦ συντονισμοῦ ἐκ μέρους
 προϊσταμένου τινός.—Ἐνδεδειγμένα ὄρια εἰδικεύσεως.—Ὁργάνωσις πολυετῶν
 σχεδίων ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς δημοσίας διοικήσεως.—Ἀποκέντρωσις εἰς τὰς
 διοικητικὰς ἐνεργείας καὶ τὰς συναφεῖς εὐθύνas.—Συντονισμὸς καὶ κατεύθυν-
 σις ἐκ μέρους τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων.—Ὁμοιογένεια εἰς τὰς μεθόδους καὶ
 τὴν διαδικασίαν.—Γενικαὶ ἀρχαὶ διέπουσαι γενικὴν ὀργανωτικὴν ἔρευναν ἐν τῇ
 δημοσίᾳ διοίκησει.—Προπαρασκευὴ (προκαταρκτικαὶ μελέται), ἐξεύρεσις, ταξι-
 νόμησις καὶ ἀνάλυσις στοιχείων, ὑποβολὴ καὶ υἱοθέτησις προτάσεων, παρακο-
 λούθησις τῆς ἐφαρμογῆς.—Διαγράμματα πορείας ἐνεργειῶν ἐν τῇ δημοσίᾳ
 διοίκησει.—Γενικοὶ κανόνες καὶ συμπεράσματα.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Εἰδικὸν Μέρος

Α'. Περὶ τῶν συμβατικῶν κανόνων.—Γενικὰ περὶ συνθηκῶν.—Συνομολό-
 γησις, ἱκανότης, ἐγκυρότης, σύνταξις, μονογράφησις, προσχώρησις, ἐπιφύλαξις,
 Ἐπικύρωσις, μετατροπὴ, καταχώρησις.—Ἀποτελέσματα, ἐρμηνεία καὶ λήξις
 τῶν συνθηκῶν.—Σύγκρουσις πρὸς ἄλλους κανόνας.

Β'. Περὶ ὀργάνωσεως τῆς διεθνoῦς κοινωνίας.—Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις.
 Ἀμφικτιονίαι, Ἱερὰ Συμμαχία, Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.—Ὁργανισμὸς Ἡνω-
 μένων Ἐθνῶν, ἀρχαί, σκοπός, ἀμοδιότης, ὄργανα, λειτουργία.—Περιφερειακὴ
 ὀργάνωσις, Παναμερικανικὴ Ἐνωσις, Σοβιετικὸς συνασπισμὸς, Ἀραβικὸς
 σύνδεσμος, Βαλκανικὸν Σύμφωνον, Ἀτλαντικὴ Συμμαχία.—Εἰδικῶς Εὐρωπαϊ-
 κὴ Κοινότης, θεμελίωσις, κύρια χαρακτηριστικά, θεσμοί, ἀρμοδιότης καὶ νο-
 μικὴ αὐτῶν φύσις, σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων διεθνῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν
 ὀργανισμῶν.

Γ'. Περὶ εἰρηνικοῦ διακανονισμοῦ τῶν διεθνῶν διαφορῶν.—Πολιτικὰ μέσα
 Διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις, φιλικαὶ ἐνέργειαι, μεσολάβησις, διεθνεῖς
 ἐξεταστικαὶ ἐπιτροπεῖαι, συνδιαλλαγή, συστήματα τῆς Κ.Τ.Ε., τοῦ Ο.Η.Ε.
 καὶ τῶν περιφερειακῶν ὀργάνωσεων.—Νομικὰ μέσα.—Διαιτησίας μορφαί, δια-
 δικασία, ἀποτελέσματα, περιπτώσεις ἐφαρμογῆς. Διεθνὴς Δικαιοσύνη. Διεθνὲς
 Δικαστήριον τῆς Χάγης, ὀργάνωσις, ἀρμοδιότης, ἐφαρμοστέον δίκαιον, καθή-
 κοντα, διαδικασία, κύρος τῶν ἀποφάσεων, νομολογία.—Διάφορα δικαστήρια.

Δ'. Περὶ διεθνoῦς ἀσφαλείας.—Ἐγγυήσεις, διεμερεῖς περιφερειακαί.—
 γενικαὶ Κ.Τ.Ε. καὶ Ο.Η.Ε.—Κυρώσεις, διπλωματικαί, οἰκονομικαί, στρατιω-
 τικαί.—Συστήματα τῆς Κ.Τ.Ε., τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τῶν περιφερειακῶν ὀργανώ-
 σεων περὶ συλλογικῆς ἀσφαλείας.

Ε'. Περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς αὐτοδικίας.—Τὸ δικαίωμα προσφυγῆς εἰς
 τὸν πόλεμον, ἱστορικὴ ἐξέλιξις, θεωρία τῆς Ἐκκλησίας, περιορισμοὶ τοῦ θετι-

κοῦ δικαίου.—Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, Σύμφωνον τῶν Παρισίων, περιφερειακὰ σύμφωνα.—Ὁργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, κατάργησις τοῦ δικαιώματος, ἐξαίρεσις τῆς νομίμου ἀμύνης καὶ στρατιωτικῶν κυρώσεων.—Περιφερειακὰ Σύμφωνα, συλλογικὴ ἔκθεσις, ἀντίποινα στρατιωτικῆς φύσεως.—Παραίτησις τοῦ πολέμου εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν Δίκαιον.—Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἐνόχων (ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης).

ΣΤ'. *Περὶ διεθνoῦς προστασίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγνώρισεως τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν.*—1) Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ διεθνὲς περιβάλλον, κανὼν καὶ ἐξαίρεσις. Ἀπόλιδες, μειονότητες, ἐργαζόμενοι, συμβατικαὶ περιπτώσεις.—Ὁ χάρτης τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἡ προστασία τοῦ ἀνθρώπου, Οἰκουμένη Διὰκήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ Ο.Η.Ε., Εὐρωπαϊκὴ Σύμβασις τῆς Ρώμης, ἀρμοδιότης, ὄργανα, λειτουργία.

2) Τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις καὶ φιλοσοφικὴ θεμελίωσις. Ἐφαρμογὴ κατὰ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος, τοῦ συστήματος τῆς ἰσορροπίας, τῶν φυσικῶν συνόρων καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Πολιτείας.—Ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ χάρτου τῆς Εὐρώπης καὶ ὡς κανόνος ἐξαίρετικοῦ δικαίου.—Δημοψηφίσματα καὶ περιπτώσεις ἐφαρμογῆς.—Διὰ τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς ὡς κανόνος γενικῶς ἀναγνωριζομένου, ἄρθρ. 1 καὶ 55, κεφάλαια XI καὶ XII.—Ἑρμηνεία τοῦ χάρτου, ἀποφάσεις Γενικῆς Συνελεύσεως, εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.—Διεθνὴς πρακτικὴ ἀναγνώρισεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως, ἐνώπιον τοῦ Ο.Η.Ε., περιπτώσεως ἐν ἐκκρεμότητι.—Εἰδικῶς περὶ Κύπρου.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

Γενικά.—Ὅρισμὸς, ἔκτασις, φύσις, πηγαί, γενικαὶ ἔννοιαι καὶ ἀρχαί.

Στοιχεῖα συγκροτήσεως νόμων.—Γενικὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τῶν ἐνοχικῶν σχέσεων.

Ἰθαγένεια, κανόνες κτήσεως, ἀπωλείας καὶ ἀνακτήσεως.

Δίκαιον τῶν ἀλλοδαπῶν.—Νομικὴ θέσις καὶ δικαιώματα.—Δικαστικὴ προστασία.—Ἀπέλασις καὶ ἔκδοσις.

Διοικητικὸν Διεθνὲς Δίκαιον.—Γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ συγκρούσεις νόμων.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἐνοχικὸν δίκαιον.

Ἐννοια τῆς ἐνοχῆς.—Διάφορα εἶδη ἐνοχῶν.—Παροχαὶ ὡς ἀντικείμενα τῶν ἐνοχῶν.—Ἀδυναμία παροχῆς καὶ ὑπερμερία τοῦ ὀφειλέτου.—Ὑπερμερία

τοῦ δανεισταῦ.—'Εννοια τοῦ διαφέροντος.—'Εννοια τοῦ τόκου.—'Ενοχαὶ ἐκ συμβάσεων.—'Αρχαὶ ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων.—Συμβατική ὑπαναχώρησις.—'Αρραβῶν καὶ ποινικὴ ρήτρα.—Σύμβασις ὑπὲρ τρίτου καὶ εἰς βάρος τρίτου.—'Απόσβεσις τῶν ἐνοχῶν.—'Εκχώρησις.—'Ανοδοχὴ χρέους.—'Ενοχὴ εἰς ὀλόκληρον.—Δωρεά.—Πώλησις καὶ ἀνταλλαγή.—Μίσθωσις : διάφορα εἶδη μισθώσεως (μίσθωσις πράγματος, μίσθωσις ἀγροτικοῦ κτήματος ἢ ἄλλου προσοδοφόρου ἀντικειμένου, ἐπίμορτος ἀγροληψία, μίσθωσις ἐργασίας, μίσθωσις ἔργου).—Μεσιτεία.—Προκήρυξις —'Εντολή.—Διοίκησις ἀλλοτρίων.—'Εταιρία.—Κοινωνία.—Δάνειον.—Χρησιδάνειον.— Παρακαταθήκη.—'Εγγύησις, συμβιβασμός, ἀναγνώρισις χρέους.—'Ανώνυμα χρεώγραφα.—'Αδικοιολόγητος πλουτισμός.—'Αδικοπραξία.—Καταδολίευσις τῶν δανειστῶν.

Κληρονομικὸν δίκαιον.

Κληρονομικὴ διαδοχὴ ἐν γένει.—'Εννοια κληρονόμων.—Διαδοχὴ ἐκ διαθήκης.—Σύνταξις, ἀνάκλησις καὶ δημοσίευσις τῶν διαθηκῶν.—Περιεχόμενον τῆς διαθήκης.—'Εξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ.—Δίκαιον τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων.—Νόμιμος μοῖρα.—Κλησις εἰς τὴν κληρονομίαν.—'Αποδοχὴ καὶ ἀποποίησης τῆς κληρονομίας.—Κτῆσις αὐτῆς.—Κληρονομικὴ ἀναξιότης.—Σχολάζουσα κληρονομία.—'Αγωγή περὶ κλήρου.—Σχέσις μετὰ πλειόνων κληρονόμων.—Συνεισφορά.—Κληρονόμος ἐξ ἀπογραφῆς.—Δικαστικὴ ἐκκαθάρισις τῆς κληρονομίας.—Κληρονομικὸν καταπίστευμα.—'Εκποίησης τῆς κληρονομίας.—Κληρονομητήριον.—Κληροδοσία.— Τρόπος.—'Εκτελεσταὶ διαθηκῶν.—'Η αἰτία θανάτου δωρεά.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (ΣΤΟΙΧΕΙΑ)

'Οργανισμός πολιτικῶν δικαστηρίων.—Διαδικασίαι.—Δικαιοδοσία καὶ ἀρμοδιότης δικαστηρίων.—Εἶδη ἀρμοδιότητος (καθ' ὕλην, κατὰ τόπον κλπ.).—Δωσιδικία.—'Αποφάσεις καὶ εἶδη αὐτῶν.—'Αποδεικτικὰ μέσα.—'Ενδίκαια μέσα.—'Εκτέλεσις.

Β'. ΚΥΚΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Σημασία τῆς πολιτικῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου.

'Εξωτερικὸν ἐμπόριον.—Γενικά.—'Εμπορεύματα.—Κεφάλαιον.—'Εργασία.—'Υπηρεσία μεταφορᾶς.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας ἐμπορίου.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας πίστεως.—Μεσολάβησις ὑπηρεσίας ασφαλιστικῆς.—'Αλλαι περιπτώσεις μεσολαβήσεως.—Συνέπειαι τῆς διεθνοῦς ἐπικοινωνίας.—Σχηματισμός τῆς τιμῆς τῶν πιστωτικῶν ὀργάνων.

Ίσοζύγιον λογαριασμών.—Γενικά.—Θεωρία Riccardo.—Θεωρία κυκλοφοριακῶν μέσων.—Πολιτικὴ τοῦ προεξοφλητικοῦ τόκου.—Ἄλλα μέσα πρὸς ἰσοσκέλισιν τοῦ ἰσοζυγίου τῶν λογαριασμῶν.

Ίστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς.—Γενικά.—Θεωρία Riccardo ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διεθνoῦς ἐμπορίου.

Ἀνάπτυξις τῶν σχολῶν ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ προστατευτισμοῦ.—Σχολὴ ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Ἐξαίρέσεις ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Σχολὴ προστατευτισμοῦ.—Συμπεράσματα.

Ίστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς.—Γενικά.—Ίστορικὴ ἐξέλιξις τῆς πρακτικῆς πολιτικῆς ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος μέχρι τοῦ 1870.—Ίστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ συστήματος τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἀπὸ τοῦ 1870–1902.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομία ἀπὸ τοῦ 1902–1914.—Χαρακτηριστικὰ τῆς διεθνoῦς οἰκονομίας ἀπὸ τοῦ 1902–1914.—Ἡ διεθνὴς οἰκονομία μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον.—Προταθέντα μέτρα πρὸς ἄρσιν τῆς ἀνωμαλίας.—Συμπεράσματα.

Περιορισμοὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς.—Μέτρα ἐκτὸς τῶν δασμῶν ρυθμιστικὰ τῆς διεθνoῦς συναλλαγῆς.—Ἐπίδρασις τῶν περιορισμῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας.—Συμψηφιστικὰ γραφεῖα.—Δασμοὶ (ἐξαγωγικοί, εἰσαγωγικοί).—Τεχνικὴ τοῦ δασμοῦ.—Τεχνικὴ κατάρτισις δασμολογίου.

Ἐπίδρασις τοῦ προστατευτικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῶν τιμῶν.—Γενικά.—Ἐπίδρασις προστατευτικῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν.

Ἐμπορικαὶ διεθνεῖς συμβάσεις.—Προϋποθέσεις τοῦ κύρους.—Οἰκονομικὸν ἀντικείμενον καὶ γενικοὶ συντελεσταὶ ὑνεργοῦντες κατὰ τὴν συναπολόγησιν τῶν ἐμπορικῶν συμβάσεων.—Εἰδικαὶ δασμολογικαὶ συμβάσεις.—Ἡ ρῆτρα τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν.—Ἡ γεωργία καὶ αἱ οἰκονομικαί, κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι.—Τί εἶναι γεωργία;—Φυσικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἐπιστῆμαι.—Οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ.—Συναφεῖς ἐπιστῆμαι.

Ἀγροτικὴ οἰκονομία καὶ οἰκονομική.—Ὅρισμός καὶ περιεχόμενον.—Ἐξέλιξις τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας.—Γένεσις τῆς κτηνοτροφίας καὶ τῆς γεωργίας.—Ὁ γεωργικὸς πολιτισμός.—Πρόοδοι τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους.—Ἀνάπτυξις τῆς γεωργικῆς οἰκονομικῆς.—Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία.—Ἡ ἐκχρηματισμένη οἰκονομία.—Ζητήματα ἐρεῖνης τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας.

Ἀγροτικὴ πολιτικὴ.—Ἐννοια καὶ σκοπός.—Ἡ ἀγροτικὴ πολιτικὴ εἰς

τὴν πρᾶξιν.—'Αρχαῖος πολιτισμός : Αἴγυπτος, Βαβυλωνία, 'Ασσυρία, 'Αρχαία Ἑλλάς, Μακεδονικὸν Κράτος, Ρώμη, Βυζάντιον, Μεσαίων.—'Η ἀπελευθέρωσις τῶν χωρικῶν.—'Ο ἐσωτερικὸς ἐποικισμὸς καὶ αἱ ἀποικίαι.—Νεώτεροι χρόνοι.—'Η ἀγροτικὴ πολιτικὴ ὡς ἐπιστήμη.—'Ιστορικὴ ἄποψις.—Τὰ προβλήματα τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.

'Ιστορικὴ ἐπισκόπησις τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι.—'Επὶ τουρκοκρατίας καὶ βενετοκρατίας :—'Εγγείας ἰδιοκτησία.—Φορολογία.—Πληθυσμός.—'Εμπόριον.—Βιοτεχνία.—Ναυτιλία.—Κοινωνικὴ ζωή.—Παρατηρήσεις.—Εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὰς προσαρτηθείσας περιφερείας :—'Επανάστασις καὶ Καποδίστριας.—Βασιλεία 'Οθωνος.—Βασιλεία Γεωργίου τοῦ Α'.—Περίοδος τῶν πολέμων.—'Η μεταπολεμικὴ περίοδος καὶ ἡ κρίσις.—Κατευθύνσεις καὶ συμπεράσματα.—Γενικά.—Δημογραφία καὶ ἡμερομίσθια.—Γεωγραφία, κτηνοτροφία, δάση.—Βιοτεχνία, βιομηχανία, μεταλλευτικὴ, ἐμπόριον καὶ πίστις.—Ναυτιλία καὶ συγκοινωνίαι.—Δημοσιονομικὴ ἄποψις.

Οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ σημασία τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.—'Υπερβολὴ καὶ μειονεκτήματα τῆς γεωργίας.—Τὰ πλεονεκτήματα τῆς γεωργίας.—Γεωργικὴ καὶ βιομηχανικὴ παραγωγή.—Κατευθύνσεις βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι.—'Ο γεωργικὸς πληθυσμός.—Τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα.—'Ορισμός καὶ ἐξηγήσεις.—Κατανομὴ καὶ διακυμάνσεις τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.—Παρατηρήσεις καὶ συμπεράσματα.—'Η σπουδαιότης τοῦ ἐμπορίου γεωργικῶν προϊόντων.

Αἱ γεωργικαὶ κρίσεις.—Γεωργικαὶ καὶ κυκλικαὶ κρίσεις.—'Ορισμός καὶ ἐξηγήσεις.—Γενικαὶ αἰτίαι τῶν κρίσεων.—'Ιστορία τῶν γεωργικῶν κρίσεων.—'Η παγκόσμιος γεωργικὴ κρίσις τοῦ 1929.—Συμπτώματα.—Αἰτίαι τῆς κρίσεως.—Ληφθέντα μέτρα.—'Αποτελέσματα καὶ συμπεράσματα.—'Η κρίσις εἰς τὴν Ἑλλάδα.—'Η πτώσις τῶν τιμῶν.—Συνέπειαι τῆς κρίσεως.—Ληφθέντα μέτρα.—Κριτικὴ τῶν μέτρων καὶ ἀποτελέσματα.—Οἰκονομικὸν ὁποτέλεσμα τῆς κρίσεως.

Σύγχρονοι τάσεις τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.—'Ο προστατευτισμὸς εἰς τὴν γεωργίαν.—'Ιστορικὴ ἄποψις.—Θεωρητικὴ ἄποψις.—Πρακτικὴ ἄποψις.—'Ο προστατευτισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα.—'Η τάσις πρὸς τὴν αὐτάρκειαν.—'Η αὐτάρκεια εἰς τὴν θεωρίαν.—'Η αὐτάρκεια εἰς τὴν πρᾶξιν.—'Η τάσις πρὸς τὴν αὐτάρκειαν ἐν Ἑλλάδι.—'Η διευθυνομένη ἀγροτικὴ οἰκονομία.—'Ιστορία καὶ περιεχόμενον.—Σκοπὸς καὶ μέσα.—'Οργάνωσις.—'Η διευθυνομένη οἰκονομία ἐν Ἑλλάδι.—Δυσχέρειαι.—Συμπέρασμα.

Εἰδικά τινα ζητήματα.—Τὰ παραγωγικὰ ἔργα.—'Η ἀγροτικὴ μεταρρύθμισις.—Οἱ γεωργικοὶ συνεταιρισμοί.—'Η ἀγροτικὴ πίστις.—Αἱ γεωργικαὶ ἀσφαλίσεις.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΘΕΩΡΙΩΝ

Αί κοινωνικαί θεωρίαι.—Εἰσαγωγή (θεωρία καὶ πραγματικότης).—Ἱστορία καὶ σημασία τῶν οὐτοπιῶν.—Ὁ μῦθος τῆς χρυσῆς ἐποχῆς.—Ἐξέλιξις τῶν οὐτοπιῶν ἀναλόγως πρὸς τὸ περιβάλλον.—Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν φύσιν.—Αἱ κυριώτεραι οὐτοπίαί.—Οἱ πρόδρομοι : Ἀντισθένης, Φαλῆς, Ἰππόδαμος.—Ἡ «Πολιτεία» καὶ οἱ «Νόμοι» τοῦ Πλάτωνος.—Ἀριστοτέλης καὶ Ἀριστοφάνης.—Ἀλεξανδρινοὶ οὐτοπισταί.—Οἱ οὐτοπισταὶ τῆς Ἀναγεννήσεως.—Ἰδιομορφίαι καὶ παρατηρήσεις.—Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν οὐτοπιστικῶν θεωριῶν.—Ἡ ὀργάνωσις τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς.—Θρησκεία, ἠθικὴ καὶ μόρφωσις.—Ἰσότης καὶ ὁμοιομορφία.—Οὐτοπισταὶ καὶ πραγματισταί.—Κοινωνιολόγοι.—Τεχνοκρίται.—Βιολόγοι.

Αἱ οἰκονομικαὶ θεωρίαι.—Ἡ ἰδέα τῆς προόδου.—Κοινωνικὴ τάσις τῆς οἰκονομικῆς.—Πολιτειοκρατικαὶ τάσεις τῆς οἰκονομικῆς.—Ἐξέλιξις τῶν οἰκονομικῶν θεωριῶν καὶ περιβάλλον.—Συμπράσματα.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ

Εἰσαγωγή.—Ὅρισμός δημοσίου λογιστικοῦ.—Διάκρισις δημοσιολογιστικοῦ ἀπὸ τοῦ δημοσιονομικοῦ συστήματος.—Διαίρεσις δημοσίου λογιστικοῦ.—Διάκρισις ἐλέγχου.—Κεντρικὰ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ.—Νομοθετήματα δημοσίου λογιστικοῦ.

Προϋπολογισμός τοῦ κράτους.—Τρόπος κατάρτισεως προϋπολογισμοῦ.—Σχέσις κυβερνήσεως καὶ βουλῆς ἐν τῇ καταρτίσει καὶ ψηφίσει τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Περιορισμοὶ ἑκατέρας τῶν ἐξουσιῶν τούτων.—Οἰκονομικὸν ἔτος καὶ χρήσις.

Τὸ λογιστικὸν σύστημα τῆς Ἑλλάδος.—Βεβαίωσις ἐσόδων.—Εἰσπραξις ἐσόδων.—Ἀνάληψις ὑποχρεώσεων εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.—Ἐκκαθάρισις ἐξόδων καὶ ἐντολὴ πληρωμῆς αὐτῶν.—Προληπτικὸς ἐλεγχος ἐπὶ τῶν ἐνταλμάτων, ἐνασκούμενος ὑπὸ τῶν παρέδρων ἢ ἐπιτρόπων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.—Ἀποστολὴ καὶ ἐξόφλησις τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων ἀπὸ τοῦ ταμῆος.—Διάκρισις πληρωμῶν τοῦ δημοσίου.—Συμφωνίαι διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου.

Περὶ κρατικῶν προμηθειῶν, δημοσίων ὑπηρεσιῶν καὶ δημοσίων ἔργων.—Ὑπηρεσία κρατικῶν προμηθειῶν.—Ἀρμοδιότης αὐτῆς.—Τίνες προμήθειαι ἐξαίρουνται τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ὑπὸ κρατ. προμηθειῶν ;—Τίνες εἶναι δεκταὶ εἰς τοὺς δημοσίους διαγωνισμοὺς καὶ τίνες αποκλείονται ; Τρόποι διεξαγωγῆς διαγωνισμῶν.—Τίς ἡ σύνθεσις τῆς ἐπιτροπῆς κρατ. προμηθειῶν ;—Στέγασις δημοσίων ὑπηρεσιῶν.—Ἀνέζεγερσις, ἐπισκευή, συντήρησις καὶ ἐπίπλωσις δημοσίων κτιρίων.—Μίσθωσις ἰδιωτικῶν ἀκινήτων δι' ἐγκατάστασιν

κρατικῶν προμηθειῶν.—Περιεχόμενον διακηρύξεως.—Διεξαγωγή δημοπρασίας.—Συμφωνίαι πρὸς ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων.

Ἀπολογισμὸς καὶ γενικὸς ἰσολογισμὸς.—Περὶ χρεῶν τοῦ δημοσίου.—Παραγραφή τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου.—Ὅρισμός παραγραφῆς καὶ δικαιολογικὸς λόγος τῆς βραχείας παραγραφῆς τῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπαιτήσεων.—Διαφορὰ μεταξὺ παραγραφῆς τοῦ λογιστικοῦ νόμου καὶ τῆς ἀποσβεστικῆς.—Ἀγωγαὶ κατὰ τοῦ δημοσίου, μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν πενταετῇ παραγραφῇ.—Διακοπὴ καὶ ἀναστολὴ τῆς παραγραφῆς.—Συμπλήρωσις τῆς παραγραφῆς.—Ἀποτελέσματα τῆς παραγραφῆς.—Παραγραφή τῶν ἀγωγῶν τῶν δημοσ. ὑπαλλήλων καὶ τῶν στρατιωτικῶν.—Ἐναρξίς παραγραφῆς.—Κατάσχσεις παρὰ τῷ δημοσίῳ.—Ἐκχώρησις τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου.

Ὁργάνωσις τῆς Γεν. Δ/σεως Δημοσίου Λογιστικοῦ καὶ ὀργανισμὸς δημοσίων ταμείων.—Ἀρμοδιότης τῶν δημοσ. ταμείων.—Διάκρισις τοῦ προσωπικοῦ τῆς ταμειακῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους.—Ἐγγύησις διδομένη ὑπὸ τῶν ταμ. ὑπολόγων.—Ἐπιμεληταὶ κατασχέσεων.

Περὶ εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.—Λογιστικὸν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.—Περὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν τοῦ δημοσίου παρὰ τῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος.—Πρωτόκολλον τῆς Γενεύης τοῦ 1927 καὶ τρόπος ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν διατάξεων αὐτοῦ εἰς τὰ ταμεῖα.—Πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος.—Εἰδικοί ταμίαι.—Ὅρισμός εἰδικοῦ ταμίου.—Προξενικαὶ ἀρχαί.—Τελωνειακαὶ ἀρχαί.—Τηλεγραφικοὶ ὑπάλληλοι κλπ.

Περὶ δημοσίων ὑπολόγων.—Γενικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι εἰς τοὺς δημοσίους ὑπολόγους ἐν γένει.—Ἐπιθεώρησις τῶν δημοσίων ὑπολόγων.—Ἐλλείμματα ὑπολόγων.

Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.—Ἀρμοδιότης Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.—Συγκλήσεις καὶ διαίρεσις αὐτοῦ.—Ἐλεγχος ἐξόδων ἐνασκούμενος ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου.—Παρακολούθησις δημ. ἐσόδων.—Ἐξέτασις ἀπολογισμοῦ καὶ γενικοῦ ἰσολογισμοῦ.—Ἐπιτήρησις καὶ ἔλεγχος δημ. ὑπολόγων (μηνιαῖοι καὶ ἑτήσιοι λογαριασμοί).—Ἐνδικοὶ μέσα κατ' ἀποφάσεων τοῦ Ἐλεγκτ. Συνεδρίου.—Λογαριασμοὶ ὑπολόγων ἐξ ἐνταλμάτων προπληρωμῆς.—Εὐθὺνὴ δημ. ὑπαλλήλων διὰ ζημίας ἐπενεχθείσας ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ δημόσιον.

ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Περὶ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἐν γένει καὶ φορολογικοῦ δικαίου.—Ποῖον τὸ ἀντικείμενον τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἐν γένει καὶ τίνας οἱ κυριώτεροι κλάδοι αὐτοῦ.—Φορολογικὸν δίκαιον.—Φορολογικὰ συστήματα καὶ ἐξέλιξις αὐτῶν.—Εἰδικώτερον οἱ παράγοντες, οἱ ἐπιδρῶντες ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῶν φορολογικῶν συστημάτων.

Ὁ φόρος τοῦ εἰσοδήματος.—Οἱ τύποι καὶ αἱ μορφαὶ τοῦ φόρου τούτου καὶ τὰ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα αὐτοῦ.

Τὸ μετὰ τὸ ἔτος 1919 διαμορφωθὲν σύστημα τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐν Ἑλλάδι.—Ὁ φόρος ἐπὶ τῆς ἐγγείου ιδιοκτησίας.—Ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος τῶν γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων.—Ἡ φορολογία ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος τῶν κινήτων ἀξιών καὶ ἐπὶ τοῦ κινήτου πλούτου.—Ἡ φορολογία ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.—Ἡ φορολογία ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς προσωπικῆς ἐργασίας.—Ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ εἰσοδήματος.—Ὁ ἐνιαῖος φόρος τοῦ εἰσοδήματος (1955).

Οἱ φόροι ἐπὶ τῆς περιουσίας.—Ἀμιγεῖς φόροι ἐπὶ τῆς περιουσίας.—Ὁ φόρος τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς περιουσίας ἐν Ἑλλάδι.—Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν, δωρεῶν, προικῶν καὶ κερδῶν λαχείου.—Φορολογία ἐπὶ τοῦ αὐτομάτου ὑπερτιμήματος ἀκινήτων καὶ ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως αὐτῶν.

Οἱ φόροι ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ πλούτου.—Τὰ τέλη χαρτοσήμου εἰδικώτερον (καὶ κυρίως ταῦτα ὡς φόρος ἐπὶ τῶν συναλλαγῶν).

Οἱ φόροι καταναλώσεως.—Διάκρισις τῶν φόρων καταναλώσεως.—Εἰδικοί φόροι καταναλώσεως (εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, εἰδῶν εὐρείας χρήσεως καὶ περιωρισμένης ἀποδόσεως.—Γενικοὶ φόροι καταναλώσεως καὶ εἰδικώτερον ὁ φόρος κύκλου ἐργασιῶν

Φορολογικὰ μονοπώλια ἐν Ἑλλάδι καὶ περὶ δασμῶν.—Οἱ δασμοὶ ἐν γένει.—Τὸ δασμολόγιον καὶ συστήματα αὐτοῦ.—Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐλληνικοῦ δασμολογίου.

Νεώτεροι φορολογικοὶ νόμοι.—Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν εἰσαγωγῶν.—Πολεμικὴ εἰσφορά.—Ἐμπορικὰ βιβλία.—Φορολογία εὐπόρων.—Νόμος 492 τοῦ 1949 τροποποιήσας τὸν βασικὸν νόμον περὶ φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων κλπ.

Φορολογικὰ δικαστήρια καὶ φορολογικαὶ διαφοραί.—Εἶδη τῶν φορολογικῶν διαφορῶν.—Εἰδικὰ φορολογικὰ δικαστήρια, σύνθεσις καὶ ἀρμοδιότης αὐτῶν.

Γ'. ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ Τελικὴ Πρᾶξις τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης (1815).—Ἱερὰ Συμμαχία καὶ Πενταρχία. Καθεστὼς τῶν Ἰονίων Νήσων.—Ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ἔργου τῆς Βιέννης καὶ τοῦ συστήματος τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας.—Διεθνεῖς συνδιασκέψεις καὶ προκήρυξις τοῦ Προέδρου Μονρόε.—Ἑλληνικὴ Ἀνεξαρτησία, διεθνεῖς πράξεις ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ νέου ἐλληνικοῦ κράτους (1832).—Ἐπαναστάσεις τοῦ 1830 καὶ ἀνεξαρτησία τοῦ Βελγίου.—Κρίσις εἰς τὴν Ἀνατολήν (1832–1841).—Ἀνταγωνισμὸς

τῶν Μεγάλων Δυνάμεων (1841-48).—Ἐπεισόδιον Πατσίφικο.—Εὐρωπαϊκὴ κρίσις τοῦ 1848, ἐπαναστάσεις καὶ καταστολή.—Κριμαϊκὸς πόλεμος, ἐπέμβασις εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Συνέδριον τῶν Παρισίων τοῦ 1856.—Ἰδρυσις τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰταλίας (1861).—Γεγονότα εἰς τὰ Βαλκάνια μέχρι τοῦ 1868.—Ἀποικιακὴ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.—Αὐστροπρωσικὸς πόλεμος καὶ διάλυσις τῆς Γερμανικῆς Συμπολιτείας (1866).—Πρωσσογαλλικὸς πόλεμος καὶ ἱδρυσις τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας (1871).—Ρωσσοτουρκικὸς Πόλεμος, συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καὶ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου (1878).—Σχηματισμὸς τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας καὶ Ρωσσογαλλικὴ συμμαχία (1879-1893).—Κρητικὸν ζήτημα καὶ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1897.—Ἀποικιακὴ πολιτικὴ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, Μαροκινὸν ζήτημα καὶ ἀγγλογαλλικὴ συνεννόησις τοῦ 1904.—Ἀνατολικὸν ζήτημα, Ἰταλοτουρκικὸς πόλεμος καὶ βαλκανικοὶ πόλεμοι 1912-13.—Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, ἀντίθετοι συνασπισμοί, συμμαχίαι καὶ ἐπέμβασις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.—Ρωσρικὴ ἐπανάστασις.—Συνθήκαι Εἰρήνης καὶ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.—Ἡ Ἑλλάς καὶ αἱ συνθήκαι τῶν Σεβρῶν καὶ τῆς Λωζάννης.—Περίοδος κατευνασμοῦ καὶ προσπάθειαι ἐμπεδώσεως τῆς Εἰρήνης.—Φασισμὸς καὶ ἐθνικοσοσιαλισμός, ἔξωθεν Βερολίνου—Ρώμης.—Κρίσις τῆς ἀσφαλείας τῶν κρατῶν, κατὰ κτησις τῆς Αἰθιοπίας, ἐμφύλιος πόλεμος εἰς Ἰσπανίαν, προσάρτησις τῆς Αὐστρίας, ζήτημα Τσεχοσλοβακίας καὶ αἱ συμφωνίαι τοῦ Μονάχου.—Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς πολιτικὴ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς κηρύξεως τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.—Ἡ ἰταλικὴ ἐπίθεσις καὶ γερμανικὴ ἐπέμβασις, ἡ θρυλικὴ ἄμυνα καὶ ἡ μεγαλειώδης ἀντίστασις κατὰ τῶν κατακτήσεων.—Αἱ συνθήκαι τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἡ νέα διάρθρωσις τῆς παγκοσμίου κοινότητος.

Δ'. ΚΥΚΛΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΙΜΟΥ

Φιλοσοφία τῶν ἀξιῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ.—Οὐσία τοῦ πολιτισμοῦ.—Φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.—Τομεῖς τοῦ πνεύματος : θρησκεία, καλλιτεχνία, ἐπιστημονικὴ καὶ φιλοσοφικὴ διανόησις κλπ.—Βῆθμοι ἐπιτεύξεως τῶν πολιτιστικῶν ἀξιῶν : ἐξωτερίκευσις τοῦ πνευματικοῦ ἐνεργήματος, ἀναγνώρισις, βίωσις.—Τὸ πρόβλημα τῆς πηγῆς τοῦ πολιτισμοῦ : θεωρίαι τῶν Comte, Freud, Spengler, Jung.—Τὸ πολιτιστικὸν ἰδεῶδες.—Διδάχθεῖσαι ἀπόψεις.—Ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ ἡ ἐλευθερία.—Ἐξελίξεις τῶν πολιτισμῶν.—Ἀκμή, πτώσις καὶ ἀνακύκλωσις τῶν πολιτισμῶν.—Προσωπικὸς πολιτισμὸς καὶ καλλιέργεια τῆς προσωπικότητος («Μόρφωσις» ἐν τῇ εὐρείᾳ ἐννοίᾳ. Ἀγωγή τῶν βουλευτικῶν κλίσεων, τῆς ἡθικῆς συνειδήσεως, τοῦ συναίσθηματος, τῆς αἰσθητικῆς συνειδήσεως).—Συμβολὴ τῶν ἀτόμων

εἰς τὸν προϊόντα πολιτισμόν.—Οἱ «μεγάλοι ἄνδρες» ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πνεύματος.

Ε'. ΚΥΚΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΓΚΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Εἰσαγωγή.

Ἔργον καὶ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης·

Μεθοδολογία.—Ἀτομικὴ καὶ ὁμαδική (στατιστικὴ) παρατήρησις.—Πειραματικαὶ καὶ παθολογικαὶ μέθοδοι.

Γενικαὶ βιολογικαὶ γνώσεις.

Σωματικὸς βίος τῶν ἀνθρώπων.

Πνευματικὸς καὶ ψυχικὸς βίος τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικὸς βίος τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ διάφορα βιοκοινωνικὰ παθολογικὰ φαινόμενα, ὡς παράγοντες ἐγκληματικότητος.

Σωματολογικὰ παθολογικὰ φαινόμενα (σωματικὴ καχεξία, σωματικαὶ ἀνωμαλίαι, σωματικοὶ νόσοι, θνησιγενὴ στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας).

Πνευματικὰ παθολογικὰ φαινόμενα (ὀλιγοφρενία, ἀμβλύνουσα).

Ψυχικὰ παθολογικὰ φαινόμενα (ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι, ψυχικαὶ νόσοι).

Κοινωνικὰ παθολογικὰ φαινόμενα (ἐγκληματικότης, ἐπαιτεία, ἀλητεία, ἐταψίασις, οἰνοφλυγία, τοξικομανία, αὐτοκτονίαι, ἀθεΐα, ἀνατρεπτικαὶ ἰδέαι, ἀπαιδευσία, πενία, πόλεμοι κλπ.).

Αἰτιολογία τῶν βιοκοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων. Ἐσωγενεῖς παράγοντες.—Ἐξωγενεῖς παράγοντες.—Θεωρίαι κτήσεως : (ἐμφύτου ἐπικτητοῦ, συγχλίνουσα).—Θεωρίαι χρήσεως.—Εὐθύνη.

Πάλῃ κατὰ τῶν βιοκοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων.

Προληπτικὰ μέτρα.—Εὐγονικὴ πολιτικὴ κλπ.

Κατασταλτικὰ μέτρα.

Εἰδικὰ θέματα : 1) Ἡ μόρφωσις τοῦ ἀντικοινωνικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ ἀναμόρφωσις τοῦ κακῶς μορφωθέντος χαρακτῆρος. 2) Διαφορὰ ἀνγλίκων (αἰτιολογία, ἐμφάνισις καὶ καταπολέμησις). 3) Θέματα ἐπιστημονικῆς ἀνακριτικῆς καὶ Ἰατροδικαστικῆς. 4) Θέματα Σωφρονιστικῆς. 5) Χριστιανικὴ Κοινωνιολογία καὶ Ἐγκληματολογία.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Δικαίωμα έγγραφῆς

Ὡς φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ἐγγράφονται οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης σχολῆς ἢ διδασκαλείου ἢ μέσης ἐμπορικῆς σχολῆς καὶ ἐπιτυχόντες εἰς εἰσιτήριον διαγωνισμόν, προκηρυσσόμενον κατ' ἔτος δι' ὠρισμένον ἀριθμὸν θέσεων.

Πτυχιούχοι τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς, τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, Ἰκάρων, Ὑπαξιωματικῶν, Διαχειρίσεως, τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς, τῆς Σχολῆς Τηλεγραφητῶν, τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ ἄλλων ἀνωτάτων σχολῶν, ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης σχολῆς ἢ διδασκαλείου ἢ μέσης ἐμπορικῆς σχολῆς, ἐγγράφονται εἰς τὸ α' ἔτος ἄνευ εἰσιτηρίου δοκιμασίας.

Ἐπίσης ἄνευ εἰσιτηρίου ἐξετάσεως ἐγγράφονται καὶ οἱ ἄλλοδαποι, ὡς καὶ οἱ ὁμογενεῖς, ὧν ἡ οἰκογένεια διαμένει μονίμως εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τίτλους σπουδῶν, οἱοὶ αἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι.

Σπουδασταὶ ἄλλης ἀνωτάτης ἡμεδαπῆς ἢ ἄλλοδαπῆς σχολῆς μετεγγράφονται εἰς τὴν Σχολὴν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς συγκλήτου, ἥτις ἀποφασίζει καὶ περὶ τοῦ ἔτους τῶν σπουδῶν, εἰς ὃ δέον νὰ ἐγγραφῇ ὁ μετεγγραφόμενος, καὶ κατόπιν κατακτητηρίων ἐξετάσεων.

Πτυχιούχοι τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἑκατέρου τῶν ἐν Ἑλλάδι Πανεπιστημίων ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, ὡς καὶ τῶν Σχολῶν Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς, δικαιούνται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν, ἐφ' ὅσον ὑποστῶσιν ἐπιτυχῇ ἐξέτασιν, εἰς ἃ μαθήματα ἐκ τῶν διδασκομένων κατὰ τὸ α' καὶ β' ἔτος ἐν τῇ Σχολῇ δὲν ὑπέστησαν ἐπιτυχῇ ἐξέτασιν εἰς τὰς Σχολὰς ἐξ ὧν προέρχονται.

Εἰσιτήριος διαγωνισμός

Ὁ εἰσιτήριος διαγωνισμός εἶναι γραπτός, διεξάγεται δ' ἐνώπιον ἐπιτροπῶν ἐκ καθηγητῶν, ὡς καὶ ὀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Παιδείας. Ὁ διαγωνισμός γίνεται δι' ὠρισμένον ἀριθμὸν θέσεων, διενεργεῖται δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους.

Τὰ ἐξεταστέα μαθήματα ἀναφέρονται : α) εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, β) εἰς ἑκθεσίαν ἰδεῶν, γ) εἰς γραφὴν καθ' ὑπαγόρευσιν καὶ μετάφρασιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κειμένου. Ἐξ αὐτῶν ἡ ἑκθεσίς ἰδεῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά θεωροῦνται ὡς βασικά μαθήματα.

Ἡ βαθμολογία γίνεται ἀπὸ τοῦ 0-10. Ἐπιτυχόντες θεωροῦνται ὅσοι ἔλαβον ἐν τῇ βαθμολογίᾳ γενικὸν μέσον ὅρον εἰς τὰ τρία ἐξεταζόμενα μαθήματα (Ἐκθεσιν, Ἀρχαῖα Ἑλληνικά καὶ Ἱστορίαν) τοῦλάχιστον 6, γενικὸν μέσον ὅρον εἰς τὰ δύο ἐξεταζόμενα βασικά μαθήματα (Ἐκθεσιν καὶ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά) τοῦλάχιστον 5.

Οἱ ἐκ Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Νοτιοσλαβίας καταφυγόντες ἐν Ἑλλάδι ὁμογενεῖς ἀπὸ τοῦ 1947 καὶ ἐντεῦθεν καὶ οἱ ἐκ Ρωσσίας ἀπὸ τοῦ 1938 καὶ ἐντεῦθεν ἐγγράφονται ἄνευ εἰσιτηρίων ἐξετάσεων καὶ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐκάστοτε ὀριζομένου ἀριθμοῦ εἰσακτέων.

Οἱ ἐκ τῶν ὑφισταμένων τὴν εἰσιτήριον δοκιμασίαν δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἐν γένει ὑπάλληλοι ὁργανισμῶν δημοσίου δικαίου, ἐὰν λάβωσι τὴν ὡς εἴρηται βάσιν τῆς βαθμολογίας, ἐγγράφονται καὶ πέραν τοῦ ὀρισθέντος ἀριθμοῦ εἰσακτέων, δυνάμει ἐιδικῆς διατάξεως ἰσχυοῦσης ὡς πρὸς τὴν Πάντειον.

Ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὸν εἰσιτήριον διαγωνισμόν εἶναι τὰ ἑξῆς :

1) Ἀπολυτήριον ἢ ἀποδεικτικὸν Γυμνασίου ἢ ἄλλης Σχολῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως.

2) Πιστοποιητικὸν ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρώα Δήμου ἢ Κοινότητος.

3) Ἀπόσπασμα Ποινικοῦ μητρώου.

4) Μία φωτογραφία.

5) Αἵτησις συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐξετάσεις.

6) Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι νομικῶν προσώπων δέον νὰ προσκομίζωσι βεβαίωσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἐμφαίνουσιν τὴν ιδιότητά των.

Τὰ ἐξέταστρα καθορίζονται ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῆς Παιδείας.

Αἱ ἐξετάσεις διενεργοῦνται κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου ἢ κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου.

Ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία διενεργείας των δημοσιεύεται εἰς τὸν Τύπον.

Ἐγγραφαι

Διὰ τὴν πρώτην ἐγγραφὴν τινος ὡς φοιτητοῦ εἰς τὴν Σχολὴν ἀπαιτεῖται ἡ ὑποβολή : α) σχετικῆς αἰτήσεως, β) συμπληρωμένου στατιστικοῦ δελτίου, γ) διπλοτύπου πληρωμῆς τῶν τελῶν ἐγγραφῆς, δ) ἀποσπάσματος ποινικοῦ μητρώου, ε) ἀπολυτηρίου (ἢ ἀποδεικτικοῦ) τοῦ γυμνασίου ἢ τῆς ἰσοτίμου σχολῆς, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν, ἐφ' οὗ ἐπικεκολλημένη ἡ φωτογραφία τοῦ αἰτουῦντος, ἐσφραγισμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς σχολῆς ἢ ἐτέρας ἐντεταλμένης δημοσίας ἀρχῆς, στ) πιστοποιητικοῦ ἐγγραφῆς εἰς τὸ δημοτολόγιον, καὶ ζ) τριῶν φωτογραφιῶν.

Εἰς τὸν ἐγγραφέντα παρέχεται δελτίον ἀναγνωρίσεως καὶ βιβλιάριον σπουδῶν.

Διὰ τοὺς αἰτοῦντας μετεγγραφὴν ἐξ ἄλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἀπαιτεῖται ἐπιπροσθέτως ἡ ὑποβολὴ σχετικοῦ ἀποφοιτηρίου.

Ἐπὶ κατακλιτηρίων ἐξετάσεων τῶν προσερχομένων ἐξ ἄλλων Σχολῶν ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ὑποβολὴ πιστοποιητικοῦ ἐμφαίνοντος τὰ μαθήματα, ἅτινα ὁ αἰτῶν ἐδιδάχθη καὶ εἰς ὃ ἐξητάσθη, ὡς καὶ τοὺς βαθμούς, οὓς ἔλαβε κατὰ τὰς ἐξετάσεις εἰς ἕκαστον μάθημα.

Ἀκαδημαϊκὸν καὶ διδακτικὸν ἔτος

Τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Αὐγούστου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Φοίτησις

Τὸ διδακτικὸν ἔτος ἄρχεται τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν εἶναι τριετής. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους οἱ φοιτηταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποστώσιν ἐξέτασιν ἐπὶ τῶν διδαχθέντων κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος μαθημάτων. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ τριτοῦς κύκλου τῶν σπουδῶν καὶ τὴν πάροδον τῆς κατὰ νόμον ὀλιγομήνου προθεσμίας δικαιοῦνται νὰ προσέλθωσιν εἰς ἐξέτασιν ἐπὶ πτυχίῳ.

Τμηματικαὶ ἐξετάσεις

I. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς φοιτήσεως εἶναι εἰς ἄλλα μαθήματα γραπταὶ καὶ εἰς ἄλλα μαθήματα προφορικαί. Ἐπιτυχὼν θεωρεῖται ὁ λαβὼν εἰς ἕκαστον μάθημα τοῦλάχιστον 5. Ἡ βαθμολογία εἶναι 0, 1, 2 (κακῶς), 3 καὶ 4 (μετρίως), 5 καὶ 6 (καλῶς), 7 καὶ 8 (λίαν καλῶς), 9 καὶ 10 (ἄριστα).

Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις ἐνεργοῦνται εἰς τέσσαρας ἐξεταστικὰς περιόδους, ἧτοι κατ' Ἰούνιον, Ὀκτώβριον, Ἰανουάριον ἐκάστου ἔτους, ὡς καὶ κατὰ Ἰούνιον τοῦ ἐπομένου ἔτους. Διὰ τοὺς νέους φοιτητάς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955-56 καὶ ἐφεξῆς αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις ἐνεργοῦνται εἰς δύο ἐξεταστικὰς περιόδους, ἧτοι κατ' Ἰούνιον καὶ Ὀκτώβριον.

Συμψηφισμὸς ἐν τῇ βαθμολογίᾳ τῶν διαφόρων μαθημάτων δὲν γίνεται.

Ὁ ἀποτυχὼν τετράκις ἐξετάζεται ἐνώπιον τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ καθηγητῶν.

Οἱ ἐκ τῶν ἐξεταζομένων μὴ ἐπαρκῶς κατηρτισμένοι εἰς τὴν ἐλληνικὴν γραμματικὴν καὶ σύνταξιν ἀπορρίπτονται παραπεμπόμενοι εἰς τὸ παρὰ τῇ σχολῇ λειτουργοῦν φροντιστήριον ἐλληνικῆς γλώσσης.

II. Αἱ τμηματικαὶ ἐξετάσεις τῶν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1955-1956

ἐγγεγραφομένων φοιτητῶν διεξάγονται ἀπὸ 1-15 Ἰουνίου καὶ ἀπὸ 1-15 Ὀκτωβρίου. Ὁ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον τοῦ Ἰουνίου καὶ λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα τὸν βαθμὸν τοῦλάχιστον ὃ θεωρεῖται ἐπιτυχόν. Ὁ μὴ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν ταύτην περίοδον, ὡς καὶ ὁ ἀποτυχὼν εἰς ἅπαντα ἢ εἰς τινὰ μόνον μαθήματα, ἐπανεξετάζεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην ἐξεταστικὴν περίοδον τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον Ὀκτωβρίου προσελθὼν καὶ λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα βαθμὸν τοῦλάχιστον ὃ θεωρεῖται ἐπιτυχόν. Ὁ λαβὼν εἰς τρία μαθήματα κάτω τοῦ ὃ θεωρεῖται ἀποτυχόν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὁ κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον Ὀκτωβρίου ἀποτυχὼν εἰς δύο μόνον μαθήματα ἐπανεξετάζεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως. Ἐπιτυχόν κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην θεωρεῖται ὁ λαβὼν τοῦλάχιστον ὃ παρὰ πάντων ἢ δύο τοῦλάχιστον μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἕκαστον μάθημα, ἄλλως θεωρεῖται ἀποτυχόν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὑπὸ ἐπιτροπῆς τοιαύτης δύναται μετ' ἀπόφασιν τῆς Σχολῆς, νὰ ἐξετασθῇ καὶ φοιτητὴς μηδόλως προσελθὼν κατ' ἀμφοτέρας τὰς προηγηθείσας περιόδους, Ἰουνίου καὶ Ὀκτωβρίου, ἔνεκεν ἀσθενείας ἐνὸρκως πιστοποιουμένης. Οὗτος θεωρεῖται ἐπιτυχόν, ὃς ὅσον λαβὼν εἰς ἅπαντα τὰ μαθήματα τὸν βαθμὸν τοῦλάχιστον ὃ, ἄλλως θεωρεῖται ἀποτυχόν καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματα τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Προνομίαι

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ἐξομοιοῦνται πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῶν Πανεπιστημίων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναβολὴν κατατάξεως καὶ τὸν στρατὸν, τὸ ναυτικὸν καὶ τὴν ἀεροπορίαν καὶ ἀπολαμβάνουσι τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν στρατεύσιν, τὰς ὑποτροφίας, τὰς ἀτελείας, τὰς συγκοινωνιακάς εὐχερείας καὶ τὴν ὑγειονομικὴν περίθαλψιν.

Τήρησις κανόνων καλῆς συμπεριφορᾶς

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς ὀφείλουσι νὰ συμπεριφέρονται κατὰ τρόπον καταδεικνύοντα ὅτι ἔχουν τύχει καλῆς ἀγωγῆς. Πρέπει διαρκῶς νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως συμπληρώσωσι τὰ κενὰ καὶ τὰς τυχόν ἐλλείψεις των ἐν προκειμένῳ. Δέον νὰ συμπεριφέρονται μετὰ λεπτότητος ἐναντὶ τῶν συναδέλφων των, νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἐν γένει συμπεριφορὰν κοσμίαν καὶ εὐπρεπῆ καὶ νὰ τηρῶσι τὸν ἐναντι τῶν πρεσβυτέρων των ὀφειλόμενον σεβασμόν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσαγορεύουν τοὺς καθηγητὰς των ἄλλως ἢ διὰ τοῦ τίτλου αὐτῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σπεύδουν νὰ διέρχωνται πρῶτοι εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας, ὡς οὐκ ἐπιτρέπεται νὰ διέρχεται πρεσβύτερός των. Δέον νὰ ἀποτείνουσιν τὸν πρὸς τοὺς διερχομένους καθηγητὰς των ὀφειλόμενον χριετισμόν. Νὰ μὴ σταματοῦν αὐτοὺς εἰς τοὺς διαδρόμους ἢ καθ'

ὁδὸν πρὸς ζήτησιν πληροφοριῶν. Εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τοῦ κτιρίου, τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Σχολῆς. Νὰ μὴ γράφωσι καὶ χαράττωσιν ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ ἐπὶ πλυν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ρίπτουν χαρτιά εἰς τοὺς διαδρόμους κλπ. Ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐκ τῶν φοιτητῶν καπνιστὰς νὰ τηροῦν τοὺς κανόνας καλῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ κάπνισμα (π.χ. νὰ μὴ ρίπτωσι τὴν στάκτην κατὰ γῆς, νὰ μὴ εἰσέρχωνται εἰς γραφεῖον καπνίζοντες, νὰ μὴ ἀπευθύνουν καπνίζοντες τὸν λόγον πρὸς πρεσβυτέρους, νὰ ρίπτωσι τὰ ἀπορρίμματα εἰς εἰδικὰ δοχεῖα, νὰ μὴ καπνίζωσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν κλπ.).

Κατὰ τὰς ὥρας τῶν μαθημάτων των δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ εὐρίσκωνται οἱ φοιτηταὶ εἰς τὸ κυλικεῖον ἢ τοὺς διαδρόμους. Ὁφείλουν νὰ καταβάλλωσιν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ φροντιστήρια. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας ἀπαγορεύεται καὶ ὁ ἐλάχιστος ἔστω θόρυβος ἢ ψίθυρος.

Οἱ φοιτηταὶ ὀφείλουν νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως συνειδητοποιήσωσι σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ὁρθὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ καλὴ ἀγωγή, ἡ τήρησις τῶν κανόνων εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, ἡ μέριμνα διὰ τὴν καθαριότητα πανταχοῦ τῆς Σχολῆς κλπ., ἐπιβάλλονται ὅχι ἀπλῶς διὰ τὸν φόβον πειθαρχικῆς τιμωρίας, ἀλλὰ κυρίως ἐξ ἑξωτερικῆς ἀνάγκης παντὸς πεπολιτισμένου ἀνθρώπου, ἐκ καθήκοντος εὐπρεπείας, ὅπερ οὐδεὶς καλλιεργημένος ἄνθρωπος δέγεται νὰ παραβῇ, καὶ μὴ ἀπειλούμενος τυχὸν διὰ τιμωρίας.

Πειθαρχικά

Πᾶσα κακὴ συμπεριφορὰ ἐναντι πρεσβυτέρων ἢ συναδέλφων, πᾶσα πράξις ἀπάδουσα πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ φοιτητοῦ, πᾶσα παράβασις κανονιστικῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων τῆς Σχολῆς ἢ ἑλλειψίς τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς διδάσκοντας σεβασμοῦ ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Πλὴν τῶν ἄλλων, πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀποτελοῦσι καὶ τὰ ἑξῆς :

1) Πᾶσα διατάραξις τῆς ἐν τῇ σχολῇ τάξεως καὶ ἡσυχίας.

2) Τὸ ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν διδασκαλίας κάπνισμα, ἔστω καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα.

3) Ἡ ἔστω καὶ θόρυβος παραμονὴ εἰς τοὺς διαδρόμους, καθ' ἣν ὥραν εἰς τὴν παράπλευρον αἰθουσαν γίνεται διδασκαλία.

4) Ἡ κατὰ τὰ διαλείμματα χρησιμοποίησις τῆς καθηγητικῆς ἑδρας ὡς βήματος ὁμιλίας πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ φοιτητάς.

5) Πειθαρχικὸν παράπτωμα ἀποτελεῖ ἡ ἀπάντησις τοῦ φοιτητοῦ ὅτι δὲν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν φοιτητικὴν του ταυτότητα, ἂν ᾔθελεν αὕτη τῷ ζητηθῇ ὑπὸ καθηγητοῦ ἢ τοῦ γεν. γραμματέως τῆς Σχολῆς ἢ παρ' ὑπαλλήλου τῆς γραμματείας ἐντεταλμένου τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

6) Βαρὺ παράπτωμα εἶναι ἡ προσπάθεια, ἔστω καὶ μὴ καρποφόρος, πρὸς ἀντιγραφὴν ἢ ὁπάτην εἰς τὰς ἐξετάσεις, καθότι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀποτολμῶν τοῦτο φοιτητῆς στερεῖται συνειδήσεως τῆς εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τὴν κοινωνίαν ἀποστολῆς του καὶ εἶναι ἀνίκανος καὶ ἀνάξιος νὰ γίνη ἐπιστήμων (Κύρωσις : μηδένισις εἰς τὸ δεδομένον μάθημα, ἀποκλεισμός ἐκ τῶν ἐξετάσεων εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα, ὁμηγύς ἀποβολή. Ἐπίτασις τῆς ποινῆς ἐν ὑποτροπῇ μέχρι καὶ ὁριστικῆς ἀποβολῆς).

7) Ἡ χρησιμοποίησις πλαγίων μέσων κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἀποδεικνύουσα ἔλλειψιν ἐπιστημονικοῦ ἔθους.

8) Αἱ πολιτικαὶ καὶ κομματικαὶ συζητήσεις ἐν τῇ σχολῇ.

9) Ἡ πάσης φύσεως φθορὰ ἢ ρύπανσις χώρων κλπ. τῆς σχολῆς, ιδίως καὶ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν ἀποχωρητηρίων.

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι α) ἐπίπληξις, β) αὐστηρὰ ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου μετ' ἐνδεχομένης, ἀποφάσει ταύτης, δημοσιεύσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς δι' ἐπικολλήσεως ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν οἰκείαν πινακίδα, γ) ἔγγραφος ἀπειλὴ προσωρινῆς ἢ διαρκoῦς ἀποβολῆς, δ) ἀποβολὴ ἀπὸ 15 ἡμερῶν μέχρι 6 μηνῶν, ε) ἀποβολὴ διὰ τὸ ἐκτεσῶς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἢ καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον καὶ στ) ὁριστικὴ ἀποβολή.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. α' ποινὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως, αἱ δὲ λοιπαὶ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, ἐπιφυλαττομένων τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἀπορρεουσῶν ἀρμοδιοτήτων. Ἐπὶ ὁριστικῆς ἀποβολῆς χωρεῖ προσφυγὴ τοῦ φοιτητοῦ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ἡ ἐπιβολὴ πειθαρχικῆς ποινῆς ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. γ'—ζ' δημοσιεύεται. Πᾶσα ἐν γένει πειθαρχικὴ ποινὴ σημειοῦται ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τῶν σπουδῶν τοῦ φοιτητοῦ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ γνωστοποιεῖται δι' ἐγγράφου τῆς Σχολῆς πρὸς τὸν κηδεμόνα αὐτοῦ.

Γραφεῖον ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φοιτητῶν

Παρὰ τῇ Γραμματείᾳ λειτουργεῖ εἰδικὸν γραφεῖον «ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν φοιτητῶν». Τοῦτο ἀπαντᾷ εἰς αἰτήσεις πληροφοριῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων γονέων καὶ κηδεμόνων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν. Γραπταὶ ἀπαντήσεις δίδονται μόνον πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ διαμένοντας, παρακαλοῦνται ὅμως οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅπως συναποστέλλωσιν εἰς τὸ ἐν λόγῳ γραφεῖον τὰ γραμματόσημα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀπαντήσεως. Ταυτοχρόνως τὸ ἐν λόγῳ γραφεῖον ἀναγγέλει εἰς αὐτοὺς τὰ τῆς προόδου καὶ διαγωγῆς τῶν τέκνων αὐτῶν, τὰς τυχόν ἐπιβληθείσας πειθαρχικάς ποινὰς ἢ ἀπονεμηθείσας ἀμοιβάς, χορηγηθείσας ὑποτροφίας κ.ο.κ.

Ὑποτροφία

I. Εἰς πρωτεύοντας φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας τῆς Παντείου Σχολῆς παρέχεται ὠρισμένος ἀριθμὸς ὑποτροφιῶν ἐκ μέρους τοῦ Ἰδρύματος Κρατικῶν Ὑποτροφιῶν κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ κεκαυονισμένα. Πληροφορίαι εἰς τὴν Γραμματεῖαν.

II. Ὅμοίως εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν πρωτεύόντων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, παρέχεται ὑποτροφία ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν τῆς Παντείου Σχολῆς, παρακρατούμενου πρὸς τοῦτο κατόπιν ἐντολῆς αὐτῶν ὠρισμένου ποσοστοῦ ἐκ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

Ὁ ἐν Κιλλάμαις Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν Γραμμάτων καθιέρωσε ὑποτροφίαν ὑπὲρ ἐνὸς ἀπόρου καὶ διακρινομένου σπουδαστοῦ τῆς Σχολῆς, ἐπιλεγομένου ἐκ τῶν καταγομένων ἐκ Μεσηνίας.

Ὑποχρεωτικαὶ παρουσίαι εἰς τὴν γυμναστικὴν

Διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἔτους εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συμπλήρωσις εἴκοσι τοῦλάχιστον δι' ἐκάτερον τῶν ἐτῶν τούτων ὠριαίων μαθημάτων εἰς τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν, διαπιστουμένη δι' ὑπογραφῆς σχετικῆς βεβαιώσεως τοῦ εἰδικοῦ καθηγητοῦ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ φοιτητικὸν βιβλιάριον σπουδῶν. Ὡς ὠριαῖον μάθημα γυμναστικῆς θεωρεῖται καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ φοιτητοῦ εἰς ἐκδρομὴν τῆς Σχολῆς.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ λοιπῶν ἐργαζομένων, ὁ καθηγητὴς τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς ἔχει ὀρίσει εἰδικῶς πρωτὰς ὥρας μαθημάτων (7-8 καὶ 8-9 π.μ.) εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου (γων. ὁδ. Μαυροματαίων καὶ Κοδριγκτῶνας).

Τῶν ὑποχρεωτικῶν τούτων παρουσιῶν εἰς τὴν γυμναστικὴν ἀπαλλάσσονται : α) οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν διαμένοντες φοιτηταί, ὀφείλοντες νὰ προσκομίσωσι σχετικὴν πιστοποιήσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ἢ τῆς χωροφυλακῆς τῆς περιφερείας των, β) οἱ ἀθληταί, ὧν πῖναξ ὀνομάτων ἔχει κατατεθεῖ εἰς τὴν Σχολὴν πρὸ τῶν ἐξετάσεων, γ) οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν στρατόν, ἢ στρατιωτικῶς ὀργανωμένας ὑπηρεσίας καὶ δ) οἱ ἀφυπηρετήσαντες καὶ ἔχοντες ἀπολυτήριον στρατοῦ.

Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν (*)

Εἰς τὴν Σχολὴν ἔχει ἰδρυθῆ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν» ἔχουσα ἰδίαν σφραγίδα καὶ τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Πρυτάνεως τῆς Σχολῆς. Αὕτη στερεῖται ἰδίας νομικῆς προσωπικότητος, ἔχει δ' ὡς σκοπὸν τὴν ἐν τῷ κύκλῳ

* Κανονιστικὴ ἀπόφασις τῆς Συγκλήτου.

τῶν ἔργων καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς ἐξασφάλισιν τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς, πνευματικῆς, ἠθικῆς, θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐξ ἑνῆς μελῶν, ἀπαρτιζομένη ἐκ τριῶν ἀντιπροσώπων (δύο φοιτητῶν καὶ μιᾶς φοιτητρίας ἐξ ἐκάστου ἔτους).

Ἡ ἐκλογὴ τούτων γίνεται κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ἐκάστου Δεκεμβρίου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἑλεγχον τῆς Σχολῆς κεχωρισμένως κατ' ἑτη καὶ φύλον. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουσι μόνον οἱ ἐν ἐνεργείᾳ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι.

Ἡ θητεία τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς διαρκεῖ ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Οἱ ἐκλεγέντες συνεργόμενοι ἀμέσως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς, ἐκλέγουσι διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τρίτου ἔτους ἓνα πρόεδρον. Ὁμοίως, ἀδιακρίτως τάξεως, ἐκλέγεται ἐπιπροσθέτως εἰς γραμματεῖς.

Ἡ Σχολὴ παρέχει γραφεῖον χάριν τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐντὸς τοῦ κτιρίου τῆς Σχολῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ διορίζει τριμελεῖς ἐφορίας, ἧτοι :

α) Πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν φοιτητῶν ἄλλων Ἀνωτάτων Σχολῶν, β) ἀθλητισμοῦ καὶ γυμναστικῆς, γ) ἐκδρομῶν καὶ ὑγιεινῆς, δ) διαλέξεων, ε) κυλικίου καὶ ψυχαγωγίας, στ) ἠθικῆς ἀγωγῆς, θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ περιθάλψεως ἀπόρων, ζ) τηρήσεως εὐταξίας καὶ διαφυλάξεως κτιρίου καὶ ἐπίπλων, η) φοιτητικοῦ ταχυδρομείου, θ) ἀναγνωστηρίου.

Ὅσακις ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκπροσωπήσεως τῶν φοιτητῶν ἐκτρέπεται τῶν σκοπῶν τῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντικατασταθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἢ μερικῶς δι' ἀποφάσεως τῆς Σχολῆς, διὰ τῶν ἐπιλαχόντων ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, προκηρυσσομένων ἐντὸς εὐλόγου χρόνου νέων ἐκλογῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπαρξίν φοιτητικῶν σωματείων, ἅτινα ἔχουσι νομικὴν προσωπικότητα καὶ διέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ συντάγματος καὶ τῶν νόμων. Διὰ τῆς συστάσεως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἀπλῶς ἐπιθυμεῖ ἡ Σχολὴ νὰ ἔχῃ ὠρισμένους ὑπευθύνους διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐρυθμίαν τῆς φοιτητικῆς ζωῆς.

Ἐθνικὸς Σύλλογος Σπουδαστῶν Παντείου

Ὁ Ἐθνικὸς Σύλλογος Σπουδαστῶν Π.Α.Σ.Π.Ε., ἰδρυθεὶς τῷ 1946 καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητον σύλλογικὸν ὄργανον ἐξυπηρετήσεως τῶν φοιτητικῶν συμφερόντων. Ὁ Σύλλογος ἐδρεῖται ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ γραφεῖα αὐτοῦ εὐρίσκονται ἐν τῇ Σχολῇ. Μέλη αὐτοῦ εἶναι φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς, ὅσοι δι' αἰτήσεώς των εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μητρώον τοῦ Συλλόγου.

Σύλλογος Πτυχιούχων

I. Ὁ Σύλλογος τῶν πτυχιούχων ιδρύθη ἐν ἔτει 1942, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5834 τῆς 24-10-1942 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῶν πτυχιούχων τῆς Σχολῆς, καὶ εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μεταξύ πτυχιούχων, φοιτητῶν καὶ Σχολῆς.

Πλεῖστοι ὅσοι ἐκλεκτοὶ πτυχιούχοι εἰργάσθησαν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς εὐδωσέως τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν καὶ σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ των.

Τὸ νῦν Διοικητικὸν Συμβούλιον προῆλθεν ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 10ης Ἰουλίου 1955.

II. Ἡ Πάντειος εὐρίσκεται εἰς ἐπικρινωνίαν μετὰ τῶν πτυχιούχων αὐτῆς, πρὸς οὓς προσπαθεῖ νὰ παρέχῃ ἀμέριστον φιλόστοργον ἀρωγὴν, θεωροῦσα αὐτοὺς ὡς προσφιλέστατα πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα.

Ἡ Σχολὴ ἐξησφάλισε καὶ γραφεῖον ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῆς χάριν τοῦ «Συλλόγου τῶν πτυχιούχων» αὐτῆς.

Ἐκαστος λαμβάνων τὸ πτυχίον του παρὰ τῆς Σχολῆς ἐγγράφεται ταῦτο-χρόνως ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ὡς μέλος τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου.

Καταχωροῦμεν ἐνταῦθα ἐγκύκλιον τοῦ Πρυτάνεως τῆς Σχολῆς καθηγη-τοῦ κ. Μ. Στασινοπούλου, ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς λαμβάνον-τας τὸ πτυ-χίον τῆς Σχολῆς :

«Διὰ τὴν ἐπιτυχὴν περαιώσιν τῶν πτυχιακῶν σας ἐξετάσεων καὶ τὴν ἀπό-κτησιν τοῦ πτυχίου τῆς Σχολῆς μας, ἀπευθύνω διὰ τῆς παρούσης τὰ θερμὰ μου συγχαρητήρια.

» Ἡδὴ ὅτε κατωρθώσατε, κατόπιν ἐργασίας τόσων ἐτῶν, νὰ συγκαταλε-χθῆτε μεταξύ τῶν νέων ἐπιστημόνων, τοὺς ὁποίους ἡ Σχολὴ μας δημιουργεῖ, θὰ ἔχετε μορφώσει ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία συν-τελεῖται εἰς τὸ Ἰδρυμα τοῦτο. Γνωρίζετε ὅμως συνάμα, ὅτι ἡ Σχολὴ μας εἶναι ἀκόμη νέα καὶ ὅτι ὑπάρχουσιν πολλὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν εἰσέτι αὐτὴν, μεταξύ δὲ αὐτῶν τινά, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰδικώτερον τοὺς πτυ-χιούχους αὐτῆς καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν. Εἰς τὴν ἀν-τιμετώπισιν τῶν προβλημάτων αὐτῶν βοηθεῖ μεγάλως ἡ ὑπαρξίς Συλλόγου Πτυχιούχων τῆς Σχολῆς μας, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει συνάμα ὡς κρίκος συνδέων πνευματικῶς καὶ κοινωνικῶς μεταξύ των τοὺς νέους ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν πνευματικὰ τῆς Σχολῆς μας τέκνα.

» Διὰ τοῦτο, ἐπιθυμῶ νὰ συστήσω διὰ τῆς παρούσης, ὅπως εἰς τὸν Σύλ-λογον τοῦτον ἐγγραφῆτε ἀμελλητί καὶ παρέχητε εἰς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν ὑποστήριξιν, διατηροῦντες οὕτω καὶ τὴν ἐπαφὴν σας μετὰ τῶν πνευματικῶν συναδέλφων σας καὶ μετὰ τοῦ Ἰδρύματος, παρ' οὗ ἐλάβετε, τύχη ἀγαθῇ, τὰ πνευματικὰ φῶτα.

»'Επευχόμενος πᾶσαν περαιτέρω εὐδοκίμησιν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν στίβον, ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς τοὺς θερμοτάτους χαιρετισμούς μου».

Λήξις τῆς ιδιότητος τοῦ σπουδαστοῦ

Ἡ ιδιότης τοῦ φοιτητοῦ τῆς Σχολῆς λήγει : α) διὰ καθυστέρησιν ἀνανεώσεως τῆς ἐγγραφῆς, ἐπὶ ἓν ἔτος, β) ἐπὶ ὀριστικῆς ἀποβολῆς, γ) κατόπιν παρελεύσεως δύο ἀκαδημαϊκῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς κανονισμένης συνολικῆς ἐν τῇ Σχολῇ τριετοῦς φοιτήσεως.

Σπουδασταὶ στρατευθέντες καὶ παρελθόντων ἐτῶν

Φοιτῆται ἐγγραφέντες μέχρι καὶ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1943-1944, ὡς καὶ στρατευθέντες ὑπόκεινται εἰς εἰδικὰς διατάξεις ὡς πρὸς τὰς ἐξετάσεις των.

Πτυχιακαὶ ἐξετάσεις

Αἱ πτυχιακαὶ ἐξετάσεις γίνονται κατ' Ὀκτώβριον, Μάρτιον καὶ Ἰούνιον. Εἶναι γραπταὶ καὶ προφορικαί.

Γραπτῶς καὶ προφορικῶς, ἦτοι δῖς, οἱ ὑποψήφιοι ἐξετάζονται εἰς τὰ κάτωθι μαθήματα τοῦ τρίτου ἔτους :

- α) Διοικητικὸν Δίκαιον.
- β) Ἐφηρμοσμένην πολιτικὴν οἰκονομίαν.
- γ) Ἀστικὸν δίκαιον καὶ στοιχεῖα πολιτικῆς δικονομίας.

Τὰ λοιπὰ μαθήματα τοῦ γ' ἔτους ἐξετάζονται ἐπὶ πτυχίῳ μόνον ἅπαξ. Αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις εἰς τὰ τρία ἀνωτέρω μαθήματα θεωροῦνται ὡς προκριματικαὶ καὶ προηγοῦνται τῶν λοιπῶν ἐξετάσεων εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα.

Εἰς τὰς πτυχιακὰς ἐξετάσεις γίνεται δεκτὸς ὁ τελειόφοιτος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους, καθ' ὃ οὗτος συνεπλήρωσε τὴν τριετὴ φοίτησιν (τὸν πρῶτον Ὀκτώβριον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τοιαύτης φοιτήσεως).

Ἡ βαθμολογία γίνεται ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τμηματικῶν ἐξετάσεων. Συμψηφισμὸς δὲν χωρεῖ. Ἐπιτυχὼν θεωρεῖται ὁ λαβὼν τοῦλάχιστον 5 εἰς ἕκαστον μάθημα.

Π τ υ χ ί ο ν

Τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς εἶναι κατὰ νόμον ἰσότιμον πρὸς τὸ πτυχίον τοῦ τμήματος πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων, καὶ πρὸς τὸ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ καὶ τὴν κατάληψιν

δημοσίας θέσεως. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων εἰς νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ τὴν ἐν αὐταῖς προαγωγὴν.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν πτυχιούχων εἰς τὸν τομέα τοῦτον εἶναι ὅλως ἐξαιρετική, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 50464/4-11-55 ἐγγραφὸν Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν, καθ' ὃ ἐπὶ 89 διαγωνισθέντων πτυχιούχων τῆς Σχολῆς διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων διοικητικῶν Γραμματέων ἐπέτυχον οἱ 86.

Ἀναγόρευσις διδασκόντων

Πρβλ. Διάτ. τῆς 15 Μαρτίου/15 Μαΐου 1951 ([157]) «περὶ ἀπονομῆς διδασκορικῶν διπλωμάτων ὑπὸ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν».

Πρόνοια ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν

Ἡ Πάντειος εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Ἰδρύματος Περιθάλψεως φοιτητῶν καὶ μετὰ τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος.

Ὁμοίως προσπαθεῖ δι' ἰδιωτικοῦ «ταμείου περιθάλψεως ἀπόρων φοιτητῶν», ὅπως ὑποβοηθήσῃ τούτους εἰς διαφόρους ἀνάγκας αὐτῶν.

Τμῆμα Προληπτικῆς Ἱατρικῆς

Παρά τῇ Σχολῇ λειτουργεῖ τμῆμα Προληπτικῆς Ἱατρικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἱατροῦ κ. Σπυρ. Κουρούκλη, τ. Διευθυντοῦ τοῦ Κρατικοῦ Σανατορίου Δημ. Ὑπαλλήλων Πεντέλης. Δι' ἑκαστον φοιτητὴν κρατεῖται ἀτομικὸς φάκελλος ὑγείας. Εἰδικαὶ ὁμιλίαι ὁργανοῦνται μὲ θέματα γενικῆς ὑγιεινῆς.

Ἱατρικὴ ὑπηρεσία ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν

Ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητρικῶν δὲν ἔφθασεν εἰσέτι εἰς ἱκανοποιητικὸν ἐπίπεδον. Πάντως μέχρι τοῦδε ἔχουσιν ἐξασφαλισθῆ σημαντικαὶ ἐκπτώσεις ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων φοιτητῶν παρ' ἱατροῖς διαφόρων εἰδικότητων, οἵτινες εὐγενῶς πρὸς τοῦτο προσεφέρθησαν. Παρὰ τῷ κεντρικῷ μεγάρῳ τῆς Σχολῆς ὑπάρχει εἰδικὸν ἱατρεῖον, διαθέτον εἰδικὰς ἐγκαταστάσεις.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐγγραφὴ φοιτητοῦ ἢ φοιτητρίας ἐν τῇ Σχολῇ, ἐὰν δὲν προηγηθῇ ἱατρικὴ ἐξέτασις αὐτοῦ, συμπληρουμένου σχετικοῦ δελτίου ἀκτινολογικῆς ἐξετάσεως (ἱατρὸς κ. Κουρούκλης) ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας («Δελτίον ἱατρικῆς ἐξετάσεως φοιτητῶν»). (Προϊστάμενος ἱατρὸς κ. Κουρούκλης).

Ἱατρικὰς πιστοποιήσεις χρῆσιμους διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς σχολῆς ὡς πρὸς τοὺς φοιτητάς (λ.χ. διὰ δεδικοιολογημένην ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς γυμναστικῆς, δεδικοιολογημένην ἀπουσίαν ἐξ ἐξετάσεως καὶ ἄλλας ἀναλόγους περι-

πτώσεις» δίδει έτέρα ειδική ύπηρεσία «ιατρικῶν πιστοποιήσεων διά τούς φοιτητάς» (Προϊστάμενος ό ύφηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ιατροδικαστής κ. Β. Κωνσταντέλλος).

Είσαγωγή ασθενούντων άπόρων φοιτητῶν γίνεται δωρεάν εις τά διάφορα κρατικά νοσοκομεία (Έγκύκλιος Έπουργείου Κοινωνικής Προνοίας και Ύγιεινής—Διεύθυνσις Νοσηλευτικῶν ιδρυμάτων, ύπ' άριθ. 323 και ύπ' άριθ. πρωτ. Ν.Ι.Α. 2925/13-7-1953).

Φοιτητικόν Κομμωτήριον

Παρά τῇ Σχολῇ λειτουργεῖ Φοιτητικόν Κομμωτήριον μέ ήλστωμένας τιμάς χάριν τῶν φοιτητῶν.

Φοιτητικός Κινηματογράφος και Φοιτητικόν Θέατρον

Ή Σχολή άποσκοποῦσα εις μορφωτικούς και ύγιείς ψυχαγωγικούς σκοπούς έχει διοργανώσει άπό έτών ύπηρεσίαν «φοιτητικοῦ μορφωτικοῦ κινηματογράφου», άπό τοῦ παρελθόντος δ' έτους και έρασιτεχνικόν «φοιτητικόν θέατρον».

Ή Σχολή διαθέτει ειδικά μηχανήματα λήψεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν, προβολῆς, ήχητικῶν μηχανημάτων και λοιπάς έγκαταστάσεις και εύρίσκεται έν στενῇ συνεργασίᾳ μετά τῆς άρμοδίας Διευθύνσεως Έποπτικῶν Όργάνων κ.τ.λ. τοῦ Έπουργείου επί τῶν Όρησκειμάτων και τῆς Έθνικῆς Παιδείας (Δ/ντῆς κ. Πιτταρχς).

Φοιτητικαί έκδρομαί

Ι. Ή Πάντειος Σχολή έν τῇ έπιθυμίᾳ αὐτῆς, όπως συνεργήσῃ εις τήν πνευματικήν, ψυχικήν και σωματικήν άγωγήν τῶν φοιτητῶν, έχει αναπτύξει άπό έτών συστηματικόν πρόγραμμα εκπαιδευτικῶν φοιτητικῶν έκδρομῶν, τόσον εις τὸ έσωτερικόν, ὅσον και εις τὸ έξωτερικόν. Αί έκδρομαί γίνονται εις τόπους έθνικοῦ, άρχαιολογικοῦ, μορφωτικοῦ, καλλιτεχνικοῦ, ήθικοῦ, εκπολιτιστικοῦ ή άλλου ενδιαφέροντος. Είς τούς συμμετέχοντας φοιτητάς γίνονται ειδικαί ὁμιλίαι εις τούς τόπους τῶν επισκέψεων, εκ παραλλήλου δέ διανέμονται και βιβλιάρια ή φυλλάδια πληροφοριῶν περί τῶν μερῶν, εις τά ὅποια γίνονται αἱ έκδρομαί. Πλὴν τῶν άναμνηστικῶν φωτογραφιῶν, συνήθως άπασαι αἱ φοιτητικαί έκδρομαί κινηματογραφοῦνται. Μέχρι τῆς σήμερον ή Σχολή διαθέτει πλούσιον απόθεμα τοιούτων άναμνηστικῶν φωτογραφιῶν και κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Ή ύπηρεσία φοιτητικῶν έκδρομῶν εύρίσκεται έν συνεργασίᾳ και μετά ξένων άνωτάτων εκπαιδευτικῶν ιδρυμάτων, ίνα διοργανώσῃ έκδρομάς επί τῇ βάσει τοῦ συστήματος τῆς ανταλλαγῆς.

Ἀθανάσιον Ἑρμῆλιον. Ἐν τῷ πλαίσιῳ τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας διοργανοῦνται καθ' ἕκαστον ἔτος «φοιτητικὴ χορωδία», «φοιτητικὴ ἐκκλησιαστικὴ χορωδία», «φοιτητικὴ ὀρχήστρα», ἅπασαι δ' αὗται ἐξ ἑνὸς μὲν συμμετέχουσιν εἰς τὰς διαφόρους τελετὰς καὶ ἐορτὰς τῆς σχολῆς, ἐξ ἑτέρου, δὲ διοργανοῦσι φοιτητικὰς ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς κλπ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1954-55 ἤρξατο λειτουργοῦν καὶ «φοιτητικὸν θέατρον» (ἐξ ἐρασιτεχνῶν ἡθοποιῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, μὲ παραστάσεις ἀρχαίων ἔργων κλπ.).

Γραφεῖον ἐξευρέσεως ἐργασίας εἰς φοιτητὰς καὶ πτυχιούχους

Ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου εἰς τὸν Ἐφορον ἐπὶ τῆς Προνοίας ὑπὲρ τῶν Φοιτητῶν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1954-55 διοργανώσεις «Γραφεῖον ἐξευρέσεως ἐργασίας» ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν, φοιτητριῶν καὶ πτυχιούχων τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς.

Χριστιανικὴ φοιτητικὴ κίνησις

I. Ἡ Σχολὴ προσπαθεῖ, ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν χριστιανικὴν φοιτητικὴν κίνησιν. Τοιοῦτοτρόπως διωργάνωσε φοιτητικὴν ἐκκλησιαστικὴν βυζαντινὴν χορωδίαν, ἣτις συμμετέχει εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις, (λειτουργίας, μνημόσυνα κλπ.). Ὁμοίως ἡ Σχολὴ διωργάνωσε θρησκευτικὰς λειτουργίας, χαιρετισμούς κτλ. ἐν τῇ σχολῇ. Ὁμοίως ἡ Σχολὴ συμμετέχει εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις, φερ' εἰπεῖν κατὰ τὴν παγκόσμιον ἡμέραν τῆς προσευχῆς τοῦ φοιτητοῦ.

II. Μῆνυμα τοῦ Προτάνεως τῆς Σχολῆς Καθηγητοῦ Μιχ. Στασινοπούλου διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Προσευχῆς τοῦ φοιτητοῦ :

«Ἡ ἡμέρα προσευχῆς τοῦ Φοιτητοῦ εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ νέοι, οἱ ἀναζητοῦντες τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Γνώσεως, στρέφουν τὸ πνεῦμα των καὶ τὴν ψυχὴν των πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ αἰωνίου φωτὸς καὶ τῆς μόνης ἀληθοῦς ἐπιστημονικῆς γνώσεως. Διότι πράγματι, οἱ αἰῶνες τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη χωρὶς τὴν Ἀλήθειαν ἢ ὁποία ἐκπηγάξει ἐκ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

»Κόποι καὶ μόχθοι ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἔρευναι αἰώνων ὁλοκλήρως ἀποδεικνύονται καθαρὰ ματαιοπονία χωρὶς τὸ φῶς τὸ ἐκ τοῦ θείου πηγάζον καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦτο καὶ μόνον εὐρίσκει τελικῶς στερεὸν θεμέλιον καὶ βάσιν ἢ ἐπιστημονικὴ σκέψις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Δι' αὐτὸ, ἡ ἡμέρα τῆς φοιτητικῆς προσευχῆς σὰς βοηθεῖ, ἀγαπητοὶ σπουδασταί, νὰ ἐπικοινωνήσητε μὲ τὴν φωτεινὴν πηγὴν τῆς Γνώσεως καὶ νὰ ἀντλήσητε δύναμιν καὶ πίστιν διὰ μιάν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης φωτιζομένην ἀπὸ τὸ αἰώνιον φῶς τῆς Ἀληθείας,

τοῦ μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Θεάνθρωπος. Εἶθε τὴν δύναμιν ταύτην νὰ διατηρήσητε κραταίαν εἰς τὴν ψυχὴν σας καθ' ὅλον σας τὸν βίον».

III. Χριστιανικὸς ὄμιλος φοιτητῶν.

Ὁ Χριστιανικὸς Ὅμιλος Φοιτητῶν εἶναι μία μικρὰ κοινωνία ὀρθοδόξων χριστιανῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῶν Ἀνωτάτων τοῦ Κράτους Σχολῶν. Σκοπὸς τοῦ Ὁμίλου εἶναι : Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ψυχικοῦ καταρτισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ πρὸς ἀνάδειξιν ἀξίων χριστιανῶν πνευματικῶν ἡγετῶν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἰδανικῶν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Τομεὺς Ἑργασίας :

α') *Βιβλικὴ Μελέτη* : Κατ' αὐτὴν γίνεται συμμελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία ἀποβλέπει ὅχι εἰς τὴν ξηρὰν ἐρμηνείαν καὶ τὴν θεωρητικὴν συνεξέτασιν τῆς Βίβλου, ἀλλὰ εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐποικοδομήν.

β') *Πυρῆρες* : Κατὰ σχολὰς τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου μελετοῦν καὶ ἐξετάζουν ἀπὸ κοινοῦ θέματα ἐπιστημονικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

γ') *Πνευματικὴ ζωὴ* : Συμμετοχὴ εἰς κοινὴν λατρείαν καὶ μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς διοργανώσεως εἰδικῶν λειτουργιῶν χάριν τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου.

δ') *Ἀλληλεγγύη* : Ἐμπρακτος ἐκδήλωσις τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην συναδέλφους καὶ δὴ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς φοιτητάς.

ε') *Διαλέξεις* : Πρὸς εὐρυτέραν μόρφωσιν τῶν φοιτητῶν διοργανοῦνται διαλέξεις με ὁμιλητὰς διαπρεπεῖς ἐκπροσώπους τῶν ἐπιστημῶν, Καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν κλπ.

στ') *Κατηχητικὸν ἔργον* : Εἰδικὴ ἐκπαίδευσις κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν καὶ ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὴν κατηχητικὴν κίνησιν πρὸς χριστιανικὴν διάπλασιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

ζ') *Ἐπαρχία* : Ἐπαφὴ μετὰ τῶν ἐκεῖ μελῶν τοῦ Ὁμίλου διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐντύπου ὕλικου (πρικοδικῶν, εἰκόνων, σχεδιαγραμμάτων Βιβλικῆς Μελέτης, Ὁμιλιῶν, κλπ.).

η') *Διεθνὴς ἐπικοινωνία* : Ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν καὶ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος αὐτῆς μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου, (Ἐπίτιμος Πρόεδρος ὁ κ. Πρότσανις τοῦ Πανεπιστημίου).

Ταμεῖον Περιθάλψεως τῶν Φοιτητῶν

Ἰδρύθη παρὰ τῇ Σχολῇ «Ταμεῖον Περιθάλψεως Φοιτητῶν».

Οἱ πόροι τοῦ Ταμεῖου προέρχονται ἐκ προαιρετικῶν φοιτητικῶν εἰσφορῶν, εἰσφορῶν ἐκ μέρους ἄλλων (φερ' εἰπεῖν εἰς μνήμην ἀντὶ στεφάνου κλπ.). ἐκ τῶν εἰσπράξεων διοργανουμένων ἑορτῶν, συναυλιῶν κλπ., ἐξ εἰδικῶν συν-

δρομῶν ἐκ μέρους συνδρομητῶν τοῦ ταμείου, ἐκ τῆς πωλήσεως εἰκονογραφημένων δελταρίων, ἐκ τῆς πωλήσεως διαφόρων βιβλίων κλπ.

Τὸ Ταμεῖον ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ἐνισχύσῃ πᾶσαν προσπάθειαν τείνουσαν εἰς οἰασδήποτε φύσεως πρόνοιον ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν.

Εἰδικώτερον τοῦτο ἀποσκοπεῖ ἰδίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν :

- α) τῶν ἀπόρων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν,
- β) τῶν φοιτητικῶν ἐκδρομῶν,
- γ) τῶν ἀσθενούντων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν,
- δ) τῶν φοιτητικῶν ἐσρτῶν, συναυλιῶν κλπ.».

Ὡραι ἐπισκέψεως γραφείων

Ἡ Γραμματεία τῆς Σχολῆς δέχεται καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 11 π.μ.—1 μ.μ. κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 11 π.μ.—1 μ.μ.

Τὸ ἀναγνωστήριον τοῦ φοιτητοῦ εἶναι ὄνοικτὸν καθ' ἐκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν ἀπὸ 9 π.μ.—2 μ.μ.

Τὸ κομμωτήριον εἶναι ὄνοικτὸν καθ' ἐκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν ἀπὸ 9 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 3 μ.μ.—8 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τῆς φοιτητικῆς ἐκπροσωπήσεως εἶναι ὄνοικτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν μὲν τοῦ διδακτικοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ ἐθνικοῦ φοιτητικοῦ συλλόγου εἶναι ὄνοικτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν μὲν τοῦ διδακτικοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους καθ' ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ 12—1 μ.μ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ συλλόγου τῶν πτυχιούχων εἶναι ὄνοικτὰ καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 12—1 μ.μ.

Παγκόσμιον Ἰδρυμα ἐξυπηρετήσεως φοιτητῶν (Π.Ι.Ε.Π.)

Τὸ ΠΙΕΠ εἶναι μία παγκόσμιος ὁργάνωσις ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ὕλικήν, πνευματικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἀλληλεγγύην τοῦ πανεπιστημιακοῦ κόσμου. Τὸ ΠΙΕΠ ἐργάζεται μεταξὺ χιλιάδων καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν εἰς ἑκατοντάδας ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τῶν 37 χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύεται τοῦτο δι' ἐπισήμων γραφείων.

Τὸ γενικὸν ἐτήσιον πρόγραμμα δράσεως ὁργανοῦται εἰς τὴν κατ' ἔτος λαμβάνουσαν χώραν Γενικὴν Συνέλευσιν, τὸ δὲ Διεθνὲς Γραφεῖον Γενεῆς εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποφασισθέντος προγράμματος εἰς τὰς

διαφόρους χώρας, εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἐθνικαὶ ἐπιτροπαὶ ἀναπτύσσουσι τὴν δρα-
σιν των ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διεθνοῦς τούτου Γραφείου.

Μέχρι σήμερον καὶ ἀπὸ τοῦ 1945 ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐργασία τοῦ ΠΙΕΠ ἐγένετο
ὑπὸ τοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν, μὲ στενὴν συνεργασίαν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαποῦ
ἀντιπροσώπου, ὅστις καὶ παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του δωρεάν. Πρὸ δύο περί-
που ἐτῶν ὠργανώθη ἐν Θεσσαλονίκῃ «Ἐπιτροπὴ Θεσσαλονίκης», κατὰ τὸ
παρελθὸν δι' ἔτος «Ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν» καὶ τέλος προσφάτως καὶ «Ἐπιτροπὴ
Ἑλλάδος».

Βεβαίως δὲν ἀναμένονται θαύματα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη δράσεως τῶν
Ἐπιτροπῶν, ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ ἐπιδιώξεις τοῦ ΠΙΕΠ θὰ
γίνουσι εὐρύτερον γνωσταί, οὕτω δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης θὰ ἴνεται
ἰσχυρότερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τοῦ πανεπιστημιακοῦ κόσμου, ὅποτε
καὶ ὅλη ἡ ἐργασία τοῦ ΠΙΕΠ καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν του θὰ γίνῃ καλύτερον ἀντι-
ληπτὴ καὶ θὰ εἶναι δυνατὸν αἱ Ἐπιτροπαὶ νὰ ἀναλάβωσι μεγαλυτέραν πρωτο-
βουλίαν καὶ νὰ πραγματοποιήσωσι περισσότερα ἔργα, εἰς τρόπον ὥστε αἱ
ἐπὶ μέρους ἀνώταται σχολαὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἑλλάδος γενικῶς θὰ ἐξυπη-
ρετῶνται θετικώτερον.

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΩΝ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟΝ ΣΧΟΛΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτῃ Σχολῇ, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑαυτῆς φοιτητῶν δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ

Περὶ τὰς Πολιτικὰς (Δημοσιογραφικὰς, Κοινωνικὰς) ἐπιστήμας παντὶ σθένει ἀεὶ σπουδάσειν καὶ τῆς τούτων μελέτης ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιμελήσασθαι.

Πᾶν ποιήσιν προθύμως εἰς εὐσέβειαν ἡθῶν, χρηστότητα καὶ σεμνότητα τρόπων.

Τὰ θεσπίσματα τοῦ τεμένουστος τούτου τῆς ἱερᾶς σοφίας ἔσαι τηρήσιν ἀκέραια καὶ ἀκίβδηλα.

Τοῖς συμφοιτηταῖς φιλόφρονας ἡμᾶς αὐτοὺς παρέξειν καὶ ἴσους ἀδελφοὺς ἀποδέξασθαι.

Τοὺς διδάσκοντας ἡμᾶς ταύτας τὰς Πολιτικὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας θεραπείαν, ἴσους γονεῦσιν ἡγήσασθαι.

Ἄει τῷ δικαίῳ καὶ ἴσῳ χρῆσισθαι, ἀεὶ δ' ἐπιθυμεῖν ἀγαθῶν παραιτίους γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἑλλήνας φοιτητάς.

Τῶν προγόνων ἀξίους γενέσθαι καὶ πᾶν ποιεῖν εἰς μείζονα τῆς δόξαν ἀθανάτου Ἑλλάδος, κλεινῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἣν πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκουμένῃ πεπαιδευμένοις ἀνθρώποις τροφὸν πνεύματος καὶ ἐστίαν φωτὸς καλέσαι προσήκει καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν.

Γένοιτο βίος καὶ εὐτυχία καὶ κλέος καὶ ἀεὶ τῇ ἡμετέρᾳ Ἀριστοτελείῳ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, τῇ ἐν Ἀθήναις.

Οὕτως εἴη ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἀρωγός».

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ

Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτῃ Σχολῇ, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑαυτῆς πτυχιούχων δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς, κατηξίωσεν, αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἀσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἀριστοτελείου Διδασκαλείου τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ ἄστεως τῆς Παλλάδος, μητροπόλεως τῶν τε τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ, ἐξερχόμενοι βιώσωμεν ἄσβεστον τὴν τῆς ἐπιστήμης λαμπράδα διατηροῦντες.

Τῆς τῶν πολιτικῶν (δημοσιογραφικῶν, κοινωνικῶν) ἐπιστημῶν θεραπείας ὡς οἷόν τε ἐπιμελήσασθαι.

Πᾶν ποιήσῃν προθύμως εἰς εὐσέβειαν, ἡθῶν χρηστότητα καὶ σεμνότητα τρόπων.

Τὰς διδασκαλίας τοῦ τεμένουσ τοῦτου τῆς ἱερᾶς σοφίας ἔσσει τηρήσῃν ἀκεραίας καὶ ἀκίβδηλους.

Τοῖς συμπτυχιούχοις φιλόφρονας ἡμᾶς αὐτοὺς παρέξειν καὶ ἴσους ἀδελφοὺς ἀποδέξασθαι.

Τοὺς διδάξαντας ἡμᾶς ταύτας τὰς πολιτικὰς (δημοσιογραφικὰς, κοινωνικὰς) ἐπιστήμας καὶ τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας θεραπείαν, ἴσους γονεῦσιν ἡγήσασθαι.

Ἄει τῷ δικαίῳ καὶ ἴσῳ χρῆσθαι ὁδηγῷ, αἰ δ' ἐπιθυμεῖν ἀγαθῶν παραιτίους γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐπιστήμονας.

Τῶν προγόνων ἀξίους γενέσθαι καὶ πᾶν ποιεῖν εἰς μείζονα δόξαν τῆς ἀθανάτου Ἑλλάδος, κλεινῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἣν πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκουμένῃ πεπαιδευμένοις ἀνθρώποις τροφὸν πνεύματος καὶ ἐστίαν φωτὸς καλέσαι προσήκει καὶ εἰς κοινὴν τῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν.

Ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτου παιδευτηρίου γαλουγηθέντες καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σεπτῶν διδασκάλων ἀκροασθέντες καὶ ὀρθῆς τυχόντες παιδείας καὶ εἰς ἀρετὴν ἀγωγῆς, χάριτας ὁμολογοῦμεν μεγίστας.

Γένοιτο βίος καὶ εὐτυχία καὶ κλέος ἔς αἰεὶ τῇ ἡμετέρᾳ Ἀριστοτελείῳ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, τῇ ἐν Ἀθήναις.

Οὕτω σὺν τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἡμετέρων σεπτῶν καθηγητῶν εἴη ἡμῖν ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἀρωγὸς πρὸς εὐτυχίαν τε καὶ δόξαν τῆς ἡμετέρας εὐκλεοῦς πατρίδος».

ΚΑΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΩΝ

«Ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνησι Πάντειος σεπτὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Ἀνωτάτη Σχολή, τῇ τοῦ Πρυτάνεως ἐπινεύσει, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑαυτῆς διδασκτόρων δοκιμάσαι καὶ ἐγκρίναι ἡμᾶς κατηξίωσεν. αὐτῇ τε καὶ τῇ Πρυτανείᾳ ἀσμένως καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς δημοσίᾳ πίστιν καθομολογοῦμεν τήνδε :

Ἐκ τῆς ἱερᾶς ταύτης Ἀριστοτελείου πνευματικῆς Ἑστίας τὸν θεῖον πυρσὸν τῆς ἐπιστήμης λαβόντες οὐ παυσόμεθα περνώμενοι, ὅσον ἂν δυνάμεθα, ἅμα μὲν τὸν ἐνσταλαχθέντα ἔρωτα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῖνης ἔσσει ἀκέραιον καὶ ἀκίβδηλον τηρήσῃν, ἅμα δὲ τὰ παρὰ σεπτῶν καὶ σοφῶν διδασκάλων παρελημμένα φῶτα μεταλαμπαδεύειν, αἰεὶ δὲ πρόσω χωροῦντες τὸ τῆς πεφιλημένης Ἑλληνίδος ἐπιστήμης ἱερὸν φυτὸν καταρδεύειν καὶ τὸ Ἑλλάδος ὄνομα τίμιον καὶ εὐδοξον ἀπεργάζεσθαι.

Ἐνθουσιῶντες καὶ πετρούμενοι καὶ θείᾳ μανίᾳ συνόντες καὶ εἰς τὸ διηνεκές μείζονος παιδείας διψῶντες βιώσωμεν κατ' ἐπιστήμην, αἰεὶ ἐπιθυμοῦντες

ἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ ἴσων παραιτίους τῇ ἀνθρωπότητι γενέσθαι, οἷους προσήκει φαίνεσθαι τοὺς Ἑλληνας τῆς ἐπιστήμης ἐρευνητάς.

Ἀπεικάζοντες οἷα κύματα χαρᾶς ἀπάντων τὰς ψυχὰς κατακλύζει γηθυσύνως προσαγορεύομεν τὴν ἱεράν καὶ γλυκεῖαν ἡμῶν Πνευματικὴν Μητέρα, τὴν τῶν Ἀθηνῶν Πάντειον Ἀνωτάτην τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Σχολὴν ἀεὶ χάριτας μεγίστας ὁμολογοῦντες, ἅμα δ' εὐχόμενοι Αὐτῇ εἰς τὸν ἑσσεὶ χρόνον ἀποστίλβειν ἀκτίνων καὶ δόξης ἐπὶ τὸν ἐπιστημονικὸν ὀρίζοντα ἀεὶ εὐρύτερον.

Οὕτως, σὺν τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἡμετέρων καθηγητῶν καὶ προσφιλῶν διδασκάλων,, εἴη ἡμῖν ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεως, τῆς γνώσεως καὶ παντοίας ἀρετῆς ἀρωγὸς πρὸς εὐτυχίαν τε καὶ δόξαν τῆς ἡμετέρας εὐκλεοῦς πατρίδος».

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

*Τῆς ζωῆς μου ἔγινε σκοπὸς
ἡ δικαιοσύνη κ' ἡ τιμὴ
Καὶ τοῦ νόμου ἄγρυπνος φρουρὸς
θέλω νᾶμαι σ' ὅλη τῇ ζωῇ.*

✱

*Τὴν ἀλήθεια νὰ ὑπηρετῶ
μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ φτερά.
Τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ
νὰ δοξάσω ἄλλη μιὰ φορά.*

✱

*Τοῦ δικαίου εἶναι προσταγὴ
τοὺς ἀδικημένους νὰ βοηθῶ.
Κι' ὅταν ἡ πατρίδα μὲ χρειασθῇ
ἐτοιμος νὰ θυσιασθῶ.*

Ἐπὶ δὸς

*Τὴν ἀλήθεια νὰ ὑπηρετῶ
μὲ τῆς ἐπιστήμης τὰ φτερά.
Τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ
νὰ δοξάσω ἄλλη μιὰ φορά.*

*Μουσική : Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἑνορχήστρωση : Α. ΕΡΜΗΛΙΟΥ*

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΚΑΔΗΜ. ΕΤΟΥΣ 1955 - 1956

Διαλέξεις, δμιλίαι, τελεταὶ κ.τ.λ.

I. Κατὰ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1955, ἡμέραν Πέμπτην ἐγένετο ἐν τῇ Ἀριστοτελείῳ Αἰθούσῃ τῶν Τελετῶν τῆς Σχολῆς, ἐπίσημος τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς «28ης Ὀκτωβρίου 1940». Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ πρύτανης κ. Στασινόπουλος.

Κατὰ τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1955, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἡ τελετὴ τῆς ἐπίσημου ὑποδοχῆς τῶν νέων φοιτητῶν. Τούτους προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς ὁ κ. πρύτανης.

(Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην προσεφώνησε τοὺς νέους φοιτητὰς ὁ τριετής φοιτητὴς τῆς Σχολῆς κ. Γ. Μαριόλης ἐκ μέρους τῶν παλαιῶν φοιτητῶν, ἀπήντησε δὲ ἐκ μέρους τῶν νέων φοιτητῶν ἡ φοιτήτρια τοῦ α' ἔτους δις Θ. Σαραφιανοῦ.

Κατὰ τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1956, ἡμέραν Τρίτην, ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἡ τελετὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ τακτικὸς καθηγητὴς κ. Δ. Β-ζανῆς.

Κατὰ τὴν 23ην Μαρτίου 1956, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ «τῆς 25ης Μαρτίου 1821». Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου κ. Γεώργιος Τενεκίδης.

II. Τὴν 18ην Νοεμβρίου 1955, ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, συνεπλήρωσε βίον εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν.

Ἡ πρώτη αὕτη εἰκοσιπενταετία διηνύθη ἐν ἀρχῇ ἐν μέσῳ ταλαντεύσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀρχικῶς διῆλθεν ἡ Σχολή, κατὰ τὰ πρῶτα ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της ἔτη, διὰ νὰ εἰσέλθῃ ταχέως εἰς μίαν σταθερὰν πορείαν καὶ νὰ καταλήξῃ τελικῶς εἰς τὴν σημερινὴν μορφήν Ἀνωτάτης Κρατικῆς Σχολῆς.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἡ Σχολὴ ἐκδίδει πανηγυρικὸν ἀναμνηστικὸν Λεύκωμα, ἐν τῷ ὁποίῳ κατεχωρήθησαν τὰ κατὰ τὴν ἰδρυσιν καὶ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς Σχολῆς, αἱ γινῶμαι τῶν λοιπῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων καὶ λοιπῶν προσωποποιήτων, μετὰ εὐμενεστάτων κρίσεων τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας περὶ τοῦ ἐπιτελεσθέντος καὶ ἐπιτελουμένου ἔργου τῆς Σχολῆς κλπ.

III. Κατὰ τὴν 9ην καὶ 11ην Ἀπριλίου 1956 ἐγένετο ἐν τῇ Σχολῇ δύο διαλέξεις ὑπὸ τοῦ μετακληθέντος ὑπὸ τῆς Σχολῆς τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βορδῶ, κ. Jean-Marie Auby,

μέ θέματα : α) «Αί νεώτεραι κατευθύνσεις τοῦ Γαλλικοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου» καί β) «Τά ψυχολογικά στοιχεῖα τοῦ Διοικητικοῦ ἐλέγχου τῆς Διοικήσεως». Ἐν συνεχείᾳ ἡ Σχολή ἔδωσε δεξιῶσιν πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Aubry εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Φοιτητικῆς λέσχης τῆς Σχολῆς, καθ' ἣν ἐκλήθησαν καὶ παρέστησαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσωπικοτήτων, καθηγηταὶ τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων καὶ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

IV. Κατόπιν προσκλήσεως ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς ἐγένοντο ἐν αὐτῇ διαλέξεις ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ.κ. Γ. Τενεκίδης, τῇ 6-11-1955, μέ θέμα : «Ἀρχὴ αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν». Στ. Καλογεροπούλου-Στράτη, τῇ 13-11-1955, μέ θέμα : «Διεθνὴς ἀσφάλεια». Π. Πέρδικα, τῇ 20-11-1955, μέ θέμα : «Ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ Νομοθεσία περὶ Ἐμπορικῶν ἑταιριῶν». Μ. Στασινοπούλου, τῇ 4-12-1955, μέ θέμα : «Οἱ νέοι συνταγματικοὶ θεσμοί», Α. Καλλιβαῖ, τῇ 8-1-1956, μέ θέμα : «Ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός». Δ. Καλιτσούνκη, τῇ 22-1-1956, μέ θέμα : «Αἱ οἰκονομικαὶ διακυμάνσεις καὶ ὁ ρυθμὸς εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν». Ἰ. Γεωργάκη, τῇ 4-3-1956, μέ θέμα : «Οὐδὲν ἔγκλημα οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου». Δ. Βεζυνῆ, τῇ 11-3-1956, μέ θέμα : «Ἡ Ἐθνικὴ Ἰδέα».

V. Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1955-56 ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Σ. Καλογερόπουλος-Στράτης, προσκληθεὶς ἔδωκεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἀνωτάτων Διεθνῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων δέκα μαθήματα περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, καθὼς καὶ ἕτερα δέκα μαθήματα εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Εὐρωπαϊκῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου μέ θέμα : «Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λαῶν». Ἐπίσης ἐδίδαξεν εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κολλέγιον τῆς Βρυῆς καὶ ἔδωσε σειρὰν διαλέξεων κυρίως ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Σααρμπρούκεν, τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λουβέν, τὴν Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Μονάχου, εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς τῆς Γερμανίας εἰς Βόννην καὶ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Σπουδῶν διεθνoῦς πολιτικῆς τοῦ Μιλάνου.

Τὸν κύκλον τῶν ἀκαδημαϊκῶν αὐτῶν ὁμιλιῶν συνεπλήρωσεν ὁ καθηγητὴς μέ ἐκκλησιαστικὰς δεαλέξεις περὶ τοῦ κυπριακοῦ ζητήματος, εἰς διαφόρους πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ (Παρισίους, Ρώμην κλπ.). Κατόπιν δὲ πρωτοβουλίας τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος καὶ εἰς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ (Κέρκυρα, Ἡγουμενίτσαν, Ἰωάννινα κλπ.).

VI. Ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἰ. Σπανδανόπουλος μετέβη εἰς Βέλγιον καὶ Γαλλίαν ἐπὶ ἀποστολῇ πρὸς μελέτην θεμάτων ἀναγομένων εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν πόρων τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁργανισμῶν.

VII. Ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Γ. Τενεκίδης ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Διεθνoῦς Δικαίου τῆς Χάγης, ὅπως διδάξῃ εἰς σειρὰν μαθημάτων, κατὰ

τὴν περίοδον Ἰουλίου—Αὐγούστου 1956, περὶ «τοῦ Διεθνoῦς δικαίου καὶ τῶν συμπολιτειῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι». Ἐπίσης ὅπως δώσῃ σειράν διαλέξεων κατὰ τὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων.

Σύντομος βιογραφία τοῦ ἀποχωροῦντος λόγῳ ὀρίου ἡλικίας Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Δημοσθ. Ἐλευθεριάδου

Ἐγενήθη ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ τῷ 1885. Πτυχιούχος τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ἐπεδόθη εἰς τὴν Μικροβιολογίαν καὶ Ὑγιεινὴν, συμπληρώσας τὰς σπουδὰς του ἐν Γερμανίᾳ. Διετέλεσεν ἐπὶ δεκαετίαν ὑγεινομικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ βραδύτερον τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς. Κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ὑπηρέτησεν ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸν στρατόν, χρησιμοποιηθεὶς διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν διαφόρων ἐπιδημιῶν. Παραιτηθεὶς τῆς δημοσίας θέσεώς του ἐπολιτεύθη, ἐκλεγείς πληρεξούσιος τοῦ νομοῦ Ροδόπης ἐν τῇ Δ' Ἐθνοσυνελεύσει. Βραδύτερον ὑπηρέτησεν ὡς Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας, τοῦ ὁποῖου διετέλεσε καὶ Ὑπουργὸς ἐπὶ Κυβερνήσεως Δεμερτζή.

Τῷ 1937 διωρισθὲν τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Παντείου Ἀνωτ. Σχολῆς, ἐνθα διδάσκει μέχρι σήμερον Κοινωνικὴν βιολογίαν, Στατιστικὴν καὶ Δημογραφίαν. Πλὴν πολλῶν πραγματειῶν καὶ ἄρθρων εἰς τὰ περιοδικὰ καὶ ἡμερήσιον Τύπον, ἐδημοσίευσεν : Ὑγεινολογικὴ πολιτικὴ. Αἱ συνθῆκαι τῆς διατροφῆς ἐν Ἑλλάδι, Ἐπίμαχα ζητήματα διατροφῆς, Μαθήματα Κοινωνικῆς βιολογίας, Ἡ κληρονομικότης, Ἀντικείμενον καὶ μορφωτικὴ ἀξία τῆς Κοινωνικῆς βιολογίας, Στατιστικὴ, Τὸ πρόβλημα τῶν αἰτίων τῆς πτώσεως τῆς θνησιμότητος, Δημογραφία, Ἡ λαϊκὴ διατροφή ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ, Ἡ νόσος ὡς κύκλος γάμου, Πλάναι καὶ πηγαὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, Ψευδο-ὑγιεινὴ καὶ μικροβιοφοβία.

Ὑποτροφίαι

Ἐκ μέρους τοῦ Κρατικοῦ Ἰδρύματος ὑποτροφιῶν συνεχίσθη καὶ εἰς τὸ β' ἔτος ἡ ὑποτροφία τοῦ σπουδαστοῦ Λεράκη Κ., ἐχορηγήθησαν δὲ καὶ νέαι ὑποτροφίαι : α) εἰς τοὺς πρωτεύσαντας κατὰ τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις φοιτητὰς τοῦ α' ἔτους, Σαραφικανοῦ Θάλειαν καὶ Βουτσέλην Ἀγγελον, καὶ β) εἰς τὴν συγκεντρώσασαν τὸν μέγιστον βαθμὸν κατὰ τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις τοῦ πρώτου πρὸς τὸ δεύτερον ἔτος, Φραγκάκη Ἐλένην.

Ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς ἐχορηγήθησαν ἐκ τῶν ἰδίων των ἀποδοχῶν ὑποτροφίαι εἰς τὴν πρωτεύσασαν φοιτήτριαν τοῦ β' ἔτους Παγοπούλου Σταυροῦλαν καὶ τὸν πρωτεύσαντα φοιτητὴν τοῦ γ' ἔτους Ἀβδελλῆν Μηνᾶν.

Ἐκ μέρους τοῦ ἐν Καλάμαις Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Γραμμάτων προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, ἐχορηγήθη ὑποτροφία ἐκ 1500 δρχ. διὰ τοὺς δύο ἀπόρους καὶ συγκεντρώσαντας τὸν μέγιστον βαθμὸν κατὰ τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις σπουδαστὰς Ἀργυρόπουλον Σ. καὶ Τσιμόγιαννην Γ.

Ἐκ μέρους τοῦ Δήμου Καλλιθέας, πρωτοβουλία τοῦ Δημάρχου κ. Σκανδαλάκη, προεκηρύχθη βραβεῖον 1000 δραχμῶν διὰ τὸν πρωτεύοντα φοιτητὴν τοῦ 25ου ἔτους τῆς Σχολῆς.

Φοιτητικὸς ἀθλητισμὸς

Ἡ Πάντειος Ἀνωτ. Σχολή, περισσότερον ἐνεργῶς ἀπὸ κάθε προηγούμενου ἔτος, μετέσχε κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀπάντων τῶν τελεσθέντων πρωταθλημάτων τῶν Ἀνωτ. Σχολῶν, ἥτοι τῆς Καλαθοσφαίρας, καταλαβοῦσα τὴν δευτέραν θέσιν, τῆς Πετοσφαίρας τὴν τρίτην θέσιν, τοῦ Ποδοσφαίρου τὴν τρίτην θέσιν, τοῦ Ἀνωμαλίου δρόμου 3.000 μ., καταλαβοῦσα, διὰ τοῦ φοιτητοῦ Κυρ. Βαμβακῆ, τὴν δευτέραν θέσιν, μὲ χρόνον 10.07' 6 καὶ τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, καταλαβοῦσα τὴν τετάρτην θέσιν. Εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ ἡ Σχολή ἀπέσπασε τρεῖς πρώτας νίκας : εἰς τὰ 400 μ. διὰ τοῦ Βασιλείου Καλαϊτζῆ μὲ χρόνον 50.1' (νέον ρεκόρ), εἰς τὸ ὕψος διὰ τοῦ Βασ. Μουζακιώτη μὲ 1,80 καὶ εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4×100 μὲ χρόνον 45.4 (ισ. ρεκόρ).

Ἐπίσης ἡ Σχολή ἐτέλεσε κατὰ τὴν 25ην Ἀπριλίου 1956, ἐν τῷ γυμναστηρίῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς τοὺς Δ' ἐσωτερικοὺς φοιτητικοὺς ἀγῶνας κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ. Τὴν ἐναρξίν τῶν ἀγῶνων ἐκήρυξεν ὁ Πρύτανις τῆς Σχολῆς κ. Μιχ. Στασινόπουλος, ὁ ὁποῖος καὶ μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἀπένειμε τὰ ἐπαθλα εἰς τοὺς νικητὰς. Τὰ λεπτομερῆ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἐξῆς : Δρόμος 100 μ. : 1) Τσολάκης 11.4 2) Φαραντάτος 11.5. 3) Λεμουρίτης 12 κλπ. Δρόμος 400 μ. : 1) Καλαϊτζῆς 51.3 (N. ρεκόρ). 2) Βαμβακῆς 58 3) Σολόπουλος 58 κλπ. Δίσκος : 1) Ἀποστολίδης 32.92. 2) Δρουμπούκης 30.84. 3) Παπαδόπουλος 29.41 κλπ. Ἀκόντιον : 1) Νικολιδάκης 41.04. 2) Καρακώτσος 40.55. 3) Παπαδόπουλος 37.70. Μῆκος : 1) Φαραντάτος 5.93. 2) Μαχίρας 5.86. 3) Παπαβασιλείου 5.63. Τριπλοῦν : 1) Σκουλῆς 11.67. 2) Παπαβασιλείου 11.25. 3) Γεωργίου 11.19. κλπ. Ὑψος : 1) Μουζακιώτης 7.70. 2) Λέλης 1.60. 3) Κεφαλόπουλος 1.55. Δρόμος 1500 : 1) Βαμβακῆς 4.39 8. 2) Μπουρνάκης 4.56.2. 3) Σολόπουλος 5.10.8. Σφαιροβολία : 1) Μουζακιώτης 12.05. 2) Ἀποστολίδης 11.01. 3) Μπαλάσκας 10.95. Σκυταλοδρομία 4×300 : 1) Α' ἔτος 2.45. νέον ρεκόρ.

Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐθνικοῦ Συλλόγου Φοιτητῶν Σχολῆς

Θέμελης Λ., Πρόεδρος, Σαρακηνὸς Χ., Α' Ἀντιπρόεδρος, Βέργος Κ. Β' Ἀντιπρόεδρος, Πρίφτης Χ. Γεν. Γραμματεὺς, Γεωργιλᾶς Ν. Ταμίας, Πα-

παποστόλου Μ., Ζήσης Δ., Ζαχαρίου Α., Γιαννακάκης Μ., Γκλέτσος Κ., Σταματόπουλος Κ., μέλη, Σακαρέλλος Α. επίτιμον μέλος.

Φοιτητική εκπροσώπησης

Καράμπελας Α. Πρόεδρος, Ευσταθόπουλος Γ. Αντιπρόεδρος, Γιαπαλής Α., Γεν. Γραμματεύς, Ἀθανασοπούλου Ε. Είδ. Γραμματεὺς Μουζακίτου Π. Ταμίας, Κωτσιφής Π. Συντονιστής ἐπιτροπῶν, Σαραφιανού Θ., Κοντόβας Χ., Πολιτόπουλος Κ. Σύμβουλοι.

Διοικητικὸν Συμβούλιον Συλλόγου Πτυχιούχων

Κοκκαλιάρης Χ., Πρόεδρος, Ἰατρίδης Γ. Αντιπρόεδρος, Γεωργόπουλος Γ. Γεν. Γραμματεὺς, Ἀνδρουτσός Ν., Ταμίας, Βλασταράκης Γ. Ἐφορος, Μιχαλέας Α., Γεωργιλᾶς Χ., Σταυρόπουλος Ἐλ., Στυλιανέα Αἰκ. Σύμβουλοι.

Μνημόσυνον Καραολῆ — Δημητρίου

Τῇ 19ῃ Μαΐου 1956 ἐτελέσθη εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῆς Σχολῆς, πρωτοβουλία τοῦ Ἐθνικοῦ Συλλόγου τῶν Φοιτητῶν, μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν δύο μαρτυρικῶν Ἡρώων τοῦ Κυπριακοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, Καραολῆ καὶ Δημητρίου. Κατ' ἀρχὴν ἐψάλη Τρισάγιον καὶ ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Σχολῆς κ. Μ. Στασινοπούλος καὶ ὁ παριστάμενος Σεβ. Ἐπίσκοπος.

Μετὰ ταῦτα ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Α. Θέμελης, εἰπὼν μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι αἱ ἀγχόναι τὰς ὁποίας ἔστησεν εἰς τὰς κεντρικὰς φυλακὰς τῆς Λευκωσίας ὁ στυγνὸς καὶ ἀπαίσιος τύραννος τῆς Κύπρου Χάρτινγκ θὰ γίνουν οἱ τηλαυγεῖς φάροι ποὺ θὰ φωτίζουν ἐσαεὶ ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην καὶ θὰ περιβάλλουν μὲ τὸν φωτοστέφανον τῆς δόξης τοὺς δύο ἡρωϊκοὺς μας νεκροὺς ποὺ ἔπεσαν προασπιζόμενοι τὸ Ἀγιώτερον καὶ Πολυτιμότερον τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν «Τὴν Ἐλευθερίαν».

Εὐρωπαϊκὸν Συνέδριον Ἀνωτάτων Σχολῶν

Ὁ νεοϊδρυθεὶς σύνδεσμος Εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν παρουσίασε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λήξαντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος δρᾶσιν, ὀργανώσας σειρὰν ὁμιλιῶν ἐπὶ τῶν ζωτικῶν θεμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, ἀποστείλας μηνύματα πρὸς τὰς ὁμοειδεῖς ὀργανώσεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, καθὼς καὶ πρὸς τὸ Ἐργατικὸν κόμμα τῆς Ἀγγλίας.

Τὴν 26-29 Ἀπριλίου 1956 συνῆλθεν ἐν τῷ Ἀμφιθέατρῳ τῆς Σχολῆς τὸ Α' Εὐρωπαϊκὸν Συνέδριον Ἀνωτάτων Σχολῶν, τὴν ἑναρξιν τοῦ ὁποίου ἐκήρυξεν

ὁ πρύτανης κ. Στασινόπουλος. Ὁμίλησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Μα-
γνήσαλης καὶ ἡ Ἑθν. Γραμματεὺς τῆς Ε. Κ. Νέων δ. Δούκα, ὁ ὕπουργός κ.
Γρ. Κασσιμάτης ἐξάρας τὰ εὐρωπαϊκὰ ἰδεώδη, ὁ κ. Γ. Πεσμαζόγλου, ὁ κ. Α.
Μακάς, ὁ κ. Στ. Μερκούρης, οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Καλογερόπουλος-Στράτης, καὶ
Γ. Τενεκίδης κλπ.

Τὴν λήξιν τοῦ Συνεδρίου ἐκήρυξεν ὁ καθηγητὴς κ. Σ. Καλογερό-
πουλος-Στράτης ἐν τῇ ιδιότητι του ὡς ἐντεταλμένου Συμβούλου τῆς Εὐρω-
παϊκῆς Κινήσεως Νέων, ἀναπτύξας τὴν ἐλληνικὴν ἀποψιν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς
κινήσεως καὶ συγχαρεῖς τοὺς ὀργανωτὰς τοῦ Συνεδρίου.

Συνέδριον Δημοσίας Ὑγιεινῆς καὶ Ἑλonoσίας

Τὴν 11-19 Ἰουνίου 1956 συνῆλθεν ἐν τῇ Σχολῇ τὸ Συνέδριον Δημο-
σίας Ὑγιεινῆς καὶ Ἑλonoσίας, τοῦ ὁποίου τὴν ἐναρξιν ἐκήρυξεν ἡ Ὑπουρ-
γὸς Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Α. Τσαλδάρη. Ὁμίλησεν ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ὑφυ-
πουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Ψαρρέας καὶ διάφοροι ἄλλοι ἀσχοληθέν-
τες μὲ τὴν πολιτικὴν τῆς ὁλοσχερεῶς ἐκριζώσεως τῆς ἐλonoσίας καὶ τῶν
δυσχερειῶν αἱ ὁποῖαι ἀνέκυψαν ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἀνωφελῶν κωνώ-
πων—φορέων τῆς ἐλonoσίας—ἐναντι τῶν ἐν χρῆσει ἐντομοκτόνων.

Τὴν λήξιν τοῦ συνεδρίου ἐκήρυξεν ὁ Δρ Bonne, ἀντιπρόσωπος τοῦ Γε-
νικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Παγκοσμίου Ὁργανώσεως Ὑγείας.

Βιβλιοθήκη Σαριπόλου

Ἡ εὐγενεστάτη κυρία Σοφία Ν. Σαριπόλου, θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου νο-
μοδιδασκάλου Νικολάου Ν. Σαριπόλου, ἐδῶρησεν εἰς τὴν Πάντειον Σχολὴν τὴν
βιβλιοθήκην τοῦ πατρὸς τῆς, περιλαμβανούσαν περίπου 3 χιλ. τόμους ἀναγο-
μένους ἰδίᾳ εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον. Τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, ἡ Σχολὴ θέλει
ἐγκαταστήσει εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν, εἰς ἣν θὰ δοθῇ τὸ ὄνομα «Αἰθουσα Σα-
ριπόλου». Ἡ Σύγκλητος ἐψήφισεν τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον ψήφισμα πρὸς
τὴν κυρίαν Σοφίαν Ν. Σαριπόλου.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Ἡ Σύγκλητος τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστη-
μῶν, ἀκούσασα τοῦ Πρυτάνεως Μ. Στασινοπούλου, ἀνακοινώσαντος ὅτι ἡ
εὐγενεστάτη Κυρία Σοφία Ν. Σαριπόλου, θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου καθηγη-
τοῦ Νικολάου Ν. Σαριπόλου ἔγνω νὰ δωρήσῃ πρὸς τὴν Σχολὴν τὴν βιβλιο-
θήκην τοῦ ἀουδήμου πατρὸς τῆς, ψηφίζει ὁμοψήφως :

1. ὅπως ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Σχολῆς πρὸς τὴν εὐγεστάτην
Κυρίαν Σοφίαν Ν. Σαριπόλου διὰ τὴν εὐγενῆ δωρεάν τῆς βιβλιοθήκης ταύ-
της τοῦ περιωνύμου νομοδιδασκάλου, ὥστε διετέλεσε διδάσκαλος πολλῶν ἐκ

τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ἐδῶ διδάσκοντες διατηροῦν βαθύτατον σεβασμόν,

2. ὅτι θεωρεῖ τὴν ἀπόκτησιν τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ὡς ὑψίστην τιμὴν καὶ ὡς συμβολίζουσιν τὸν ἄρρηκτον πνευματικὸν δεσμόν τῆς Σχολῆς ταύτης πρὸς τὸν ἀείμνηστον διδάσκαλον, τὸν κατ' ἐξοχὴν διαλάμψαντα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν,

3. ὅπως ἡ βιβλιοθήκη αὕτη τοποθετηθῇ ἐν ἰδιαίτερά αἰθούσῃ ἥτις θέλει ὀνομασθῇ «Αἵθουσα Σαριπόλου», καί

4. ὅπως ὁ κ. Πρύτανις ἐκφράσῃ δι' ἐπιστολῆς τοῦ τὰς εὐχαριστίας τῆς Σχολῆς πρὸς τὴν Κυρίαν Σοφίαν Ν. Σαριπόλου, ἣν ἀπὸ τοῦ νῦν συγκαταλέγει εἰς τοὺς δωρητὰς τῆς Σχολῆς.

Σ Τ Α Τ Ι Σ Τ Ι Κ Η

ΤΩΝ ΛΑΒΟΝΤΩΝ ΠΤΥΧΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος	Σύνολον	Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος	Σύνολον
1937—1938	5	1947—1948	83
1938—1939	16	1948—1949	89
1939—1940	37	1949—1950	83
1940—1941	184	1950—1951	87
1941—1942	403	1951—1952	105
1942—1943	135	1952—1953	154
1943—1944	140	1953—1954	225
1944—1945	54	1954—1955	242
1945—1946	62	1955—1956	357
1946—1947	109		
			2570

ÉCOLE DES SCIENCES POLITIQUES (PANTIOS)

Athènes, Boulevard Syngros

L'École des Sciences Politiques (Pantios) fut fondée à Athènes en 1930 sur l'initiative privée d'Alexandre Pantos, originaire de Pélion qui, diplômé de l'École des Sciences Politiques fonctionnant à Paris depuis 1871, désirait fonder en Grèce une école équivalente pour l'éducation politique des jeunes et la formation de cadres de fonctionnaires d'une instruction et d'une moralité supérieures. Ces derniers, convaincus de la nécessité d'une telle école pour le pays qui fut la patrie d'Aristote, le berceau de la science politique et la source lumineuse de l'esprit des temps modernes, travailleraient ainsi au relèvement du niveau de la vie publique et politique de l'État. A. Pantos laissa par testament sa fortune entière pour la fondation de cette école à laquelle Georges Frangoudis, originaire de Chypres, désirait contribuer au progrès spirituel de la Nation, travailla infatigablement, jusqu'à sa mort (1939).

C'est une Institution d'enseignement de degré universitaire relevant directement du Ministère de l'Instruction Publique au même titre que les diverses Facultés, l'École Polytechniques, l'École des Hautes Études Commerciales et l'École supérieure d'Agriculture.

Administration.—Elle est administrée par l'Assemblée Générale des Professeurs et par le Sénat élu par cette Assemblée Générale.

Recteur : Michel Stassinopoulos, Professeur du droit administratif, Conseiller d'État.

Vice-recteur : Pan. Perdicas, Professeur du Droit Commercial.

L'École fonctionne sous le contrôle du Ministre de l'Instruction publique et des Cultes. Le diplôme est équivalent à celui de la section des Sciences Politiques de la Faculté de Droit et au diplôme de l'École des Hautes Études Commerciales. Il donne exactement les mêmes droits pour la nomination aux emplois publics.

La durée des études est de trois ans. Les jeunes gens des deux sexes porteurs d'un certificat de fin d'études des écoles (supérieures) de com-

merce, lycées, gymnases, sont admis après concours et un examen de fin d'année, permet la présentation aux examens de licence.

Le cycle des études de l'École diffère essentiellement de l'instruction donnée en Grèce par les institutions supérieures d'enseignement. Bien que possédant des chaires équivalentes à celles des établissements supérieurs de l'Université, sa mission est cependant différente. Dans ce sens, l'École des Sciences Politiques Pantio d'Athènes, suivant les conceptions modernes sur le système d'éducation indiqué par l'enseignement des sciences politiques et sociales comprend les divers cycles relatifs au Droit (surtout droit public), à l'économie, la sociologie, la philosophie, l'histoire etc.

2570 diplômes ont été délivrés depuis la fondation de l'école.

L'école donne aux étudiants un «diplôme des Sciences Politiques» et à ceux qui passent l'examen consacré (exercice, thèse scientifique etc.) un diplôme de doctorat.

Depuis l'année 1952, après décision du Sénat, un Institut des Sciences Sociales fonctionne au sein de l'École. On prévoit aussi prochainement l'ouverture d'un Institut de Journalisme dont le cycle d'études sera de trois ans. Le nombre des étudiants de ces Instituts est extrêmement limité. L'enseignement est confié aux professeurs de l'École et à des «collaborateurs scientifiques» spécialisés. Un certificat est délivré à la fin des études. Grâce à cette initiative, un terrain favorable est créé non seulement pour que les journalistes puissent avoir une culture spéciale mais aussi les personnes qui seront formées scientifiquement pour le bien de la société grecque. Il convient de souligner que l'enseignement des sciences du journalisme est rigoureusement limité aux cadres théoriques et nationaux, toute immixtion aux questions politiques du pays étant formellement interdite.

Cours spéciaux.—Afin d'aider les étudiants qui en auraient le désir, des cours spéciaux de sténographie et de langues étrangères ont été institués. Des sections de forces différentes ont été formées pour les langues : anglaise, allemande, française et italienne.

Éducation physique et Récréation.—Des concours d'athlétisme ainsi que de nombreuses excursions sur les lieux d'intérêt archéologique, éducatif ou artistique sont organisés non seulement en Grèce mais à l'étranger par les soins d'un Comité spécial des étudiants.

L'École se propose l'achat d'un autobus spécial disposant de tous les moyens nécessaires et spécialement construit à cet effet.

Des représentations cinématographiques et théâtrales ainsi que des concerts sont fréquemment organisés.

Bibliothèque et Salle de lecture.— Pour faciliter les étudiants qui ne pourraient se procurer les œuvres scientifiques, une salle de lecture est ouverte à certains heures et la bibliothèque qui dispose déjà d'un grand nombre de livres et de revues ne cesse de s'enrichir de nouveaux ouvrages.

A partir du 1er octobre 1955 fonctionneront un restaurant, Bains. Salle pour étudiants et bureau médical. On prévoit également l'organisation des installations spéciales pour les vacances ou bord de la mer (campements) et d'une maison de convalescence au Pélion, lieu d'origine du fondateur de l'École, A. Pantos ainsi que celle d'un bureau médical à l'école même et disposant des appareils indispensables (Rayons X etc.).

A partir du 1er octobre 1954 la Comité de Prévoyance des Étudiants a organisé un «Bureau de recherche du Travail» pour les étudiants diplômés de l'École.

I. PROFESSEURS

1. Sp. Calogeropoulos-Stratis : Droit International Public et Histoire Diplomatique
2. G. Daskalakis : Introduction à la Science du droit public
3. J. Georgakis : Droit Pénal
4. A. Kalliavas : Géographie Économique et Science des Finances
5. D. Kalitsounakis : Économie Politique
6. G. Papahadjis : Droit Administratif
7. J. Papazachariou : Socialpathologie et Criminologie
8. J. Paraskevopoulos : Economie Politique
9. P. Perdikas : Droit Commercial
10. J. Sontis : Droit Civil
11. J. Spandancopoulos : Comptabilité et Économie des entreprises privées
12. M. Stassinopoulos : Droit Administratif
13. G. Ténekidès : Droit International Public
14. J. Théodorakopoulos : Introduction à la Philosophie
15. D. Vézanis : Théorie Générale de État
16. D. Zakythinis : Histoire de la Civilisation

II. Cours spéciaux : Gymnastique, Sports. (Prof. G. Panoutsopoulos), Langues étrangères.

POLITICAL SCIENCE SCHOOL (PANTIOS)

Athens, Boulevard Syngros

The Political Science School (Pantios) was founded in Athens in 1932 after the private initiative of Alexander Pantos from Pelion, who, after having obtained the diploma of the Political Science School working in Paris since 1871, desired to establish in Greece an equivalent School for the political education of the youth so well as for the formation of the functionaries of a higher instruction and morality. These latter, being convinced of the necessity of such a school for the country which was Aristotel's homeland, the cradle of the political science and the bright source of the intellect of the modern times, would thus work for the uplifting of the standard of the public and political life of the State. Making his will, A. Pantos left his whole fortune for the foundation of this School, to which George Frangoudis from Cyprus, desired to contribute for the spiritual progress of the Nation, and worked hard till his death (1939).

This is an Institution of teaching with the University degree, depending directly on the Ministry, of the Public Instruction, bearing the same titles as the different Faculties, the Polytechnical School, the School of High Commercial Studies, and the High School of Agriculture.

The School is being directed by the General Assembly of the Professors and by the Governing Body, chosen by this General Assembly. (The actual rector is Mr M. Stassinopoulos, and vice-rector Mr P. Perdikas).

The School functions under the supervision of the Council President as testamentary performer, A. Pantos, and the Ministre of the Public Instruction and Worship. The Diploma is equivalent to the Section of the Political Science at the Faculty of Law, and to the High Commercial Studies. It gives exactly the same rights for the nomination in public employments.

The course of study lasts three years. Young people both sex who have obtained a Certificate of the end of Studies at the Superiour Commercial School, High School (Gymnasium) are admitted after the courses, and an examination of the end of the year allows them to present themselves for the degree examination.

The cycle of studies of the School is essentially different from the instruction given in Greece by the higher institutions of teaching. Al though it has chairs corresponding to those of higher staff at the University, its task is different. The Political Science School Pantios of Athens, following the modern idea of the society scientifically organized after the educationaly system indicated by the teaching of the political and social science, includes the different cycles corresponding in some way to the Law, especialy to the Public Law, Economy, Sociology, Philosophy, History etc.

2570 diplomas have been given since the foundation of the School.

The School gives the students a «Diploma of the Political Science», and those who pass 4 required examinations are given doctorate diploma.

Since 1952, after the decision of the Governing Body, an Institute of the Social Science works in the School. It is excepted that an Institute of Journalism will soon be established, the courses of which will last three years. The number of the students of this Institute is very limited. The teaching is trusted to the professors of the School and to the specialised «scientific collaborators». A certificate is delivered at the end of the studies. Thanks to this initiative, a favorable ground is created not only that the journalists might have a special culture, but they, will also be equipped with the persons who will be educated scientifically for the good of the Greek society. It should be stressed that the teaching of the science of the journalism is strictly limited to the theoretical and national sphere ; any interference of the political questions of the country is formally forbidden.

Special Courses.—Special Courses of Shorthand and Foreign Languages have been established for the students who desire. Sections of different forces have been formed for the languages: English, German, French and Italian.

Physical Education and Recreation.—Athletic matches as well as numerous excursions to the places of interest of archeology, education, art are organized not only in Greece but also abroad by the care of a special Committee of the students.

The School is planning to buy a special care containing all the necessary equipement, and especially constructed for this purpose.

The cinema and theatre representations are frequently organized.

Library and Reading-Hall.—In order to help the students who cannot afford scientific books, a reading-hall is opened at certain hours, and the library which contains a great number of books and reviews, is being enriched by the new ones.

From October 1st 1955 there will be a restaurant, bathrooms, study-hall and a medical office.

It is equally expected the organization of the special installation for the vacations near the sea (camping) and a convalescence home.

Pelion, the birthplace of the founder of the School, A. Pantos as well as the medical office in the School have apparatus indispensable, such as X Rays etc.

From October 1st the Committee of the Welfare of the Student was supposed to organize a «Work-search Office» for the students having obtained the Diploma of the School.

I. PROFESSORS

1. Sp. Calogeropoulos =
Stratis	: Public International Law and Diplo-
matic History
2. G. Daskalakis	: Introduction to the Science of the
public Law
3. J. Georgakis	: Penal Law
4. A. Kalliavas	: Economic Geography and Science of
Finances
5. D. Kalitsounakis	: Political Economy
6. G. Papahadjis	: Administrative Law
7. J. Papazahariou	: Social pathology and Criminology
8. J. Paraskevopoulos	: Political Economy
9. P. Perdikas	: Commercial Law
10. J. Sontis	: Civil Law
11. J. Spandanopoulos	: Book-keeping and Economy of the
private undertaking
12. M. Stassinopoulos	: Administrative Law
13. G. Tenekides	: Public International Law
14. J. Theodorakopoulos	: Introduction to the Philosophy
15. D. Vezanis	: General Theory of the State
16. D. Zakythinis	: History of Civilization
II. G. Panoutsopoulos	: Gymnastics, Sports

DIE PANTIOS HOCHSCHULE FÜR POLITIK IN ATHEN

Die Pantios Hochschule für Politik in Athen besteht seit 25 Jahren. Die Gründung der Schule ist auf private Initiative zurückzuführen. Zunächst muss Alex. Pantos erwähnt werden, der edle Spross des Piongebirges, der mit seiner reinen, grosszügigen Seele und seinem feurigen Geiste die politischen Wissenschaften über alles verehrte und davon träumte, diese Wissenschaften im Lande des Aristoteles und Platon wieder zu erneuern. Für diesen edelen Zweck hinterliess es durch sein Testament sein ganzes Vermögen. Weiter führen wir an: Georg Frankoudis, den erlesenen Nachkommen der grossen Insel Zypern dessen glühender Wunsch er war, zum Fortschritt und zur Veredelung des griechischen Volkes beizutragen durch die Pflege der politischen, sozialen und journalistischen Wissensgebiete. Er arbeitete unermüdlich für die Gründung einer Schule der politischen und sozialen Wissenschaften in Griechenland. Das er ohne Geld und Vermögen war, setzte er seine ganze Persönlichkeit für die Gründung und Entwicklung einer solchen Schule. Das griechische Vaterland kann mit Recht stolz sein, denn es bringt in reichem Mass die Helden hervor, die voll christlicher Bescheidenheit sich aufopfern zur Erfüllung edler Ziele, die den Mitmenschen zu gute kommen. Noch mehr Antrieb gab der Schule, im Jahre der Gründung 1930, der damalige Ministerpräsident El. Veniselos, der der neugegründeten Schule seine ungeteilten Unterstützung angedeihen liess, wobei ihm als Mitarbeiter der damalige Kultusminister zur Seite stand, Georg Papandreu.

Während der Jahre 1930 bis 1937 funktionierte die Schule als privatrechtlicher Organismus und gewährte ihren Hörern in Form eines freien Seminars Kenntnisse von politischen, wirtschaftlichen und sozialen Wissenschaften.

Auf grund des Gesetzes 886 des Jahres 1937 und durch die Initiative des damaligen Kultusministers G. Georgakopoulos und mit Beihilfe des Professors Stavru wurde die Pantiosschule als staatliche Hochschule anerkannt und den übrigen Hochschulen des Landes gleichgestellt. Durch das Gesetz 540 des Jahres 1943 bekam die neue Hochschule

durch den damaligen Minister Professor N. Louvaris ihre jetzige organisatorische Form.

Die Pantioshochschule für Politik ist gleichwertig den zwei hiesigen Universitäten und gleich den übrigen Hochschulen des Landes (Polytechnikum, Handelshochschule, Landwirtschaftliche Hochschule). Sie untersteht der Aufsicht des Staates, welche durch den jeweiligen Ministerpräsidenten, als Vollstrecker des Testaments Pantos, und dem Kultusministers ausgeübt wird.

Das Diplom der Pantioshochschule ist den Diplomen der übrigen hiesigen Hochschulen gleichwertig und von gleichem Range, was die Aufnahme und Avancierung in staatlichen Stellungen anbetrifft. Das gleiche gilt für die Dienststellen des öffentlichen Rechtes und der Wohlfahrts-Institutionen. Der Umkreis der Fächer, die gelehrt werden, unterscheidet sich wesentlich von dem der übrigen Hochschulen des Landes. Wenn auch viele Fächer der Pantios den Fächern der übrigen Hochschulen entsprechen, vertritt sie doch eine ganz andere Mission. Im allgemeinen werdet die Pantios Hochschule in diesem Sinne die neusten jetzt herrschenden Auffassungen an, und folgt den wissenschaftlichen Richtungen innerhalb der internationalen Geistesentwicklung. In besonderem umfasst das Studium der Schule die Fächer des Rechtes und zwar des öffentlichen Rechtes, der Wirtschaft, der Soziologie, der Philosophie, der Geschichte und der Journalistik. Alle obigen Fächer werden als Grundbedingung für die Ausbildung in den politischen Wissenschaften betrachtet.

Das Grundgesetz der Schule entspricht und ist angepasst dem Willen der beiden Begründer der Schule. Von ihnen Pantos, besass ein Diplom der in Paris seit 1871 bestehenden Hochschule der politischen Wissenschaften. Nach dem Sinne der Begründer sollte der Zweck der Schule ihr Beitrag zur politischen Erziehung sein und die Gewährung einer breiten Ausbildung der studierenden Jugend in allen Fächern der politischen, sozialen und wirtschaftlichen Wissenschaften. Ein weiterer Zweck der Schule sollte die Erhöhung des wissenschaftlichen und moralischen Niveaus der Beamten sein und im allgemeinen die Shaffung von Persönlichkeiten, welche zur Hebung des öffentlichen und politischen Lebens im Lande beitragen können. Die Begründer der Schule hegten die Meinung, dass eine solche Schule notwendig war im Mutterlande des Aristoteles, der Wiege der politischen Wissenschaften, der lichtspenden Quelle des internationalen Geistes in heutiger Zeit.

Die Schule erteilt den Absolventen der politischen Abteilung ein Diplom der politischen Wissenschaften und denen, die sich den vor-

bestimmten Voraussetzungen der akademischen Prüfungen unterziehen, das Doctordiplom (Dissertation, etc).

Der Stempel der Schule trägt als Kennzeichen das Bild des Aristoteles. Der offizielle Saal der Schule trägt ebenfalls das Namen diesen Philosophen, des Begründers der politischen Wissenschaften. Das Gebäude der Schule liegt an der Allee Syngros.

Der Rektor der Schule ist Prof. Dr Michael Stsasinopoulos und Vize-rektor Prof. Dr P. Perdikas.

I. PROFESSOREN

1. G. Daskalakis : Einführung in das öffentliche Recht und Verfassungsrecht.
2. J. Georgakis : Strafrecht, Strafprozessrecht und Strafpolitik.
3. Ar. Kalliavas : Finanzwissenschaft und Wirtschafts – Geographie.
4. D. Kalitsunakis : Angewandte Volkswirtschaft.
5. Sp. Kalogeropoulos-Stratis : Internationales Recht und Geschichte der Diplomatie.
6. J. Papazachariu : Sozialpathologie und Kriminologie.
7. G. Papahatzis : Verwaltungsrecht.
8. J. Paraskevopoulos : Volkswirtschaft.
9. P. Perdikas : Handelsrecht und Handelspolitik.
10. J. Sontis : Privatrecht.
11. J. Spandanopoulos : Betriebswirtschaftslehre und Buchhaltung.
12. M. Stassinopoulos : Verwaltungsrecht.
13. G. Tenekidis : Öffentliches Internationales Recht.
14. J. Theodorakopoulos : Einführung in die Philosophie. Kulturphilosophie.
15. D. Vezanis : Staatsrecht und Verfassungsrecht.
16. D. Zakythinos : Kulturgeschichte.

II. HOCHSCHUL - SPORTEHRER

17. G. Panutsopoulos : Turnerisch-sportliche Übungen

SCUOLA SUPERIORE DI SCIENZE POLITICHE DI ATENE "PANTIOS,,

La Scuola Superiore di Scienze politiche Pantios di Atene funziona da 25 anni. La sua istituzione è dovuta ad iniziativa privata : a quella d'una parte del nobile rampolo di Pelion Alessandro Pantos di animo candido, magnanimo e dell'intelletto luminoso iniziatore. Appassionato per le scienze politiche signò di farle risorgere nel paese di Aristotele et di Platone e lasciò in donazione per testamento tutti i suoi averi, perchè venisse affrettata la realizzazione di quello che fu la mèta della sua vita e dall'altra a Giorgio Frangudis, figlio prescelto dell'elenicissima Cipro, bramoso di contribuire al progresso e all'incivilimento della nazione ellenica attraverso la coltura delle scienze politiche, sociali a giornalistiche, lavoro instancabilmente per la istituzione in Grecia di una Scuola di Scienze Politiche e Sociali. Povero non poteva disporre di danaro ma perchè fosse raggiunto quello scopo non esitò di mettere al servizio do tale idea la sua personalità.

La Madre Patria Ellenica giustamente va orgogliosa di questi suoi numerosissimi figli a cui essa ha dato vita, di questi suoi figli eroi cristiani sconosciuti sacrificatisi per l'adempimento di quelle mete che essi hanno posto al servizio dei loro consimili.

Hanno dato soffio di vita a questa Scuola E. Venizelos Primo Ministro all' epoca della sua fondazione (1930) che non stentò di dare tutto il suo appoggio all'allora recentemente costituita Scuola fiancheggiato dell' allora Ministro dell'Istruzione Pubblica G. Papandreu.

Dal 1930 al 1937 la Scuola funzionò quale organismo privato procurando in genere ai suoi uditori coltura politica, economica e sociale.

In virtù della legge 886 dell'anno 1937 votata in seguito and iniziativa dell'alora Ministro dell'Istruzione Pubblica K. Georgakopoulos fiancheggiato del professore D. Stavru essa venne riconosciuta «Scuola Superiore Pubblica» pari alle altre Istituzioni Culturali Superiori in funzione in Grecia.

Sotto il ministero del professore Luvaris, ministro del Culto e dell'Istruzione Pubblica, e grazie alla legge 540 dell'ano 1943 la Scuola vi trovò nuovi stimolo e slancio intellettuale.

La Scuola Superiore Pantios di Scienze Politiche si trova a parità di merito con le due nostra Università e le altre Scuola Superiori (Politecnico, Scuola Superiore di Agricoltura). Funziona sotto la sorveglianza dello Stato esercitata da ogni Presidente del Consiglio, quale esecutore testamentario di A. Pantos e sotto quella del Ministro del Culto et dell'Istruzione Pubblica. Il diploma della Scuola è equivopolente a quello rilasciato dalle Facoltà di Scienze Politiche e di Legge dell'Università e dalla Scuola Superiore delle scienze. Economiche e Commerciali, procurando ai laureati gli stessi diritti in merito alla loro assunzione e promozione presso i servizi pubblici. Tali diritti sono in vigore anche per l'occupazione di impieghi e la promozione presso persone giuridiche di diritto pubblico e fondazioni d'utile comune.

Il ciclo delle lezioni della Scuola è essenzialmente diverso di quanto viene insegnato nelle altre Istituzioni Superiori Culturali in Grecia.

Nonostante che le Cattedre siano corrispondenti a quelle esistenti presso le altre Scuole Superiori entrambi dell'università, esse hanno una missione ben diversa. Prendendo spunto da questo concetto la Scuola Superiore Pantios per le Scienze Politiche di Atene seguendo le novissime concezioni in vigore presso il mondo scientifico internazionale, per quanto si riferisce al sistema di educazione per la didascalia delle scienze politiche, comprende cicli di giurisprudenza (principalmente di diritto pubblico), d'economia, di Sociologia, di Filosofia, di Storia et di Giornalismo quali elementi indispensabili per una perfetta preparazione alle scienze politiche.

L'organico della legislazione della Scuola osserva quella stessa della Costituzione in coordinazione con la stessa volontà dei fondatori di cui Alessandro Pantos era laureato della Facoltà di Scienze Politiche di Parigi fondata nell'anno 1871. Essi si assumevano il compito di istituire nell'avvenire una Scuola pari alla coltura politica richiesta dai giovani e per la loro perfetta preparazione nelle branche delle scienze politiche et economiche, per l'educazione dei funzionari perchè possano raggiungere un grado di coltura e di moralità superiori e la formazione in genere di personalità idonee di innalzare il livello della vita pubblica e politica in Grecia. I suoi fondatori credevano che una Scuola del genere con una tale missione fosse indispensabile nel paese che fu quello di Aristotele culla delle scienze politiche e fonte luminosa dello spirito universale nei tempi moderni. La scuola concede a quelli che hanno terminato i loro studi in scienze politiche un diploma in scienze politiche e una laurea a quelli che hanno superato l'esame accademico stabilito (—tesi scientifica—esami, ecc.).

Dall'anno Accademico 1952-1953 è entrato in funzione presso la Scuola Pantios in seguito a decisione presa dal Consiglio della Scuola stessa un Istituto per le scienze politiche con corsi liberi e con speciale didascalia per la Previdenza Sociale, dall'anno accademico in corso principieranno a funzionare: Istituti di Pubblica Amministrazione, di Studi Internazionali e di scienze giornalistiche.

Il sigillo della Scuola ha quale emblema Aristotele. L'aula addetta alle Feste porta il nome dello stesso fondatore di Scienze Politiche.

Il palazzo della Scuola è sito nel viale «Singru».

E' Rettore della Scuola il professore M. Stassinopulos e Vice-Rettore il professore P. Perdikas.

I. PROFESSORI

1. Sp. Calogropulos-Stratis : Diritto Internazionale Pubblico e Storia Diplomatica.
 2. G. Daskalakis : Introduzione alla Scienza di diritto pubblico.
 3. J. Georgakis : Diritto Penale.
 4. A. Kallias : Geografia Economica e Scienza delle Finanze.
 5. D. Kalitsunakis : Economia Politica.
 6. G. Papahagis : Diritto Amministrativo.
 7. J. Papazachariu : Socialpatologia e Criminologia.
 8. J. Paraskevopulos : Economia delle imprese private.
 9. P. Perdikas : Diritto Commerciale.
 10. J. Sontis : Diritto Civile.
 11. J. Spandanopulos : Ragioneria.
 12. M. Stassinopulos : Diritto Amministrativo.
 13. G. Tenekides : Diritto Internazionale Pubblico.
 14. J. Theodorakopulos : Introduzione alla Filosofia.
 15. D. Vezanis : Teoria Generale dello Stato.
 16. D. Zakithinos : Storia della civiltà.
- II. G. Panutsopulos : Gimnastica-Sport-Aletica

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΧΟΛΗΣ (Λεωφόρος Συγγρού)	
ΠΡΥΤΑΝΙΣ	91.682
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ	91.697
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ	91.511
ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ	91.511
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ	91.511

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Α'. ΟΜΟΤΙΜΩΝ ΚΑΘΗΓΗΣΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ ΔΗΜΟΣΘ.	Μεγίστης και Δοϊράνης (Καλλιθ.)	96.444
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ ΧΡΥΣΟΣ	Μουρούζη 7 (πλ. Ρηγίλλης)	71.020
ΚΟΥΓΕΑΣ ΣΟΚΡΑΤΗΣ	Καρυστίδων 7 (Μακρυγιάννη)	90.608
ΛΟΥΒΑΡΙΣ ΝΙΚ.	Μηνιατή 29 (Μέτς)	90.941
ΣΤΑΥΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	Ὁδὸς γ', ἀριθ. 19 Ἀγ. Ἀνάργ.	

Β'. ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΒΕΖΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	Σκουφᾶ 34	613.433
ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	Λεβίδου 21 (Κηφισιά)	01.149
ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Ρόδου 35 (πάροδ. Ἀχαρνῶν)	84.696
ΖΑΚΥΘΗΝΟΣ ΔΙΟΝ.	Ἀσκληπιοῦ 6	612.819
ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩ.	Σκουφᾶ 19	611.560
ΚΑΛΛΙΑΒΑΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ	Πάρνηθος 57 (Ψυχ.)	778.986
ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡ.	Εὐρυάλης 12 (Δικηγορικά, Γλυφάδα)	

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ-ΣΤΡΑ-

ΤΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ	Πιττακοῦ 8 (ἐναντι Πύλης Ἀδρ.)	35.390
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ	Εὐτ. Καβαλόττι 3α	91.811
ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Ἰουλιανοῦ 19(παρὰ Μουσείου)	810.796
ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.	Πατριάρχου Ἰωακείμ 53(33.033)	71.872
ΠΕΡΔΙΚΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	Ὀμήρου 24 (019.188)	614.671
ΣΟΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	Δεκελείας 4 (Ἐκάλη)	019.279
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ	Ταῦγέτου 7 (Ψυχικό)	778.397

Γ'. ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΣΠΑΝΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.	Ἰωνίας 180 (Τέρμα Ἀχαρνῶν)	81.020
ΤΕΝΕΚΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Πλουτάρχου 3 (Κολωνάκι)	70.868

Δ΄. ΕΙΔΙΚΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΗΓ.	Σύρου 29 (Κυψέλη)	21.862
----------------------	-------------------	--------

Ε΄. ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΚΑΦΟΥΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Όμηρίδου 18 (Πειραιεύς)	43.819
ΣΑΚΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Γρηγοροβίτου 10 (Άγ. Λουκάς)	880.173
ΣΚΟΠΕΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ		

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ**Α΄. ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ**

ΚΑΡΝΑΒΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ	Μαγνησίας 48 (Ν. Έλβετία)	51.882
-------------------	---------------------------	--------

Β΄. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ ΚΩΝΣΤ.	Πανταζή 13 (Κυνεσάργους)	969.195
------------------	--------------------------	---------

Γ΄. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ ΘΕΙΜΙΣΤ.	Σινώπης 2 (Ν. Σμύρνη)	
ΚΑΣΙΜΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ	Άτσλεϋ 16 (Λόφος Σικελίας)	
ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΟΥ—ΧΡΥΣΑΝΘΗ		
ΧΡΥΣΑΥΓΗ	Πανταζή 13 (Κυνεσάργους)	969.195
ΜΙΧΑΛΟΥ-ΚΟΥΓΕΑ-ΒΑΣΙΛΙΚΗ	Κάτω Βούλα	
ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ	Βούρβαχη 16 (Μακρυγιάννη)	
ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΕΛΕΝΗ	Κόδρου 9	24.077

Δ΄. ΛΟΓΙΣΤΗΣΙΟΝ—ΤΑΜΕΙΟΝ

ΔΕΔΕΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	Μονεμβασίας 10	
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	Βούρβαχη 11 (Μακρυγιάννη)	91.344

Ε΄. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	Χρεμωνίδου 19 (Παγκράτι)	
---------------------	--------------------------	--

ΣΤ΄. ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΑΛΒΕΡΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Κόχραν 4 (Κουκάκι)	
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡ.	Σαρκουδίνου 86 (Ν. Κόσμος)	
ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ	Κλεψύδρας 3 (Άέριδες)	
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ	Χαριδήμου 14 (Παγκράτι)	

ΕΤΕΡΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ**Α΄. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ**

Κεντρικόν Τηλέφωνον	30.461
Δ/νσις Άνωτάτης Έκπαιδεύσεως	33.247

**Β'. ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ**

ASSERIN	Νίκης 9	29.316
	Όμηρου 13	
ΜΠΟΖΟΝΗ ΕΛΕΝΗ	Τσακάλωφ 8	612.860
	Σόλωνος 40 (γραφ.)	611.973
	Φρύνης Παλαιοῦ Φαλήρου	99.583

**Γ'. ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ
ΚΟΥΡΟΥΚΛΗΣ ΣΠΥΡ. (φυ-
ματιολόγος καὶ ἀκτινολό-
γος) Δ)τῆς Κρατ. Σα-
νατορίου Πεντέλης**

Σολωμοῦ 5 (Ἐξάρχεια) 615.039

Δ'. ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ

ΙΔΡΥΜΑ	Φιλελλήνων 9	34.126 καὶ	34.241
ΙΔΡΥΜΑ ΚΡ. ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ	Λεωφ. Ἀμαλίας 52		35.580
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΠΕΡΙ- ΘΑΛΨΕΩΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ	Ἴπποκράτους 15		614.490

Ε'. ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΣΙΣ

ΣΤ'. ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ 99.511

Ζ'. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ (κ. Κοκκαλιάρης) 28.314

Η'. ΕΤΕΡΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ περιφέρειας Σχολῆς 13ον Θαρύπου 28 90.322

ΕΡΜΗΛΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Δ/ΤΗΣ

Φοιτητικῆς Χαρωδίας καὶ
Ὁρχήστρας Λεωφ. Συγγροῦ 42 91.511

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ,

Ἐκκλησιαστικῆς Φοιτητικῆς
Χορωδίας Ὁδ. Φιλελλήνων 1 20.036

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ 82.463

ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΑΞΙ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟΝ 90.875